

தமிழ்நாட்டு அரசின்
பழஞ்சுவடிப் பதிப்பு :

சேயூர் முருகன் உலா

[டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர்
நூல் நிலையச் சுவடி]

சேறைக் கவிராச பீள்ளை
இயற்றியது

; 9F E 61981

பதிப்பாசிரியர்
மு. அருணாசலம்

தமிழ்நாட்டுப்
பாடநூல் நிறுவனம்
சென்னை

First Edition—1980

Number of copies—1500

SEYUR MURUKAN ULA

by SERAI KAVIRAJA PILLAI

Price: Rs. 14-00

Printed on 70 GSM imported paper.

Printed at

Sankar Printers, Madras-600 018.

PREFACE

(Thiru C. ARANGANAYAGAM, Education Minister, Tamilnadu)

The Government of Tamilnadu, under a special scheme of publication of unpublished Tamil Manuscripts have come forward to undertake the printing and publishing of all the available unpublished Tamil Manuscripts in the State. Necessary funds towards the publication have been provided for the purpose. It is estimated that several hundred unpublished Tamil manuscripts dealing with native medicines, mathematics, music fine arts, and literary compositions of various nature, are lying unpublished in different Manuscript Libraries of this state and also in other parts of the country. Various manuscript Libraries in the State, have been approached to make available their unpublished text for publication. The authorities of these Manuscripts Libraries have come forward with interest and enthusiasm to afford necessary facilities for the same. Eminent Tamil Scholars, well-versed in the art of editing have been requested to take up the work of editing. Under the scheme the texts will be critically edited with suitable foot-notes and brief introductory analysis both in English and Tamil for the benefit of researchers and scholars. The selection of manuscripts, copying and editing have been entrusted to the Tamilnadu State Department of Archaeology and the printing and publication of the text have been undertaken by the Tamilnadu TextBook Society.

So far the texts of 75 manuscripts have been copied and a number of them edited and are made available in printed form in this series. Following the lead given by the Tamilnadu Government, other institutions are also coming forward to publish as many texts as possible. I am thankful to all the institutions and scholars who have come forward to join the Government in this venture. It is only a beginning and I do hope that all the available texts will be in the hands of scholars, educational institutions and public Libraries, so that the contribution of the Tamils through the centuries in different fields will be available for the proper understanding and comprehension of the Tamil Language, Literature and Culture.

C. ARANGANAYAGAM

அணிந்துரை

(திரு. செ. அரங்கநாயகம், தமிழகக் கல்வி அமைச்சர்)

தமிழ்நாட்டு அரசு இதுகாறும் அச்சில் வெளிவராத பழம் ஓலைச்சுவடிகளைப் பதிப்பித்து அச்சிட்டுப் பதிப்பிக்க ஒரு திட்டத்தை மேற்கொண்டுள்ளது. அதற்கு உரிய பண ஒதுக்கீடு செய்துள்ளது. தமிழ்நாட்டிலும், மற்றும் நாட்டின் பிற பகுதிகளிலும், பல்வேறு சுவடி நூலகங்களில் தமிழக மருத்துவம், கணக்கு, இசை, நாட்டியம், சிற்றிலக்கியங்கள், பேரிலக்கியங்கள் இன்ன பிற நூல்கள் அச்சிடாமல் இருப்பது கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. நாட்டில் உள்ள பல்வேறு சுவடி நூலகங்களையும், அந் நிறுவனங்களில் உள்ள அச்சில் வராத நூல்களை அச்சிடும் பணிக்கு உதவுமாறு அரசு கேட்டுள்ளது. பல்வேறு நூலகத்தார்களும், தேவையான வசதிகளை அளிக்க மனமுவந்து முன்வந்துள்ளனர். தமிழ் துறையில் வல்லுநர்கள் இந்நூல்களை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடனும், முன்னுரையுடனும் பதிப்பித்துத் தர முன்வந்துள்ளனர். இந்த நூல்கள் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் அடிக்குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்படும். ஓலைச்சுவடிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படி எடுத்துப் பதிப்பிக்கும் பணியைத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையும், நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடும் பணியைத் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனமும் மேற்கொண்டுள்ளன. இதுகாறும் 75 நூல்கள் படி எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பல அச்சாகி இந்நூல் வரிசையில் வெளிவருகின்றன. அரசின் இந்தப் பணியில் ஒத்துழைக்க முன்வந்துள்ள ஆராய்ச்சி வல்லுநர்களையும், தமிழ்ப் பெரியோர்களையும், சுவடி நூலகங்களையும் நான் வாழ்த்துகின்றேன். இது போன்று விரைவில் அச்சில் வராத அனைத்து நூல்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் மற்றும் பொது நூலகங்களுக்கும் கிடைக்கும் வகையில் வெளிவரும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இதன் பயனாய்க் காலம்தோறும் தமிழில் தோன்றிய பல்வேறு கருத்துக்களையும் பண்பாட்டையும், முழுமையாக அறிந்துகொள்ள இயலும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

செ. அரங்கநாயகம்

INTRODUCTION

The **Ula** is a long classical poem in the **kalivenba** metre describing the procession of the Lord along the streets encircling the local shrine during the car festival, and the expression of love which the young women witnessing the procession felt towards the Lord. It is said to be one of the types of minor poems later enumerated as the 96 **prabandhas**, from the 16th century.

The term **Ula** means a procession. The poem describes the ula of the Lord. The Lord of the temple is taken in procession during the annual **brahmotsava** or car festival of the temple. The poem consists of two sections—the first dealing with the ula and the second with the expression in words and action of the young women who fall in love with him. The very name suggests that it is associated with a temple.

The first section contains a narration of the temple legends, a description of the temple, the decking of the Lord for the procession, the starting of the procession, a detailed account of the other deities and temple officials who accompany, the play of the trumpets, and so on.

The second section gives in detail a description of the young women in the traditional seven stages who witness the procession. Like Shakespeare's *Seven Ages of Man*, the *Seven Ages of Women* is a familiar theme in the Tamil language, even from the Sangam period. The first stage is **pedai**, about seven years, yet a child interested naturally only in play and frolic. The second is **petumbai**, between 9 and 10 years, a growing girl; yet a girl just in the adolescent stage, who may just know and know not of sex-love. The third is **mangai**, in the conventional age of 12, who is the flower of womanhood, who is capable physically and emotionally of sex-love, but has not yet known or experienced it. All

classical love poetry would fix the age of the man and woman in conventional love poetry as 16 and 12. Hence 12 is the age of mangai. **Madantai** is the fourth stage, upto 18 years, an young woman who has fully known love and is yet ripe for the experience.

The fifth is **arivai** up to 25 years, fully soaked in the love experience. **Terivai** is the sixth; 30 years, mature, having reached the motherly stage. The seventh and the last is **perilampen** (the great young woman) upto 40 years, an elder woman, generally past the stage of mere physical love.

This convention had become fixed and all poets generally conform to the norms set, since romantic poetry, which is **ahap-porul** is a large segment of classical Tamil poetry. This convention is of great significance in all poetic composition. The ula poem says that the Lord came in procession in his chariot along the main streets of the temple, and these women in their seven stages set their eyes on His Form, fell in love with Him and gave expression to it in their words and action, each according to the nature of her age and maturity. It is in this expression that the poets try to excel one another. It should however be remembered that the love portrayed here is love of God, love for the Divine Bridegroom, and not just physical love.

The first Ula poem was sung by Cheraman Perumal a prince of the Chera dynasty, and a canonized Saint, by about 700 A.D. There has been quite a large volume of the ula poem since his day, all modelled on his poem. Poems on Siva are very many and those on Muruga are quite a few, while those on Vishnu are just three.

The high level of the ula poem, which sought to glorify divine love was brought to the mundane physical plane by the great poet Ottakkuthar who sang his famous three Ula poems on the three ruling Chola monarchs of the 12th century. From his day, other petty chieftains had also figured as the heroes of the poem. This feature has been taken note of by the grammatical treatises which inserted a clause that only the public women gave expression to their love. Expression of love to God is permissible, because all souls are the **nayakis** while God alone is the only Supreme

Nayaka. It offends Tamilian sense of propriety to say that any woman fell for any hero, however great he be and hence the above ruse.

Now this poem, **Seyur Murukan Ula**, has been sung by the great poet Kaviraja Pillai of Serai in the latter half of the 16th century. It is on Muruka, enshrined unusually in a separate large temple at a place named Seyyur in Chengalpattu district. **Sey** means Muruka (the son of God) and the very town itself has taken its name from the temple. The poem is a long one running to 503 couplets. It has been praised highly Antakakkavi Viraraghavar, a great poet of the next century.

The first section of the poem opens with a praise of Lord Muruka as the Supreme Being. The celestials pray to Siva for the destruction of the demon Surapadma. Siva sends His child Muruka endowing Him with all powers and sending a host of forces with him. He slew Surapadma and came to stay at this place, Seyyur. The traditional story of the origin of Tondainadu is here given. The Chola of Kavirippumpattinam fell in love with Pilivalai, a princess from the Nagaland, followed her to her place and married her. In due time a son was born, who was however installed on the throne in the place which later came to be called Tondainadu. **Seyyur** is situated in this Nadu. Here the poet gives an account of the traditional six camp-shrines of Muruka. Then he sought the love of Valli, the girl of the Kuravar clan, and married her. The cock crows, it is day break, and the temple servants get ready for the car festival.

Muruka is decked in all glory with all ornaments and silken raiments, and civet is besmeared on Him, the procession starts, Vedas and Tamil hymns are sung, including this **Ula** song of Kaviraja Pillai. A score of musical instruments play. All the royal regalia accompany. All the celestials also go with Muruka riding their respective mounts. A host of temple officials also go with Him. Trumpets blow. A large group of women also go with Him, expressing their pangs of love loudly.

Women in their seven stages go out to witness the procession. Among the activities of the women the following may be mentioned;

Kazhal game of **petumbai**, **ammanai** of **mangai**, the dream of **madantai** and the lines of adoration from **perilampen**. It is usual for the poets to describe the young woman from head to foot; this poet gives it in the case of **arivai**. The **dasangam** or ten items of royal insignia for Muruka are defined in the lines on **perilampen**.

The author is a great juggler with words—pun and similar figures occur in almost all the lines. He makes two references to men of his own age—**Tiruvengkatarayan** his patron and **Tiru-Kazhukkunran** who had done many services for the temple including the making of the car and conducting the car festival, a little earlier. These instances are of historical value.

The author is not only a great lover of God Muruka, but also a great lover of Tamil and its literature. There are a number of references to the **Sanga-palahai**, to Agastya, Nakkirar and his Tirumuruhatruppadai, Tiru Jnanasambandar, his Muttamil and his many exploits, the other acharyas Appar, Sundarar and Manikkavachakar and **Tiruppuhazh** of Saint Arunagirinathar. He refers also to the legend in the life of Poyyamolippulavar, when Muruka himself was said to have sung a song.

The author's other books had already been published, but not this. By a rare good fortune Dr. U. V. Swaminatha Aiyar had copied the text from the manuscript of a friend and preserved it. We do not know the fate of the original. The Mahamahopadyaya Dr. U.V. Swaminatha Aiyar Library has earned the gratitude of the Tamil people by publishing this rare Ula. I am thankful to them for inviting me to do the editing there of.

M. ARUNACHALAM

பொருளடக்கம்

INTRODUCTION	...	vii
முன்னுரை	...	1
1. உலாவின் தோற்றுவாய்	...	1
ஆதியுலா 1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திரு வுலாமாலை 4. இலக்கிய மரபும் காதலும் 6. பிரபந்தம் என்னும் வழக்கு 7, உலாவுக் குரிய பெயர் 8.		
2. உலாப்பிரபந்த இலக்கணம்	...	11
உலா மரபில் பிழையும் பரிகாரமும் 16. நூல் அமைப்பு 20,		
3. ஏழு பருவங்களும் சங்க இலக்கியமும்	...	21
ஏழு பருவங்கள் 24. ஆடவர் பருவங்கள் 29.		
4. ஆசிரியர் வரலாறு	...	29
ஆசிரியர் காலம் 35. ஆசிரியர் செய்த நூல் கள் 36, நூற் பிரதி வரலாறு 39, இவ்வுலா வின் புகழ் 40.		
5. சேயூர் தல வரலாறு	...	42
தலப் பெயர் 42, முருகன்கோயில் 43, வன்மீக நாதர் கோயில் 44, தல இலக்கியம் 44, விழாக்கள் 46.		

6. நூல் ஆராய்ச்சி	...	46
நாடும் தலமும் 47. தலச்சிறப்பு 47, பிற தலங்கள் 48, தமிழில் ஈடுபாடு 49, கவிதைச் சுவை 50, பக்திச் சுவை 52, பிற செய்திகள் 53, நூற்பொருள் 54.		
7. இவ்வுலா குறிப்பிடும் வரலாறுகள்	...	61
தொண்டைமான் வரலாறு 61. சங்கச் செய்திகள் 64. அகத்தியர் 64. சங்கப்பலகை 64. திருமுறுகாற்றுபடை. 65. சமயா சாரியர் 66. திருஞானசம்பந்தர் 66. வாசிசர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் 67. அருணகிரிநாதர் திருப் புகழ் 68. 3. பிற புலவர் 68. பொய்யா மொழிப்புலவர் 69. 4. வள்ளல்கள் திருவேங்கடராயர் 70. திருக்கழுக்குன்றன் 71.		
8. பதிப்புரை	...	73
சேபூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்	...	76
பாட பேதங்கள்	...	149
பிற்சேர்க்கை அண்ணாமலையார் வண்ணம்	...	150

முன்னுரை

‘கந்தமலர்க் கொன்றையணி சடையான் தன்னைக்
கதிர்விடுமா மணிபிறங்கு கனகச் சோதிச்
சந்தமலர்த் தெரிவையொரு பாகத் தானைச்
சராசரநற் றாயானை நாயேன் முன்னைப்
பந்தமறுத் தாளாக்கிப் பணிகொண் டாங்கே
பன்னியநூல் தமிழ்மாலை பாடு வித்தென்
சிந்தைமயக் கறுத்ததிரு வருளி னானைச்
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே’

— அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம் 6:83-4

தமிழில் உலா என்பது ஒரு புதிய செய்யுள் வகை; சங்க காலத்தில் இல்லாமல் சற்றே பிற்பட்ட காலத்தில் எழுந்தது. முதல் உலா நூல் தோன்றியதே மிகுந்த சுவையும் சமய வரலாறும் கலந்த ஒரு நிகழ்ச்சி.

I. உலாவின் தோற்றுவாய்

ஆதியுலா

கி.பி.700ஐ ஒட்டிய காலம். தில்லைப்பதியில் மார் கழித் திருவாதிரைத் திருவிழா நடைபெறுகிறது. நடராசப் பெருமான் பத்துநாள் விழாக் கொள்கிறார். திருத்தேர் விழாவும், அதற்கடுத்தநாள் திருநடனம் காட்டுகின்ற ஆருத்திராதரிசன விழாவும் நடைபெறுகின்றன. பல்லாயிரம் மக்கள் ஆடவரும், பெண்டிரும், சிறாருமாக நாடெங்குமிருந்தும் அயல்நாட்டிலிருந்தும் திரண்டு வந்து தங்கள் பிறவிநோய் போக்க ஒவ்வொரு நாளும் விழாக் கோலங்களைத் தரிசித்துப் பிறவிப்பயன் பெறுகிறார்கள். வீதிகளிலும், திருத்தேர் முன்னும், திருச் சபைகளின் முன்னும், நடனக் காட்சியின் எதிரிலும் நின்று கூப்பிய கையினராய்ப் பெருமானுடைய பல கோலங்களையும் கண்ணும் மனமும் களிப்பக் காண்

கிறார்கள். அளவிலின்பப் பெருங் கூத்தரான பெருமான் ஆட எடுத்த கழல் காட்ட மக்கள் எல்லோரும் உளமும் புலமும் ஒருவழிச் சென்று உருகப் போற்றி உய்கின்றார்கள்.

அப்போது அங்கு வந்து போற்றியவர்களுள் திருவஞ்சைக் களத்திலிருந்து வந்த சேரமான் பெருமான் என்ற தமிழ் முடிமன்னரும் ஒருவர். இவர் இறைவன் அருளாலே மகுடந் தாங்கிச் சேரநாட்டில் அரசு புரிபவர். 'அரசின் பயனும், தேடும் பொருளும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடும்கழல்' எனத் தெளிந்த அறிவால் நடராசப் பெருமானைத் தினந்தோறும் அருச்சனை புரியும் நியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். இவருடைய பூசனைக்கு மகிழ்ந்த பெருமான் பூசனை முடிவில் தம் உவப்பைக் காட்டப் பாதச் சிலம்பொலி கேட்பித்து வந்தார். ஒரு நாள் சிலம்பொலி கேட்பியாது தாமதித்து, தில்லை மன்றில் நம்முடைய வன்றொண்டன் நம்மைப் போற்றிப் பதிகம் பாடினான். அதைக் கேட்டு வரத் தாழ்ந்தது' என்று சேரமானுக்கு உணர்த்தினார். போக்கும் வரவும் புணர்ப்புமிலாப் புண்ணியரான பெருமான் சுந்தரர் பாடலைக் கேட்டால், அஞ்சைக் களத்தில் சிலம்பொலி கேட்பிக்க முடியாது என்பதில்லை; எல்லாம் அவனது அருள் விளையாட்டு. அதன்மேல் சேரமான், 'இவ்வாறு பெருமானாலேயே சுட்டப்பெற்ற தில்லை மன்றையும் இறைஞ்சவேண்டும், வன்றொண்டரையும் காண வேண்டும்' என்று உறுதிக்கொண்டு, பொன்னி நாட்டை அடைந்து, இவ்வாறு தில்லை வந்து திருச் சிற்றம்பலமும் கண்டு விழாவிலும் கலந்து களிக்கொண்டார்.

இவ்வாறு வந்து வழிபடுகின்ற சேரமான் பலநாள் வழிபடுபவராய், விழாவில் நாள்தோறும் பெருமானுடைய திரு வீதி உலாவைக் கண்ணாரக் காண்கிறார். இவர், தம் தலை நகரில் வண்ணானமீது உவர்மண் படிந்து வெண்மையான தோற்றம் அளித்த காட்சியைக் கண்டு, திருநீற்றின் வேடம் என்று நினைந்து வண்ணானைப் பணிந்தவர். இத்தகைய மனப் பக்குவமுடைய இவர், விழாக் காலத்தில் பல்லோருடைய சிவபக்திப் பெருக்கையும், சிவவேடப் பொலிவையும், தம் வசமிழ்ந்த நிலையையும் நன்கு நோக்கி நோக்கி, அவற்றில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தார். எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் ஒரு நாயகனாகிய பரம்பொருளை ஆடவர் மட்டுமன்றிப் பெண்டிரும் வணங்கியதையும், வணங்கிப் பரவசமடைந்த

முன்னுரை

நிலைமையையும் கண்டு அவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தார். பரம் பொருளாகிய நாயகனைப் பல நிலைகளிலுள்ள பெண்கள் அனுபவிப்பதே ஒரு பெருங் காட்சி. அக் காட்சியைச் சேர மான் இதயமூன்றி நன்கு அனுபவித்தார். முன்னமே அவர் பெருமான்மீது 'பொன்வண்ணத் தந்தாதி' என்னும் பெயரில் நூறு பாடல் கொண்ட ஓரந்தாதிப் பிரபந்தம் பாடியிருந்தார். இப்போது நடராசர் திருஉலா விழாவில் கண்ட காட்சிகளை யெல்லாம் மனத்தில் இருத்தி ஒரு பிரபந்தம் பாடினார்.

இப் பிரபந்தம் 'திருஉலாப் புறம்' என்று சேக்கிழாரால் சொல்லப்பெறுகிறது. சுந்தரமூர்த்தி வெள்ளை யானைமீது கயிலாயம் சென்றபோது தமது யோக வலிமையால் உடன் சென்ற சேரமான் கயிலாயத்தில் பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்து அவர்முன் தாம் பாடியிருந்த இத் திருஉலாப் புறத்தைத் திருச்செவி சாத்திடச் செய்தார்.

இவ்வாறு ஒரு தெய்விகத் தொடர்பு பெற்றது சேரமான் பெருமாள் பாடிய திரு உலாப் புறம். இறை அனுபவமே பொருளாதலால் இது ஞானஉலா என்றும், கயிலாயத்தில் பெருமான்முன் பாடியதால் திருக்கயிலாய ஞானஉலா என்றும், முதன் முதலாகத் தோன்றிய உலாப் பிரபந்தம் ஆதலால் ஆதியுலா என்றும் பெயர் பெறுகிறது. இப் பிரபந்தம் சைவத் திருமுறைகளுள் பதினோராம் திருமுறையுள் எட்டாவது பிரபந்தமாகத் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கிறது. (சேரமான் பாடிய முற்கூறிய பொன்வண்ணத் தந்தாதியும் திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையும் பதினோராந் திருமுறையுள் சேர்ந்துள்ளன). இப் பிரபந்தம் நூற்றுத் தொண்ணூற்றேழு கண்ணிகளையுடைய நீண்ட கலிவெண்பா. பிற்காலத்தில் உலாப் பிரபந்தம் பாடிய கவிஞர் அனைவரும் இவ்வாதியுலாவை முன்மாதிரியாக வைத்தே தங்கள் நூல்களைப் பாடினர்.

ஆதியுலா வாதலால், இதனுடைய அமைப்பைச் சில சொற்களால் சொல்லுதல் பொருந்தும். கயிலாயத்தில் பெருமான் ஒருநாள் புறத்தே குழமியுள்ள அமரர்களுக்குக் காட்சிதர வேண்டி உலாவர எண்ணுகின்றான். தன்னை நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு, குழாங்கள் சூழ்ந்து துதிக்க ஏனைய தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களமீது இவர்ந்துவர, உலா வருகின்றான்.

வாத்தியங்கள் ஒலிக்கின்றன. (சேரமான் இங்கு இருபத்தைந்து வாத்தியங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.) தேவகணங்கள் 'போற்றி போற்றி' என்று துதிக்கின்றார்கள். சூழ்ந்து வரும் குழாங்களின் செயல்களை ஆசிரியர் விளக்கமாக விவரிக்கிறார்.

பிரானைக் கண்டு காதல்கொண்டு மயங்கும் நிலையில், சேரமான் தாம் தில்லையில் கண்ட காட்சிகளை எண்ணி, பேதை முதலாக, பேரிளம் பெண் ஈறாக, மாதர் மகிழ்ந்து ஈண்டி நின்ற நிலைகளாக விரித்துரைக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம் விரித்துரைத்தபின் பெண்கள் இப்படி மயங்கி நிற்க, 'இறைவன் உலாப் போந்தான்' என்று முடிக்கிறார்.

பேதை முதல் ஒவ்வொரு பருவத்துக்கும் பருவத்துக்கேற்ற செயலை ஆசிரியர் சொல்லி வருகிறார். (ஏழு பருவங்களை இவரே முதலில் சொல்லுகிறார்.) பெண்ணின் வருணனை தவறாமல் சொல்லப்படுகிறது. பருவத்துக்குரிய வயதுக்கேற்ற செயல்களே சொல்லப்படுகின்றன. பாவை விளையாடுதல், சித்திரம் எழுதுதல், பூவைக்குச் சொற் பயிற்றுதல், மடல் பாடுதல், வீணை வாசித்தல் முதலிய செயல்கள் சொல்லப் படுகின்றன. அவருடைய கேசாதிபாத வருணனையும் உண்டு.

இவ்வுலாவின் சிறப்பைச் சுவைத்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தம் திருவெங்கையுலாவில் 'ஆதி யுலாவினான் போந்தான் உலா' என்று நயம்படப் பாடுகிறார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை

இவ்வாறு முதன் முதலாகச் சேரமான் பெருமாள் பாடிய திருவுலாப் புறம், பின்னால் உலா என்னும் பெயரில் எண்ணற்ற பிரபந்தங்கள் தோன்றுவதற்கு வித்திட்டது. சேரமான் பெருமானுக்குப் பிறகு தோன்றிய பிரபந்தமாக நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச் செய்த 'ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஉலா மாலை' என்னும் நூலைச் சொல்லலாம். இது நம்பி திருஞானசம்பந்தர் மீது பாடிய ஆறு பிரபந்தங்களுள் ஒன்று; பதினோராம் திருமுறையுள் முப்பந்தேழாம் பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. நம்பி இப் பிரபந்தத்துக்குரிய கருத்தைச் சேரமானிடமிருந்து பெற்றிருந்தபோதும் கூட, மிகுந்த மாறுதல்கள் செய்திருக்கிறார். நாட்டு வருணனை, சம்பந்தரின் நகராகிய சீகாழி நகரின் வருணனை, சீகாழிக்குரிய பன்னிரு பெயர்கள்,

முன்னுரை

சம்பந்தர் புகழ், அவருடைய அற்புதச் செயல்கள், பாடல்கள் யாவும் கூறி அவர் தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்ளல், யானையின்மீது ஆரோகணித்து வருதல், யானையின் வருணனை என இவற்றையெல்லாம் விவரித்தவர், ஏழு பருவப் பெண்களையும், அவர்கள் நிலையையும் சேரமான் போலத் தனித்தனியே விவரிக்காமல், அவர்கள் 'கண்டு கைதொழுது, மால்கொண்டு, மெய்தளர்வார்' என்று தொகுப்பாகச் சொல்லிப் போகிறார். தனித்தனியே அவர்கள் செயலைச் சொல்லவில்லை.

'வீதி அணுகுதலும் வெள்வளையார் உள்மகிழ்ந்து
காதல் பெருகிக் கலந்தெங்கும் — சோதிசேர்

ஆடரங்கின் மேலும் அணிமா ளிகைகளிலும்
சேடரங்கும் நீள்மறுகும் தெற்றியிலும் — பீடுடைய

பேரிளம்பெண் ஈறாகப் பேதை முதலாக
வாரிளங் கொங்கை மடநல்லார் — சீர்விளங்கப்

பேணும் சிலம்பும் பிறங்கொளிசேர் ஆரமும்
பூணும் புலம்பப் புறப்பட்டுச் — சேண்மறுகில்

காண்டகைய வென்றிக் கருவரைமேல் வெண்மதிபோல்
ஈண்டு குடையின் எழில்நிழற்கீழ் — காண்டலுமே

கைதொழுவார் நின்று கலைசரிவார் மால்கொண்டு
மெய்தளர்வார் வெள்வளைகள் போய்வீழ்வார்.'

பிறகு இவர் உலா வருகின்ற தலைவனிடத்து மையல் கொண்ட பெண்களின் நிலையைத் தொகுப்பாக மேலும் இருபது கண்ணிகளாற் சொல்லி இவ்வாறு நிகழ்ச், சம்பந்தப் பெருமான் உலாவந்தார் என்று பாடி முடிக்கிறார்.

ஒரு கருத்து மட்டும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது. ஆன்மாக்கள் அனைவரும் (பெண்டிர் மட்டுமன்றி ஆடவருமே) நாயகிகள்; இறைவன் ஒருவனே தனி நாயகன். ஆதலால், அந்த நாயகன்மாட்டு எல்லாப் பெண்களும் காதல் கொண்டார்கள் என்று சொல்வதில் பிழை நேராது. சமய மரபில்

இறைவனிடத்து அனைவரும் காதல் கொள்ளலாம் என்பது ஒப்புக்கொண்ட உலக வழக்கு.

இலக்கிய மரபும் காதலும்

ஆனால், இலக்கிய வழக்கு வேறு. மணமான பெண் தன் கணவனையன்றி வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் தொழலா காது என்பது தமிழ் இலக்கிய வழக்கு. அகத்துறையில் 'பிறை தொழுகென்றல்' என்னும் துறை இதைக் காட்டும். களவினால் ஒரு பெண் ஒரு தலைவனிடத்து அன்பு பூண்டொழுகும் போது, அவள் ஒழுக்கத்தில் ஐயுற்ற தாயர் அவளைப் பிறை தொழுமாறு அழைப்பர். களவு உண்மையானால் அவள் தொழ மறுப்பாள். இஃது ஒரு தவறாத இலக்கிய நெறி. 'தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுமாவள்' என்னும் கூற்றும் பெண்டிர் தம் கணவரையன்றி எந்தத் தெய்வத்தையும்கூட வணங்கமாட்டார்கள் என்னும் கருத்தைக் காட்டுகின்றது.

இதற்கு விளக்கமாக மணிமேகலையில் ஒரு வரலாறுண்டு. பார்ப்பனி மருதியைக் கண்டு அரசுகுமாரன் காழுற்று அழைத்தான். அவள் சதுக்கப் பூதத்தின் முன்னிலையில் சென்று அரற்றலும், அப் பூதம், 'நீ விழாக்காணவும் தெய்வம் தொழவும் சென்றாய். அதனாற்றான் பிறர் நெஞ்சுபுக்காய்' என்று அவளுக்கு உரைத்தது என்னும் வரலாறு இலக்கிய நெறியில் மணமான பெண் தெய்வம் தொழாள் என்னும் நெறியை வலியுறுத்திக் காட்டும்.

இந்த நிலையில் நம்பியாண்டார் நம்பி தெய்வமல்லாது மனிதராகிய திருஞான சம்பந்தரைக் கண்டு பெண்டிர் காழுற்றனர் என்று பாடுவது பொருந்துமா? என்ற ஐயம் எழுதல் இயல்பு. சைவமரபில் 'அடியவர்கள் சிவோகம் பாவிக்கு மத்தால் சிவனுமாவார்' என்னும் சாத்திரத்துக் கிணங்கத் திருஞான சம்பந்தர் சிவமே யாவார்; ஆதலால், அவரைப் பெண்கள் காழுற்றனர் என்று கருதலாம். சேரமான் தம் முடைய நூலுக்கு என்ன பெயர் வைத்தார் என்பது தெரிய வில்லை. சேக்கிழார் (கி.பி. 1145) அதைத் திருஉலாப் புறம் என்று கூறுகிறார். இது புறத்தே வருகின்ற உலா; ஆகவே, புறஉலா; இதனை உலாப்புறம் எனல் இலக்கணப் போலி என்பார் சங்கர நமச்சிவாயர் (நன்னூல் சூ. 267 உரை). சேக்கி

முன்னுரை

ழாருக்கு முற்பட்ட நம்பியாண்டார் நம்பி (கி.பி. 1000—1040) 'திரு உலா மாலை' என்றே தம் நூலைச் சொல்லக் காண்கிறோம். பிற்காலத்தில்தான் பெயரைச் சார்த்தி உலா என்று மட்டும் சொல்லுகின்ற நிலை தோன்றி நிலைத்துவிட்டது.

பிரபந்தம் என்னும் வழக்கு

உலாப்போன்ற பாட்டுகளைப் பிரபந்தம் என்று சொல்லும் வழக்கு மிகவும் பிற்காலத்தில் எழுந்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் இக் கருத்தைச் சிற்றிலக்கியம் என்னும் பெயரால் குறிப்பிடுகிறார்கள். பிரபந்தம் என்பது வடசொல். இதன் பொருள், தொடர்ந்த பொருள்பற்றிய இலக்கியம் என்பது; நன்கு ஆக்கப்பட்டது என்றமாம். ஆனால், இப் பெயரைப் பண்டைய பாட்டியல் நூல்களான பன்னிருபாட்டியல், வச்சணந்திமாலை, நவநீதப் பாட்டியல் போன்றவை சொல்லவில்லை. அவை யாவும் பிரபந்தம் என்று நாம் இன்று பெயர் கூறும் செய்யுள் நூல்களுக்கு இலக்கணம் விதித்த போதிலும், அவ்வகைப் பாடல்களை ஒரு தொகுப்பாகக் கருதி அவற்றுக்குத் தொகுப்பான தனிப் பெயர் சொல்லவில்லை. பன்னிரு பாட்டியல் (10ஆம் நூற்றாண்டு) 'இனம்' என்றும், வச்சணந்தி மாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல் (12ஆம் நூற்றாண்டிறுதி) 'செய்யுள்' என்றும், நவநீதப் பாட்டியல் (14ஆம் நூற்றாண்டு) 'செய்யுள் மொழி' என்றும், பிற்காலத்ததாகிய சிதம்பரப் பாட்டியல் (16ஆம் நூற்றாண்டு) 'மரபு' என்றும் வரும் தலைப்புகளில் இவ்வகைச் செய்யுள் நூல்களை அடக்கிவிடுகின்றன. இந் நூலாசிரியர்களுள் யாரும் பிரபந்தம் என்னும் சொல்லையோ கருத்தையோ சொல்லவில்லை.

அடியார்க்கு நல்லார் (கி.பி. 1150 — 1175) பிரபந்தம் என்னும் சொல்லைச் சொல்கிறார்; பிரபந்த உரு — இசையுரு என்பது அவருடைய உரை. அவரும் இங்குக் கூறிய செய்யுள் நூல்களைக் கருதவில்லை.

இந்த நிலையில் இச் செய்யுள் நூல்களைப் பிரபந்தம் என்னும் பெயரால் 'பிரபந்த மரபியல்' என்னும் நூல்¹

(1) ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படாத இந்நூல் சென்னை அரசின் தொன்னூல் நிலைய வெளியீடாக என்னால் விரிந்த முகவுரையோடு 1976இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

முதன் முதல் குறிப்பிடுகிறது. அதுமட்டுமன்று; பிரபந்தங்கள் 96 என்றும் இது குறிப்பிடுகிறது. இது மிகவும் வியப்பான செய்தி. இந் நூல் செய்யப்பெற்ற காலம் கி.பி. 1500—1525. இதையடுத்துத் தோன்றிய சிதம்பரப் பாட்டியலும் பிரபந்தம் என்னும் சொல்லைச் சொல்லவில்லை. பிரபந்த மரபியல் பின்வருமாறு கூறிற்று:

‘பிள்ளைக் கவிமுதல் புராணம் ஈறாகத்
தொண்ணூ[ற் றாறெனும்] தொகைய தான
முற்பக ரியல்[பை] முன்னுறப் பாடும்
பிரபந்த மரபியலது பிரபந்த மரபியலே.’ (1)

இதற்கடுத்த நூற்றாண்டில் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் என்ற ஒரு சிற்றூர்த் தலைவன்மீது மிதிலைப்பட்டிச் சிற்றம் பலக் கவிராயர் பாடிய உலாவில் கவிராயர் ‘பிரபந்தம்’ என்னும் சொல்லைச் சொல்லுகிறார்.

— ‘சொற்பொருள்கள்

ஆலப்ர வஞ்சம்போ லாகியதொண் ணூற்றாறு
கோலப்ர பந்தங்கள் கொண்டபிரான்’ (103-4)

இக் குறிப்புகளையன்றி, பிரபந்தம் என்னும் பெயரையும் அவை 96 என்ற விளக்கத்தையும் 18ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் எழுந்த ‘சதுரகராதி’ தான் விளக்கியுரைக்கிறது.

96 பிரபந்தங்கள் யாவை எனப் பண்டைய பாட்டியல்கள் சொல்லவில்லை. ஆயினும் யாவும் உலாவுக்கு விரிவாக இலக்கணம் சொல்லுகின்றன. பண்டைப் பெருஞ் சிறப்பும் சுவையுமுடைய பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், தூது போன்ற சிறந்த பிரபந்தங்களில் உலாவும் ஒன்று.

உலாவுக்குரிய பெயர்

நூல், உலா என்றே பிற்காலத்தில் பெயர் பெறுகிறது. பொதுவாக இது ஒரு தலத்தைச் சார்த்தியும் தலைவனைச் சார்த்தியும் பெயர் பெறும். தேவையுலா, தில்லையுலா,

முன்னுரை

திருவாரூரூலா முதலியன தலத்தைச் சார்த்தி வழங்குவன. மதுரைச் சொக்கநாதர் உலா, திருக்காளத்திநாதர் உலா, இலஞ்சி முருகன் உலா என்பன தலத்தோடு தலத்து இறைவனையும் குறிப்பிடுவன. விக்கிரமசோழன் உலா, சங்கர சோழன் உலா என்பன தலைவன் பெயராலே பெயர்பெறுவன. இவ்வாறன்றி, தத்துவராயர் பாடிய இரண்டு உலாக்களும் வேறு வகையில் பெயர் பெறுகின்றன. முதல் உலா, உலா என்று மட்டும் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இங்கு உலா வருபவர், நூலாசிரியரின் குருவான சொரூபானந்தர். மற்றது சிலேடையுலா என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இங்கும் தலைவன் சொரூபானந்தரே. இரண்டிலுமே சிலேடைகள் பயில்கின்றன. எனவே, பிற்காலத்தில் தத்துவராயர் பாடல்களைத் தொகுத்தோர், முதல் பிரபந்தத்தை உலா என்றும், பிந்தியதைச் சிலேடையுலா என்றும் பெயரிட்டனர் என்று மட்டுமே கருத வேண்டியுள்ளது. இரண்டிலுமே சிலேடைகள் நிரம்ப உள்ளன; இரண்டுமே சொரூபானந்தர் உலாக்கள்.

உலா வருவதைப் பவனி வருதல் என்று சொல்வதுமுண்டு. இது பற்றி, இப் பிரபந்தம் பவனியுலா என்று பெயர் பெறுதலும் காண்கிறோம். திருவாணைக்கா உலா, வாட்போக்கிநாதர் உலா போன்றவற்றின் பழம் பதிப்பில், உலாவருதல் பவனி என்றே தலைப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கக் காண்கிறோம். கனகசபை நாதன் உலா இறுதிப்பாடல், 'பவனி தொழு தேத்துவார்' என்று கூறும். சேயூர் முருகன் உலாவும் 'பவனி நடந்தான்' என்று சொல்கிறது. தலைவன் இறைவனாயிருப்பினும், சோழன் போன்ற வேந்தனாயிருப்பினும், பெரும் பான்மையும் தேரில் உலா வருதல் மரபாதலால், இது திருத்தேர் உலா என்றும் சொல்லப் பெறும். தஞ்சைப் பெருவுடையார் உலா இவ்வாறு கூறும். நம்பியாண்டார் நம்பியும் திருக்கோளிலியுலா வுடையாரும் 'உலாமாலை' என்றே சொல்வர்.

உலா, பவனியுலா என்பது, இறைவன் உலாவருவதைக் கண்டு எழு பருவ மகளிரும் காமுற்றதாக ஒரு புலவன் தனது சிறந்த கற்பனைத்திறம் தோன்றப் பாடும் நெடும் பாடல். இதற்கு அடிவரையறை இல்லை. ஆதியுலா 197 கண்ணிகள் உடையது. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை அளவில் மிகவும் சிறியது, 143 கண்ணி. அளவால் மிகவும் நீண்டது,

சேயூர் முருகன் உலா

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை பாடிய திருவிடை மருதூர் உலா - 721. பின்னும் சில நீண்ட உலாக்கள்: செப்பறை கனகசபை நாதன் உலா - 649; தணிகை முருகன் உலா - 644; சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் உலா 622; திரு வேங்கட நாதர் உலா - 607.

முதன் முதல் உலாப் பாடிய சேரமான் பெருமான், ஒரே நீண்ட கலிவெண்பாவால் இவ்வுலாப் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். இது தொடங்கிப் பாடுவோர் அனைவரும் கலிவெண்பாவால் பாட வேண்டும் என்ற இலக்கணமும் எழுந்துவிட்டது. உலாவின் முக்கியப் பொருள் உலா வரும் தலைவனை எழுபருவ மகளிரும் கண்டு காதல் கொண்டனர் என்பது. இப் பொருள் அமைத்து வேறு யாப்பில் பாடல் பாடுதல் இல்லை.

பவனி என்ற கருத்தை மேலே சொன்னமையால் அதை யொட்டி மற்றொன்றும் சொல்லலாம். 'பவனிக் காதல்' என்பது மற்றொரு பிற்காலப் பிரபந்த வகை; 18ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி வழங்குவது. இதன் அமைப்பு வேறு வகை. இது பவனிவரும் தலைவனைக் கண்டு காமுற்ற பெண் தன் காதலைத் தோழியிடம் விரித்துரைப்பதாக உள்ளது. இதுவும் தொடர்ந்த நெடும்பாடல்; குறள் வெண்செந்துறை யாப்பில் அமைவது. 'சந்தர் காதல்' முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இந் நெறியில் எழுந்துள்ளன. இவற்றுக்கு இலக்கணம் சொல்லப் பெறவில்லை. இவற்றுள் காமச்சுவை மிகுந்து காணப்படுமேயன்றி, இலக்கியச் சுவை குறைவாகவே காணப்படும்.

'உலா மடல்' என்பது வேறொரு பிற்காலப் பிரபந்த வகை; அபூர்வம்; உலாவையும் மடலையும் சேர்த்து அமைத்த பெயருடையது. இதன் அமைப்பு, கனவில் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு அவனிடத்து இன்பம் நுகர்ந்தோன் விழித்தபின் அவளைப் பெறாது அவள்பொருட்டு மடலூர்வேன் என்று கலிவெண்பாவால் பாடுவது. இதற்கும் உலாவுக்கும் தொடர்பில்லை. காளமேகப் புலவர் பாடிய சித்திரமடல் இந்த அமைப்பு உடையது.

முன்னுரை

2. உலாப் பிரபந்த இலக்கணம்

இடையில் எழுந்த ஓர் இலக்கண அமைதியை இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டும். கி.பி. எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் இலக்கண நெறியில் ஒரு பெருங் கிளர்ச்சி எழுந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணம் ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞான சம்பந்தர் தோன்றித் தமிழுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் புறம்பான நெறிகளையெல்லாம் களைந்து, தமிழ், தமிழ்ச் சமயம், தமிழிசை, தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகியவற்றை நிலைநாட்டிய பெருந்தொண்டாகும். குறிப்பிட்ட நூற்றாண்டுகளில் (8-9) எண்ணற்ற பெரும் புலவர்கள் தோன்றித் தமிழின் பல துறைகளிலும் மிகச் சிறந்த இலக்கணங்களை வகுத்தார்கள். அவற்றுள் இறையனார் களவியல், தமிழ்நெறி விளக்கம், பஞ்ச மரபு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்ற சில இலக்கண நூல்கள் நீங்கலாக ஏனைய யாவும் அழிந்துவிட்டன. அக்காலத்தில் பாட்டியல், செய்யுளியல்பற்றிப் பல்வேறு ஆசிரியர் பல்வேறு நெறி வகுத்திருந்தார்கள். அவை யாவும் இறந்து போக, எப்படியோ செவி வழியாக நிலவிய சில நூற்பாக்களைமட்டும் பத்தாம் நூற்றாண்டில் வந்த ஓராசிரியர் பன்னிருபாட்டியல் என்னும் பேரால் தொகுத்து வைத்தார். தாமும் சில சேர்த்தும் எழுதினார். அவர் தொகுத்தவற்றுள் உலாவுக்கு இலக்கணமாகப் பதினமூன்று நூற்பாக்கள் கிடைக்கின்றன. இவற்றைச் செய்தவராக அங்குச் சொல்லப்பட்டவர் பொய்கையார் என்ற புலவர். இங்கு உலாப்பற்றிய அனைத்துச் செய்திகளும் தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்த நூற்பாக்கள் இவை தோன்றுவதற்கு முன் எழுந்திருந்த சேரமான் பெருமானுடைய ஆதியுலாவைத் தழுவியும் பின்னும் பல விகற்பங்களைக் கூட்டியும் உலாப் பிரபந்த இலக்கணம் கூறுகின்றன. அந் நூற்பாக்கள் பின் வருவன:

‘பேதை முதலா எழுவகை மகளிர்கண்டு
ஓங்கிய வகைநிலைக் குரியான் ஒருவனைக்
காதல்செய் தலின்வரும் கலிவெண் பாட்டே.’

1

‘குடிநெறி மரபு கொளல்கொடை விடிய
நன்னீ ராடல் நல்லணி அணிதல்
தொன்னகர் எதிர்கொளல் நன்னெடு வீதியின்
மதகளி றூர்தல் முதனிலை யாகும்.’

2

11

- 'ஆதி நிலையே குழாங்கொளல் என்றெடுத்
தோதிய புலவரும் உளரென மொழிப.' 3
- 'ஏழு நிலையும் இயம்பும் காலை
பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை
அரிவை தெரிவை பேரிளம் பெண்ணெனப்
பாற்படு மகளிர் பருவத் தாதல்
நோக்கி உரைப்பது நுண்ணியோர் கடனே.' 4
- 'பேதைக் கியாண்டே ஐந்துமுதல் எட்டே' 5
- 'பெதும்பைக் கியாண்டே ஒன்பதும் பத்தும்.' 6
- 'மங்கைக் கியாண்டே பதினொன்று முதலாத்
திரண்ட பதினா லளவும் சாற்றும்.' 7
- 'மடந்தைக் கியாண்டே பதினைந்து முதலாத்
திடம்படும் ஒன்பதிற் றிரட்டி செப்பும்.' 8
- 'அரிவைக் கியாண்டே அறுநான் கென்ப.' 9
- 'தெரிவைக் கியாண்டே இருபத் தொன்பது.' 10
- 'ஈரைந் திருநான் கிரட்டி கொண்டது
பேரிளம் பெண்டுக் கியல்பென மொழிப.' 11
- 'சிற்பில் பாவை கழங்கம் மணையே
பொற்புறும் ஊசல் பைங்கிளி யாழே
பைம்புன லாட்டே பொழில்விளை யாட்டே
நன்மது நுகர்தல் இன்ன பிறவும்
அவரவர்க் குரிய வாகு மென்பார்.' 12
- 'வேந்தர் கடவுளர் விதிநூல் வழியுணர்
மாந்தர் கலிவெண் பாவிற் குரியர்.' 13
- 'நாலு வருணமும் மேவுதல் உரிய
உலாப்புறச் செய்யுளென் றுரைத்தனர் புலவர்.' 14

முன்னுரை

இவற்றால் நாம் பின்வரும் செய்திகளைப் பெறுகிறோம். உலாப் பிரபந்தம் கலிவெண்பாட்டால் பாடப்பெறுவது. உயர்ந்த தலைவன் ஒருவன்மீது பேதை முதலாக எழுபருவ மகளிரும் காதல் செய்தலை இப் பாடல் கூறும். இதனுள் குலச்சிறப்பு, தலைவன் கொடையளித்தல், நீராடல், அணியணிதல், களிதூர்ந்து வீதியில் வருதல் முதலியன சொல்லப் பெறும். இப் பகுதி ஆதிநிலை அல்லது முதல்நிலை எனப் பெறும். (இப் பகுதியைத் தத்துவராயர் பாடிய உலாக்கள் குழகன் என்று கூறும்.) இடைப் பகுதி பெண்களின் செயலைக் கூறுவது. பேதைக்கு வயது 5-8, பெதும்பை 9-10, மங்கை 11-14, மடந்தை 15-18, அரிவை 19-24, தெரிவை 25-29, பேரிளம் பெண் 30-36. ஒரு தலைவன் போந்தான் உலா என்று முடிப்பது கடைநிலைப் பகுதி.

மேற்குறிப்பிட்ட நூற்பா பதினொன்றில் உலாவில் அமைத்துப் பாடத்தக்க செய்திகள் பலவும் சொல்லப் பெறுகின்றன. சேரமான் பெருமாள் பாடிய உலாவில் மிகவும் சுருக்கமான செய்திகளைக் காண்கின்றோம். பேதை — பாவை விளையாட்டு; பெதும்பை—காமன் உருவம் எழுதுதல்; மங்கை—பூவையொடு சொற்கோட்டி கொள்ளுதல்; மடந்தை—யாழ் வாசித்தல்; அரிவை—வீணை வாசித்தல்²; தெரிவை—கவறாடத் தொடங்குதல்; பேரிளம்பெண்—வெண்பா விரித்துரைத்தல் என்பவை அங்குள்ள சிறப்பான செய்திகள். ஏழு பருவங்களுக்கும் இங்குச் செயல்கள் கூறப்படுகின்றன. இவ்வளவு செய்திகளைச் சேரமான் எப்படிப் புனைந்து கூறுகிறார் என்று இன்று நினைத்துப் பார்ப்பது பெரும் வியப்பாயுள்ளது.

இலக்கியரீதியாக ஒன்று சிந்திக்கத் தக்கது. பேதை முதல் பேரிளம்பெண் ஈறாக உள்ள ஏழு பருவ மகளிருடைய செயல்களைப் பெருங்கதை 'நீராட்டரவம்' என்னும் பகுதியில் மிகவும்

2 இங்கு வீணை வேறு யாழ்வேறு என்று சொல்லியிருக்கக் காண்கிறோம். முன்னமே அப்பர் சுவாமிகள் (ஏழாம் நூற்றாண்டு) 'ஏழிசை யாழ்வீணை முரலக் கண்டேன்' (6:77-7) என்றும், பின்னால் மாணிக்கவாசகர் 'இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்' என்றும் பிரித்துப்பாடுதல் காணத் தக்கது. இவற்றால் மாணிக்கவாசகர் காலம்வரை இரண்டும் தனி வாத்தியங்களாக இருந்தன என்றும், பிற்காலத்தில் யாழ் வழக்கொழிந்து போயிற்று என்றும் நாம் கருதலாம்.

விரிவாகப் பாடுகிறது. பாடியவர் கொங்குநாட்டுக் குறுநில மன்னரான கொங்குவேளிர் என்பவர். இவர் தமிழ்நாட்டின் உட்பகுதியில்லாமல் புறப்பகுதியில் வடமேல் கோடியில் வாழ்ந்தவர். அங்கு அக்காலம் நிலவளம் குறைவாதலால், கலைவளமும் பண்பாட்டு வளமும் குறைவாயிருத்தல் இயல்பே. அவர் தமிழ்நாடு முழுமையும் சுற்றிப்பார்த்தபோது இங்கு, சோழநாடு காவிரிக்கரை போன்ற இடங்களில் மக்கள் வாழ்க்கையிலுள்ள நாகரிகச் சிறப்பையெல்லாம் கண்டு போற்றித் தம் பெருங்காப்பியத்துள் பாடினார். முதற் காண்டத்தில் நீராட்டரவம் என்னும் கதையில் (அடி 52-106) மிகவும் விரிவாகக் கூறினார். பெருங்கதை சேரமானுக்குச் சற்றே பிற்பட்ட காலமாகலாம். சேரமான் தாம் நேரில் தில்லையில் கண்ட இறையனுபவத்தைத் தம் உலாவில் பாடினார். கொங்குவேளிரும், சேரநாட்டுக்கு அண்மையில் வாழ்ந்த வராதலால் அவர் நூலைப் பார்த்திருக்கக் கூடும். அது கொண்டே இப் பகுதியைத் தம் காப்பியத்தில் விரிக்கிறார் என்று கருதலாம்.

சேரமானுக்குப் பின்னர் உலாப் பிரபந்தங்கள் வளர்ந்து பெருகியிருக்கக் காண்கிறோம். புலவர்களுடைய கற்பனைத் திறத்துக்கும் தலச் செய்திகளுக்கும் ஏற்ப உலாக்கள் விரிந்து செல்வதுண்டு. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பாடிய உலாவே அளவால் மிகவும் நீண்டது; திருவிடைமருதூர் உலா - 271 கண்ணி. உலாக்களில் சிவபரமான உலாக்களே மிகவும் அதிகம். (அது மட்டுமன்று; பிற எல்லாப் பிரபந்தங்களிலுமே சிவபரமானவையே மிகுதி.) திருமால் பரமான உலாக்கள் தெரியவந்தன மூன்று: திருவேங்கட நாதர் உலா, சிறுபுலியூர் உலா, திருக்குறுங்குடி அழகிய நம்பி உலா என்பன. முருகன் பரமான உலாக்கள் பல: இலஞ்சி முருகன், சேயூர் முருகன், மயூரகிரி சண்முக நாதர், தணிகை, குன்றக்குடி முதலாயின.

அரசர்மீது பாடல் பெற்றவை: விக்ரம சோழன், குலோத்துங்க சோழன் II, இராசராச சோழன் II என்ற மூவர் மீதும் ஒட்டக்கூத்தர் பாடியவை, சங்கர சோழன் உலா (இந்த நிலையத்தார் வெளியிட்டது). இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இந் நான்குமே சோழர் வரலாற்றையறிய மிகுதியும் பயன்படுவன.

முன்னுரை

ஆசாரியரைப் பாடியவை: ஆளுடைய பின்னையார் திருவுலாமாலை, தத்துவராயர் சொருபானந்தர்மீது பாடிய இரண்டு முதலாயின. பிற தலைவர்மீது பாடியன: சிவந் தெழுந்த பல்லவராயன் உலா முதலாயின.

திருநறுங்கொண்டை அப்பாண்டை நாதர் உலா என்பது இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அப்பாண்டை நாதர் என்னும் பார்க்கவ நாதராகிய தீர்த்தங்கரரைப் போற்றும் சைன சமய நூல்.

‘தலைவன் போந்தான் உலா’ என்றே எல்லோரும் பாடுவர். ஆனால் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், தேரைக் கொண்டு போய் நிலையிலேயே நிறுத்திவிடுகிறார்.

‘நாடு நிலைநிற்ப நம்பன் செலுத்தப்போய்
நீடுதிருத் தேர்நிலையில் நின்றதால் — ஆடு
படைக்கண் மகளிர் பலரிவ்வா றாகக்
கடைக்கண் அருள்சிறிது காட்டிச் — சடைக்கண்
நிலாவினான் வெங்கை நிலையினான் — ஆதி
உலாவினான் போந்தான் உலா.’

— திருவெங்கையுலா

உலாப் பிரபந்தத்தை இங்ஙனம் சிறந்த கவிஞர் தங்கள் மனம்போல் சுவைபட முடித்தல் இயல்பு. இலஞ்சி முருகன் உலாப் பாடிய மேலகரம் பண்டாரக் கவிராயர் சிறப்பான வாழ்த்தோடு முடிப்பது அறிந்து சுவைக்கத்தக்கது.

‘ — நன்னகரும்

மீறி நெறியேற மிக்கசைவந் தானேற
மாறிலாச் செங்கோல் வளர்ந்தேற—ஈறிலாக்
குற்றாலம் வாழக் குழல்வாய் மொழிவாழ
வற்றா வடவருவி வாழவே—பற்றாக
மாதங்கள் மும்மழைகள் மங்காமல் வாழவே
வேதங்கள் மெய்ப்பொருள்கள் மெய்வாழ—நீதங்கள்

சீருடையார் வாழத் திருவாழத் தென்விலஞ்சி
ஊருடையான் போந்தா னுலா.'

மல்லைச் சிவந்தான் என்ற சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன்
உலாவைப் பாடிய புலவர், அவையடக்கத்திலேயே கவையான
பல உலாக்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

'தேவர் உலாவுடனே சேருந் திருவாணைக்
காவ லுலாப்புலியூர் கச்சியுலா—மூவருலா

மல்லைச் சிவந்தான் வழுதியுலா என்றெவரும்
சொல்லப் பகர்ந்தேன் துணிந்து.'

இங்கு இவர் சேரமானுடைய ஞானஉலா, காளமேகத்தின்
திருஆனைக்காவுலா, தில்லையுலா, இரட்டையரின் ஏகாம்
பரநாதருலா, ஓட்டக்கூத்தரின் சோழர் மூவருலாவைக் குறிப்
பிடுகிறார். அவர் கருத்தின்படி இவை சிறந்த உலாக்கள்
போலும்!

உலாமரபில் பிழையும் பரிகாரமும்

முற்குறிப்பிட்ட நூற்பா பன்னிரண்டில் உலாவில்
அமைத்துப் பாடத்தக்க செய்திகள் சொல்லப்பெறுகின்றன.
சேரமான் உலாவில் மிகச் சில செய்திகளே காண்கிறோம்.
பேதை—பாவை விளையாட்டு, பெதும்பை—காமன் உருவம்
எழுதுதல், மங்கை—பூவையொடு சொற்கோட்டிக் கொளல்,
மடந்தை—யாழ் வாசித்தல், அரிவை—வீணை வாசித்தல்,
தெரிவை—சுவறாடத் தொடங்குதல், பேரிளம் பெண்—வெண்பா
விரித்துரைத்தல். ஆனால், நூற்பா இவற்றுள் சிலவற்றைச்
சொல்லிப் பின்னும் பலவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்கிறது.
இவற்றுக்கெல்லாம் முந்தைய இலக்கியம் இல்லை³. நூற்
பாக்கள் 13, 14 கவனிக்கத் தக்கன. உலாப்புறம் என்னும்
பிரபந்தத்தை வேந்தருக்கும் கடவுளர்க்கும், விதிநூல் வழி
யுணர் மாந்தருக்கும், நான்கு வருணத்தாருக்கும் பாடலாம்

³ இது சிந்திக்க வேண்டிய கருத்து. நன்னூல் சூத்திரம் முதலியவற்றில்
'இலக்கியம் கண்டதற் இலக்கணம் இயம்பலே முறை' என்று விதிக்கக் காண்
கிறோம். ஆனால், இங்கு இலக்கியம் இல்லாமலே இலக்கணம் எழுந்திருக்கிறது.
இதனால், இலக்கண நூலார் இன்ன நெறியில் இலக்கியம் அமைத்தல் தகும் என்று

முன்னுரை

என்று இவை விதிக்கின்றன. இவ் விதி பெரும்பிழை என்று கருதத் தோன்றுகிறது. உலாப் பிரபந்தம் கடவுளர்மீது, அதுவும் பரம்பொருளாகிய பெரும்கடவுள்மீது மட்டும் பாடலாம். வேந்தர் மீதும் நான்கு வருணத்தார் மீதும் பாடுதல் பெரும்பிழையாகும். இது கற்புடைய பெண்டிருக்குரிய தமிழர் மதத்துக்கு மாறு. திருஞான சம்பந்தர்மீது பாடியது எந்த அளவில் பொருந்தும் என்பதற்கு மேலே சமாதானம் கூறினோம். அது சமாதானமே யன்றி, சரியோ பொருத்தமோ ஆகாது.

மேற்கூறிய இலக்கண மரபை மீறி முதலில் நூல் செய்தவர் ஓட்டக்கூத்தர். தமக்கு அபிமானம் மிகுந்த சோழ மன்னர் மூவர்மீதும் இவர் மூன்றுலாப் பாடினார். இவருக்கு ஆதரவு தந்து இவரைப் பெரும் புலவராக்கிய விக்கிரம சோழன், அவனுக்கு மகனாயும் தமக்கு மாணாக்கனாயும் இருந்த இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன், அவனுக்கு மகனாய்த் தமது முதுமைப் பருவத்தில் ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய மூவருக்கும் இவர் மூன்றுலாப் பாடியுள்ளார். இவர் பெரும் புலவரானமையால் வேறு பல செய்திகளையும் தம் நூல்களில் பெய்திருக்கிறார். பெரும்பை கணாக்கண்டு கூறுதல், மங்கை தன்னையே ஐயுறுதல், மடந்தை பந்தாடுதல், தெரிவைப் பருவத்தில் தசாங்கம் உரைத்தல், அவள் யானையை நோக்கி உரைத்தல் முதலியன. குலோத்துங்கன் செய்த கோயிற் பணிகள், இராச பாரம்பரியம், நீர் விளையாட்டு, முறையீடு முதலான செய்திகள் இவர் படைத்துக்கொண்டவை. இவை இவருடைய பெரும் புலமைக்குச் சான்று. ஆனால், ஒரு வேந்தன்மீது உலாப் பிரபந்தம் பாடியதன் மூலம் இவர் மரபைச் சிதைத்துவிட்டார் என்றுதான் நாம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் எந்த வரையறையும் இன்றிப் பல தலைவர்கள் மீதும் ஞானியர் மீதும் கணக்கற்ற உலாப் பிரபந்தங்கள் எழுந்திருக்கக் காண்கிறோம். இஃது ஒரு பிழைபட்ட நிலை.

விதி வகுத்துத் தந்தார் என்று நாம் கருதுவது பொருத்தமாகும்.

அன்றியும் இங்குக் கூறப்பட்ட செய்திகள் பலவும் ஓர் உலாப் பிரபந்தத்துக்கன்றிக் காப்பியத்துக்கே பொருந்துவன என்று நாம் கருதலாம்.

உதாரணம்: பைம்புனலாட்டு—பொழில் விளையாட்டு, நன்மது நுகர்தல் இன்ன பிற.

ஒரு பாட்டியல் நூலிலேனும் உலா வரும் தலைவனைக் கண்டு காமுறும் பெண்டிர் பொதுமகளிர் என்று சொல்லப் படவில்லை. இந்த நிலையை இலக்கண நூலாசிரியர் நன்கு சிந்தித்திருக்கிறார்கள். நூல்கள் எழுந்துள்ள நிலைமையை ஏற்று அதற்குச் சிறப்பான முறையில் ஓர் அமைதியும் சொல்ல முற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ் வுலாப்புறம் புறப்புறக் கைக்கிளை என்றும் பாடாண் டிணை என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார். 'இனி ஒரு பொருள் நுதலாது திரிந்து வரும் கலிவெண்பாட்டும், ஈண்டுக் கூறிய நெடுவெண் பாட்டோடு ஒருபுடை ஒப்புமையின் அக் கலிவெண்பாட்டாக இக்காலத்தார் கூறுகின்ற உலாச் செய்யுளும் புறப்புறக் கைக்கிளைப் பொருட்டாதல், ஒன்றென முடித்தல் என்னும் உத்தியாற் கொள்க. அவ்வுலாச் செய்யுள் இரண்டுறுப்பாயும் வெண்பாவிற் கெட்டும் வருதலின் கலி வெண்பாவின் கூறாம். இக் காலத்து அதனை ஒருறுப்பாகச் செய்து செப்பலோசையாகவும் கூறுவர். அது துள்ளலோ சைக்கே ஏற்கு மாறுணர்க' - தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 118; 'பக்கு நின்ற காமம் ஊரில் பொதுமகளிரோடு கூடி வந்த விளக்கமும் பாடாண்டிணைக்கு உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; அது பின்னுள்ளோர் ஏழு பருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாகச் செய்யும் உலாச் செய்யுளாம்' - தொல் காப்பியம் புறத்திணையியல் நச். 'ஊரொடு தோற்றமும் உரித் தென மொழிப' என்ற 30ஆம் சூத்திர உரை.

ஆனால் இச் சூத்திர உரையில், இவருக்குக் காலத்தால் முற்பட்ட இளம்பூரணர் உலா வருதலைக் கூறவில்லை. 'ஊரொடு தோற்றம்' என்பது' பேதைப் பருவம் முதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈறாக வருவது. 'வழக்கு' என்பது சொல்வதற் கேற்ற நிலை. 'வகை' என்பது அவரவர் பருவத்துக் கேற்பக் கூறும் வகைச் செய்யுள். உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' என்பது இளம்பூரணர் விளக்க வுரை. 'ஊரின்கண் காமப்பகுதி நிகழ்தலும் உரித்தென்று சொல்வர் புலவர். அது நிகழும் காலத்து வழக்கொடு பொருந்தி நடக்கும் வகைமையின் கண்' என்பது அவர் பொழிப்பு. இவர் காலம் 11ஆம் நூற் றாண்டின் இறுதிப் பகுதி. இவருக்கு முன்னமேயே சேரமான் ஆதியுலாவும், நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருஉலா மாலை யும் தோன்றியிருந்தன. அவற்றை இவர் அறியாமையால்

முன்னுரை

போலும், உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க என்று எழுதுகிறார். பொது மகளிர் என்ற கருத்து இன்னும் எழவில்லை என்று தெரிகிறது.

உலா நூலில் தலைவன் உலா வரும்போது கண்டு காமுறும் மகளிர் பொதுமகளிராவர் என்பது மேற்காட்டிய நச்சினார்க்கினியர் (14ஆம் நூற்றாண்டு) உரைப் பகுதியால் பெறப்படும். 'இனி ஊரொடு தோற்றமும் பரத்தையர்க் கன்றிக் குலமகளிர்க்குக் கூறப்படாது (தொல்காப்பியம் புறத்திணை 31) என்று அவர் மேலும் கூறுவது இக் கருத்தை வற்புறுத்துவதாயுள்ளது. சீவகன் உலா வந்தபோது,

'இன்னமு தனைய செவ்வாய் இளங்கிளி மழலை அஞ்சொல் பொன்னவிர் சுணங்கு பூத்த பொங்கின முலையி னார்தம் பின்னவர் நுகப்பு நோவ விடலையைக் காண ஓடி அன்னமும் மயிலும் போல அணிநகர் வீதி கொண்டார்'

என்று சொல்லுமிடத்து, 'இது கற்புடை மகளிர் ஒழிந்தோரைக் கூறிற்று (சிந்தாமணி 457) என்பார் அதே உரைகாரர். பெருங்கதை ஆசிரியரான கொங்குவேளிரும் (சுமார் கி.பி. 700) இதே கருத்தைக் கூறுவார்.

'உதயண குமரன் வதுவைக் கணிந்த
கோலம் கொண்ட கோல்வளை மகளிருள்
ஞாலம் திரியா நன்னிறைத் திண்கோல்
உத்தம மகளிர் ஒழிய மற்றைக்
கன்னியர் எல்லாம் காமன் சுரந்த
கருணையுளம் கழியக் கவினழி வெய்தி
இறைவளை நில்லார் நிறைவளை நெகிழ
நாணமீ தூர்ந்து வருந்தினர்.' (2:7. 51 - 8)

இவ் வரிகளை மனத்துட்கொண்டே நச்சினார்க்கினியர் 'கற்புடை மகளிர் ஒழிந்தோர்' என்று கூறினார்.

இப் பொதுமகளிரைப்போல, உலாவை யொத்த சைவ நூல்களில் கூறப்பெற்றுள்ள சைவ மாதர்கள் உருத்திர கணி கையர் எனவும், தளிப்பெண்டுகள் எனவும் கூறப் பெறுவர்.

இவர்கள் விழாக் காலங்களிலே அவ்வத் தலத்துக்குரிய உலாவைப் பெருமான் திருமுன்பு பாடுவது பழைய வழக்கமாயிருந்தது என்றும், இவ் வழக்கம் பல தலங்களில் இப்போது அருகிவிட்டது என்றும் டாக்டர் ஐயரவர்கள் கூறுவார்கள். தஞ்சைக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பிரகதீஸ்வரர்மீது பாடப்பெற்ற தஞ்சைப் பெருவுடையார் உலா (சிவக் கொழுந்து தேசிகர், 19ஆம் நூற்றாண்டு) இவ்வாறு பாடப் பெற்று வந்தது. சேறைக் கவிராச பிள்ளை பாடிய சேயூர் முருகன் உலாவும் முருகன் கோயிலில் பாடப்பெற்றது என்று அவரே தம் உலாவினுள் (கண்ணி 152 - 37) கூறுகிறார். இவ்வாறு வேறு பல இலக்கியங்களும் அவற்றுக்குரிய தலங்களில் பாடவும், ஆடவும் பெற்று வந்தன என்று மரபுவழிச் செய்திகளாலும், சாசன வழக்காறுகளாலும் அறிகிறோம். சேரமான் பெருமான் பாடிய ஆதியுலா தில்லையில் இவ்வாறு பாடப் பெற்றிருத்தல் கூடும். நமக்குச் சான்று கிடைக்கவில்லை. தஞ்சைப் பெருங்கோயிலில் இராசராச நாடகமும், திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பூம்புலியூர் நாடகமும், குற்றாலத்தில் குற்றாலக் குறவஞ்சியும், திருவாரூரில் தியாகேசர் குறவஞ்சியும், திருக்குடந்தையில் கும்பேசர் குறவஞ்சியும் நடிக்கப் பெற்று வந்தமை தெரிகிறது. இவை போல்வன பின்னும் பல. இவற்றைப் பாடிய அடியார்கள் முற்கூறியவாறு கோயில் மானியம் பெற்று வாழ்ந்த தனிப்பெண்டுகள் காலம் மாறி அன்னியர் அதிலும் முக்கியமாக ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும், ஆதிக்கமும் நிறைபெற்ற காலத்து இவை யாவும் நிறுத்தப் பட்டுவிட்டன என்று அறிகிறோம்.

நூல் அமைப்பு

பொதுவாக உலாக்களின் அமைப்பில் வேறுபாடு இருப்பதில்லை. ஆதி உலாவில் சிவபெருமான் இடப வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி உலா வந்ததாகக் காண்கிறோம். உலா என்பது நகர் வலம், பவனி என்றும் கண்டோம். மண மக்களை ஊர்வலம் விடுதல் சமீபகாலம் வரையிலிருந்த மண நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று. ஊர்வலம் என்னும் சொல் ஊர்கோலம் என்று பேச்சு வழக்கில் மருவி வழங்கி வந்திருக்கிறது. பொதுவாக, திருத்தேர் விழாவைத்தான் புலவர்கள் உலாவில் பாடுகிறார்கள். தேரில் எழுந்தருளும் பெருமான் உமாதேவி கந்தரோடு இருக்கின்ற சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி (இது சிவஸ்

முன்னுரை

தலங்களில்). சேயூர் முருகன் உலாவில் முருகப் பெருமான் இரு தேவியரோடு எழுந்தருளுகிறார். மதுரைச் சொக்க நாதர் உலாவில் தேர் முதலான ஏழு வாகனங்களில் பெருமான் ஏழு வெவ்வேறு நாள்களில் வர, ஏழு பருவப் பெண்களும், தனித் தனி நாள்களில் கண்டு காமுற்றார்கள் என்று ஆசிரியரான புராணத் திருமலைநாதர் பாடுகிறார். இஃது அமைப்பில் புதுமை. பிறர் அனைவரும், ஒரே நாள் தேர் விழாவில் முறையாக ஒவ்வொரு பருவப் பெண்ணும் கண்டு விரும்புகிறாள் என்றே பாடுகிறார்கள். தேர் வந்தது, பேதை இவ்வாறு கண்டு விரும்ப, தேர் அயல்வீதி சென்றது, பெதும்பை இவ்வாறு கண்டு விரும்ப, தேர் அயல்வீதி சென்றது என்று தொடர்ந்து பாடுகிறார்கள், ஏழு பருவத்தார்க்கும் ஏழு வீதிகள் இல்லை; நான்கு வீதிகளில் மட்டும் தாம் தேர் ஓடும். ஒவ்வொரு வீதியில் வெவ்வேறு பாகம் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு வேறுபாடு குறிப்பிடத் தக்கது. அனந்தவிசயர் என்பவர் பாடிய அருக பரமான அப்பாண்டை நாதர் உலா என்பது 17ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய 620 கண்ணிகொண்ட பெருநூல். இங்கு, அருக சமயத்தில் காதல் சிறப்பில்லாதது ஆனமையால், ஆசிரியர் காதலைப் பாடவில்லை. உலாத் தலைவர்மீது ஏழு பருவப் பெண்களும் காதல்கொண்டு தங்கள் காதலைப் பலவகையாகச் சொல்லி அரற்றுவதாகப் பிற உலாக்கள் சொல்லும். ஆனால், இவ் வுலாக்காரர் அப் பாண்டை நாதரை உலா வரக் கண்ட ஏழு பருவ மகளிரும் அவருடைய தெய்வ ஒளியில் மனம் ஒன்றிப் பலபடியாக அவரைத் துதிக்கிறார்கள். இங்குக் காதல் இல்லை.

3. ஏழு பருவங்களும் சங்க இலக்கியமும்

பருவங்கள் ஏழு என்பது நன்கறிந்த செய்தி. சங்க நூல்களில் ஏழு பருவங்களின் பெயர்கள் வெவ்வேறு நிலைகளில் பயில்கின்றன. ஆனால், அவற்றை ஏழு என்று பிற்காலம் கூறும் முறைப்படி தொகுத்துச் சொல்லவில்லை. அங்கு ஏழையுமே காண்கிறோம். ஏழு பெயர்களிலும் பெதும்பை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்பன அருகியே காணப்படுகின்றன. பேதை என்பதைப் பொதுவாகப் பெண்ணைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாகவே புலவர் வழங்குகிறார்கள்.

பெதும்பை என்னும் சொல் அருகி ஓரிடத்தில் காணப்படுகிறது. 'மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சுரத்திடைப் பின் சென்று நவ்விப் பிணாக் கண்டு சொல்லியது' என்னும் அகநானூற்று ஏழாம் பாடலில்,

'முலைமுகம் செய்தன முள்ளெயிறு இலங்கின,
தலைமுடி சான்ற தண்தழை உடையை,
அலமரல் ஆயமொடு யாங்கணும் படாஅல்,
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய
காப்பும் பூண்டிசின் கடையும் போகலை,
பேதை அல்லை, மேதையம் குறுமகள்,
பெதும்பைப் பருவத்து ஒதுங்கினை புறத்தென'

என்று கூறிப் புலம்புகிறாள் செவிலி. இங்கு இத் தாய் பேதையின் பருவத்தையும் அதன் இலக்கணங்களையும் சொல்லி, 'மகளே! நீ பேதைப் பருவத்தினள் அல்லை; அதனைக் கடந்து பெதும்பைப் பருவம் அடைந்திருக்கிறாய். எவ்விடத்தும் செல்லாதே' என்று அறிவுறுத்தும் செய்தியைப் பார்க்கிறோம்.

இங்கு முலைமுகம் செய்தன, முள்ளெயிறு இலங்கின, தலை முடி சான்ற, தண்தழை உடையை என்ற நான்கு தன்மைகளும் எதிர்மறையில் பேதைப் பருவ வருணனையில் பிற்காலப் புலவர்கள் அமைத்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அன்றியும், 'மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய' என்று கூறுவது இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் நாட்டுப்புற வழக்காக வுள்ளது. 'உச்சி உருமத்தில் தனியே கொல்லைக் காட்டில் சுற்றாதே' என்று தாய்மார் எச்சரிப்பது இன்றும் வழக்கில் உண்டு. இவற்றால் பருவங்களும் அவற்றைக் குறித்த மக்கள் கவலையும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்ததுபோல்தான் இன்றும் இருப்பதை அறிகிறோம்.

இதே போல, பின்னால் மடந்தைப் பருவத்தின் நிலையும் நன்கு சிந்தித்தற் குரியது. புறநானூறு 245ஆம் பாடலில் தன் மனைவி இறந்து அவள் உடலை எரி யூட்டி வந்த சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை 'ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை' என்று சொல்லுமிடத்துச் சூழ்நிலையையும்

முன்னுரை

அரசனுடைய துயரத்தையும் நோக்குங்காலை, அவள் இளமையின் முதல் மலர்ச்சியைக் கடந்திருக்கவேண்டும் என்று நாம் அறிகிறோம். எனவே, மடந்தை என்று அவன் கூறியது தெரிந்து சொல்கின்ற நான்காம் பருவநிலை என்று உய்த்து உணரலாம். இது போலவே 249ஆம் பாடலிலும்,

‘— இன்றே

அடங்கிய கற்பின் ஆய்நுதல் மடந்தை
உயர்நிலை உலகம் அவன்புக, வரிநீறு
ஆடுகிறு சுளகிற் சீறிடம் நீவி,
அமுத லானாக் கண்ணள்,
மெழுகும் ஆப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே’

என்று தும்பிசொகினனார் கணவனை இழந்த மனைவி செயலைக் கூறுமிடத்து, மடந்தை என்னும் சொல்லை ஆளும் போதும், அது பருவமறிந்து சொல்லும் சொல்லாகவே காண்கிறோம்.

பேதை மங்கைபோல மடந்தையும் அரிவையும்கூட, சங்க நூல்களில் அதிகம் பயிலும் சொல் தெரிவை என்னும் சொல், சங்க நூல்களில் அபூர்வமாகவே காணப்படுகிறது. பாலைக்குரிய குறுந்தொகை 256ஆம் பாடலில், ‘பொருள் விலக்கப்பட்ட கிழவன் செலவமுங்கியது’ என்னும் குறிப்போடு காணப்படும் பாடல் வரிகள் கருதத் தக்கன. ‘எனது பிரிவைத்

‘தாங்கள் ஒல்லுமோ பூங்குழை யோயெனச்
சொல்லா முன்னர் நில்லா வாகி
நீர்விலங் கமுதல் ஆனா
தேர்விலங் கினவால் தெரிவை கண்ணே.’

என்று தலைவன் கூறக் காண்கிறோம். பொருள்வயிற் பிரிகின்ற தலைவன் மணமாகிப் பல ஆண்டுகள் கழித்தே பிரிகிறான். அவன் மனைவிக்கு வயது சற்றே கூடியிருத்தல் இயல்பு. ஆதலால், இங்குத் தெரிவை என்று வருகின்ற சொல் வாட்சி உரிய பொருளமைய நன்கு தேர்ந்து சொல்கின்ற சொல் என்று நாம் கருதலாம்.

சேயூர் முருகன் உலா

அடுத்து, பேரிளம்பெண் என்னும் சொல் அபூர்வமாய் மதுரைக் காஞ்சியில் (வரி 465) வருகிறது. இங்கு,

‘காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
பூவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சிச்
சிறந்து புறங்காக்கும் கடவுட் பள்ளியும்’

உள்ளன. பேரிளம் பெண்டிர் கடவுட்பள்ளி வணங்கும் பருவம் எய்தியுள்ளார்கள். எனவே, இச் சொல்லாட்சியால் இஃது ஒரு பருவம் என்றும் இதற்குரிய பெண்டிர் நிலை இன்னது என்றும் வரையறையோடு உணரப்பட்டிருந்தது எனலாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சங்க நூல்களில் பேதை, பெதும்பை, மடந்தை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஐந்து பருவங்களைக் குறித்த விளக்கமான செய்திகள் கிடைக்கின்றன. மங்கைப் பருவம் அகப்பொருளுக்கு உரியதாகிய பன்னீராட்டைப் பிராயம். இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது ஏழு பருவங்களும் அவற்றின் இயல்புகளும் அக்காலத்து வரையறையோடு நன்கு அறியப் பெற்றிருந்தன என்று தெரிகிறது.

ஏழு பருவங்கள்

முதல் உலாப் பாடிய சேரமான் ஏழு பருவங்களுக்குரிய வயதைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், பிற்கால இலக்கணங்கள் வயதைக் குறிப்பிடுகின்றன. பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறாக உள்ள எழுவர் வரிசை நன்கு ஆட்சியிலிருந்த கருத் தென்று தெரிகிறது. ஏனெனில், எங்குமே இந்த முறையில் பிறழ்வு ஏற்படவில்லை. பெருங்கதை, இவ்வெழுவரால் விளையும் அரவத்தைக் குறிப்பிடுகிறது; வயதைக் குறிப்பிடவில்லை; அவர்களுடைய செயலையும் கூறவில்லை. நீர் விளையாட்டுக்கு அவர்கள் வருவதை மட்டும் குறிப்பிடுகிறது (1:41 நீராட்டரவம் அடி 52-106)

பேதை மகளிர்

‘அணியற லன்ன ஐம்பாற் கூழையர்
மணியுமிழ்ந் திமைக்கும் வயங்குகொடிப் பைம்பூண்
முத்தொடு முரணித் தத்து மாகத்துக்

முன்னுரை

காமஞ் சாலா வேம நோக்கத்து
மாத ராற்றா மழலையங் கிளவிப்
பேதை மகளிர் சேதடி யணிந்த
கண்பிணிப் பகுவாய்க் கிண்கிணி அரவமும்;

பெதும்பை மகளிர்

முகிழ்நிலா விரிந்த முத்துவடக் கழுத்தினர்
திகழ்நிலா விரிந்த திருமதி முகத்தர்
செண்ண மாகிய சிகழிகை முடியர்
வண்ண மகடுஉ வல்லவா வகுத்த
இரதப் பல்காழ்ப் பரவை யல்குலர்
பொன்னிறக் கோங்கின் பொங்குமுகிழ்ப் பென்ன
முன்ன ரீன்ற முலைமுதன் முற்றத்து
மின்னுக்கொடி பிறமுங் கன்னிக் கோலமொடு
ஓதுங்க லாற்றா ஒளிமலர்ச் சேவடிப்
பெதும்பை மகளிர் சிலம்பொலி அரவமும்;

மங்கை மகளிர்

கொடியணி பிறமுங் கொம்மை வெம்முலைக்
கடிகை வேய்நலங் கழிக்கு மென்றோட்
கொடியென நடுங்குங் கோல மருங்குலர்
அம்பெனக் கிடந்த வையரி நெடுங்கண்
மங்கை மகளிர் பைங்கா சரவமும்;

மடந்தை மகளிர்

நீனிறக் கொண்மு நெற்றி முள்கும்
வானிற வளர்பிறை வண்ணங் கடுப்பச்
சின்மெல் லோதி சேர்ந்த சிறுநுதற்
குலாஅய்க் கிடந்த கொடுநுண் புருவத்
துலாஅய்ப் பிறமு மொள்ளரித் தடங்கண்
வம்புமீக் கூரும் பொங்கிள முலையின்
நுடங்குகொடி மருங்கி னுணுகிய நுகப்பின்
மடந்தை மகளிர் குடைந்தா டரவமும்;

அரிவை மகளிர்

கலங்கவின் பெற்ற கண்ணார் களிகை
 நலங்கவின் கொண்ட நனிநா கரிகத்து
 அம்மென் சாயல் அரிவை மகளிர்
 செம்மலஞ் சிறுவரைச் செவிலியர் காப்பப்
 பூம்புன லாடுதொறும் புலம்பும் புதல்வரைத்
 தேம்படு கிளவியிற் றீவிய மிழற்றிப்
 பாலுறு வனமுலை பகுவாய்ச் சேர்த்தித்
 தோளுறத் தழீஇ யோலுறுப் பரவமும்;

தெரிவை மகளிர்

பொன்னரி மாலை புனல்பொதிந் தசைதர
 மின்னொசிந் ததுபோற் பொன்னணி பிறழ்ப்
 புனலக மூழ்கிப் பூந்துகில் களையார்
 மணலிகு நெடுந்துறை மங்கலம் பேணிப்
 பெரியோ ருரைத்த பெறலருந் தானம்
 உரியோர்த் தரீஇ யுள்ளுவந் தீயும்
 தெரிவை மகளிர் வரிவளை யரவமும்;

பேரிளம் பெண்டிர்

தித்தி யொழுகிய மெத்தெ னல்குலர்
 மட்டப் பூந்துகிற் கட்டளைக் கச்சையர்
 நரையிடைப் படர்ந்த நறுமென் கூந்தலர்
 திரையுடைக் கலுழி திறவதி னாடித்
 தாமிள மகளிரைக் காமஞ் செப்பி
 அஞ்சல் செல்லாது நெஞ்சுவலித் தாடுமிந்
 நங்கையர் நோற்ற பொங்குபுனற் புண்ணியம்
 நுங்கட் காகென நுனித்தவை கூறி
 நேரிழை மகளிரை நீராட் டயரும்
 பேரிளம் பெண்டிர் பெருங்கலி யரவமும்.'

கம்பராமாயணமும்கூட இராமனைக் காணவந்த மங்கையரைக் கூறும்போது, 'பேதைமார் முதல்கடைப் பேரிளம்

முன்னுரை

பெண்கள்தாம்—ஏதிலார் மாரவேள் மேவவந் தெய்தினர்' (எதிர்கோட் படலம் 34) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இங்குக் கூறிய முன்று நூல்களும் (ஆதிஉலா, பெருங்கதை, கம்பராமாயணம்) முதல் இலக்கணத் தொகுப்பாகிய பன்னிருபாட்டியலுக்கு முற்பட்டவை.

பேதை முதலிய ஏழு பருவ மகளிரையும் ஆசிரியர்கள் உலாவுள் கூறும்போது, அவரவர் வயதுக்கேற்ற இயல்புடைய வராக அவர்களை வருணிக்க வேண்டுமென்பது மரபு. பேதை என்பவள் ஏழெட்டு வயதான இளங்குழந்தை; வேட்கை பிறவாத பருவத்தினள்; வெறும் விளையாட் டொன்றையே அறிவாள். பெதும்பை, வேட்கை பிறந்தும் பிறவாமலுமுள்ள பருவத்தாள். மங்கை, தக்க பருவத்தினள்; காதலொழுக்கத் துக்கு உரியவள்; இனித்தான் அதனை அறியப் போகின்றவள். மடந்தை, சற்றே இன்பந் துய்த்தவள். அரிவை, இன்பத்தில் முழுதும் திளைத்தவள். தெரிவை, இந்த நிலையும் கடந்து ஓரளவு தாய்மை நிலை அடைந்தவள். பேரிளம் பெண், வயது முதிர்ந்தவள்; மெய்யின்பத்தை விழையும் நிலையை ஓரளவு கடந்தவள். இவ்வகை இயல்புகள் தோற்றும்படி புலவர்கள் ஏழு பருவத்தையும் அமைத்தல் வேண்டும். இவற்றுள் பெதும்பைப் பருவம் பாடுதல் எளிதன்று என்பது புலவர் கொள்கை. 'பேசும் உலாவிற் பெதும்பை புலி' என்பது பழம் பாடல்.

பருவங்களுக்குரிய வயது வெவ்வேறு நூல்களில் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். முதல் இலக்கணமாகிய பன்னிரு பாட்டியல் முதல், இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் வரையில் உள்ள நூல்களைப் பின்னால் அட்டவணைப் படுத்தியிருக்கக் காணலாம்.

இவ்வாறு பல ஆசிரியர்கள் பருவங்களுக்குரிய வயதைப் பலவிதமாகச் சொல்லினும் பொய்கையாருடைய கருத்தே நிலைபெற்றுவிட்டது. பொதுக் கருத்துப் பின்வருவதாகும்: பேதை 7, பெதும்பை 9, மங்கை 12 (மங்கை பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாள் என்று சொல்வதே இலக்கண மரபு), மடந்தை 18, அரிவை 24, தெரிவை 30, பேரிளம்பெண் 40. இவ் வயதுகள் மேல்எல்லை என்று கருத வேண்டும்.

அட்டவணை

நூலின் பெயர்	நூற் நாண்டு	பேதை	பெரும் பை	மங்கை	மடந்தை	அரிவை	தெரிவை	பேரிளம் பெண்
பாட்டியல் நூல்கள்								
1. பன்னிரு பாட்டியல்	10	5-8	9-10	11-14	15-18	19-24	25-29	30-36
2. வச்சணந்தி மாலை	12	5-7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-31	32-40
3. நவநீதப் பாட்டியல்	12	5-7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-31	32-40
4. பிரபந்த மரபியல்	16	7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-30	31-40
5. சிதம்பரப் பாட்டியல்	16	7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-30	31-40
6. இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல்	17	7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-31	32-40
7. இரத்தினச் சுருக்கம்	17	7	8-9	10-11	12-15	16-18	19-21	22-32
நிகண்டு								
1. பிங்கல நிகண்டு	10	7	8-9	10-12	13-14	15-18	19-21	22-32
2. சூடாமணி நிகண்டு	16	5-7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-31	32-40
தனிப்பாடல்	17	5-7	8-11	12-13	14-19	20-25	26-31	32-40

முன்னுரை

ஆடவர் பருவங்கள்

இலக்கண ஆசிரியர்கள், எதிர்காலத்தில் இலக்கியம் செய்வார் இன்ன நெறியில் இலக்கியம் செய்யலாம் என்று சட்டம் வகுத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். பன்னிருபாட்டியல் அவ்வாறு சட்டம் வகுத்துத் தந்த ஓர் இலக்கணம். முன்பு இல்லாத பலவகைப் பிரபந்தங்களுக்குப் பன்னிருபாட்டியல் இலக்கணம் வகுக்கிறது. அதாவது வழி கூறுகிறது. அவ்விலக்கணத்தைத் தழுவிச் சில இலக்கியங்கள் எழுந்துள்ளன; சில மீறி எழுந்துள்ளன; சில புறக்கணிக்கப்பட்டும் உள்ளன. பலவற்றுக்குப் பின்னர் இலக்கியம் எழவில்லை.

அவ்வாறு எழாத இலக்கியம் அல்லது கருத்துகளுள், ஆடவருக்கு ஏழு பருவம்¹ என்பதும் ஒன்று. அவிநயனார் என்ற புலவர் ஆடவருக்கு ஏழு பருவம் கூறுகிறார். அவர் கூறும் பருவப் பெயரும் வயதும் பின்வருவன: பாலன் 7, மீளி 10 வரை, மறவோன் 14 வரை, திறலோன் 15, காளை 16, விடலை 30 வரை, முதுமகன் 48 வரை. இது கற்பனையாகச் சொன்னது என்பது தெளிவு. இந்த முறையில் ஆடவர் ஏழு பருவம், எங்குமே முன்னரும் சொல்லப் பெறவில்லை; பின்னரும் சொல்லப் பெறவில்லை. இவ் வரையறையோடு பண்டையாசிரியர், பெண்டிர் பருவம் சுட்டியது போலச் சுட்டி, இலக்கியம் செய்யவில்லை. உதாரணமாக மீளி என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் வீரன் என்னும் பொருளிலேயே காணப்படுகிறது. இப் பொருள் பாட்டியல் கூறும் பத்து வயதுப் பருவமுடையோனுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாது. எனவே, இப் பருவங்கள் வெறும் கற்பனையென்பது தெளிவு.

4. ஆசிரியர் வரலாறு

சேயூர் முருகன் உலா ஆசிரியர் சேறைக் கவிராச பிள்ளை என்பவர். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் காலந்தோறும் பெரும் புலவர் பலர் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் சிலருக்கே தங்கள் கவியாற்றல் முழுமையும் வெளிப்படுத்திப் பெரும்

¹ ஆடவருக்கு ஏழு பருவம் என்பது ஷேக்ஸ்பியர் என்ற ஆங்கிலமொழிப் பெருங்கவிஞரால் சுவைபடச் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆங்கிலங் கற்றோர் நன்கறிவர்.

காப்பியங்கள் செய்து புகழ்பெறும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. இது காலத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவு. ஒரே சிறு நூல் செய்து பெரும்புகழ் பெற்றவர் சயங்கொண்டார். தாம் பாடிய கலிங்கத்துப் பரணியின் சிறப்பால் இவர் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பெயரும் பெற்றார். இவர் நிலை அபூர்வ நிலை. சோழச் சக்கரவர்த்தியின் ஆதரவும் இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம். பலருக்குத் தங்கள் புலமை வெளிப்பாட்டுக்குப் போதுமான சந்தர்ப்பம் வாய்க்கப் பெறவில்லை. இவர்கள் சில சிறுநூல்கள் செய்ததோடு அமைய வேண்டியிருந்திருக்கிறது. இத்தகைய சிறந்த புலவர்களுள் இந் நூலாசிரியரான சேறைக் கவிராச பிள்ளை என்பவரும் ஒருவர்.

இவர் வரலாற்றைப் பலர் பலவிதமாக எழுதியிருப்பினும், அனைத்தின் சாரமும் ஒன்றே. இவர் பாடிய திருக்காளத்தி நாதர் உலாவை டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் முதன் முதலாகப் பதிப்பித்த போது, சேகரித்து எழுதிய குறிப்புகளே அத்தனைக்கும் மூலமாயிருந்தது. பின்வரும் குறிப்புகள் ஐயரவர்கள் குறிப்புகளையும், தமிழ் நாவலர் சரிதையில் கண்ட செய்திகளையும், எமது தமிழிலக்கிய வரலாறு மூன்றாம் பாகத்தில் (294—317) இவர்பற்றி எழுதிய குறிப்புகளையும் தழுவியும் இவருடைய எல்லா நூல்களையும் ஆராய்ந்தும் எழுதப் பெறுகின்றன.

இவருடைய ஊர் சேறை. இவர் காலத்திற்குச் சற்று முற்பட்டவராக வீரன் ஆககவிராசன் என்ற பெரும்புலவர் வாழ்ந்தார். அவர் அரிச்சந்திர புராணம் என்று வழங்குகின்ற அரிச்சந்திர சரித்திரத்தை அரிய காப்பியமாகப் பாடினார். அஃது அக்காலத்திலேயே மிக்க பிரசித்தி பெற்று வழங்கிற்று. மற்றொரு கவிராசர் வீரைக் கவிராச பண்டிதர் என்பவர். இவர் வடமொழியில் சங்கரர் பாடிய செளந்தரிய லகரியைத் தமிழில் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்தவர். இவர் ஊர் பாண்டி நாட்டில் சேதுசமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த வீரசோழனார் என்னும் ஊர். சக்தி பரமாக இவர் பின்னும் சில சிறு நூல்கள் செய்திருக்கிறார். மேற்சொன்ன இருவரும் இவர் வாழ்ந்த 16ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கவிராசர் என்றே வழங்கப் பட்டமையால், அவர்களிலிருந்து வேறுபிரித்து அறிவதற் காக இவர் ஊரைச் சார்த்தி இந்தக் கவிராசர் சேறைக் கவிராச பிள்ளை என்று வழங்கப் பெறுகிறார். பிற்காலத்தில்

முன்னுரை

(19ஆம் நூற்றாண்டில்) மற்றொருவர் இதே கவிராசர் என்னும் பட்டத்தோடு வாழ்ந்தார்; இவர் திருமலை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் பாடிய செங்கோட்டைக் கவிராச பண்டாரத்தையா என்பவர்.

இனி, இந்த ஆசிரியருடைய இயற்பெயர்தானும் தெரிய வில்லை. இவர் ஊர் சேறை. சேறை என்பது சோழநாட்டில் திருச்சேறை என்று பிரசித்தமாக வழங்குகின்ற பதி. சேறை—சேற்றுார் எனின், சோழ நாட்டில் சேற்றுார் பல உள்ளன. எவ்வூர் என்று சொல்வதற்கில்லை. இவர், 'இந்தத் தேசப் புலவர் மனத்துக்கு இடியென வந்தேன் காண்' என்று பாண்டி நாட்டுப் புலவரை நோக்கித் தனிப்பாடல் பாடியதாகத் தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறுவதால், இவர் பாண்டி நாட்டினர் அல்லர் என்பது தெளிவு. இவர் அண்ணாமலை, காளத்தி, சேயூர் ஆகிய தொண்டை நாட்டுத் தலங்களுக்கும் திருவாட்போக்கி (இரத்தினகிரி) என்னும் சோழ நாட்டுத் தலத்துக்கும் பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளார்.

இவர் கருணீக மரபினர். இவர் பாடிய சேயூர் முருக னுலா சிறப்புப் பாயிரம், 'வெற்றிக் கருணேசன் சேறைக் கவிராச ராசன்' என்று கூறுகிறது. கருணேசன் என்பதால் இவர் கணக்கர் என்னும் கருணீக மரபினர் என்று அறிகிறோம். கருணீகரின் பட்டப் பெயர் பிள்ளை என்பதால், இவரும் சேறைக் கவிராச பிள்ளை ஆகிறார்.

கருணீகர் அனைவருமே சைவ சமயத்தினர். இவர் சைவ சமயத்தில் முருகக் கடவுளை உபாசித்து மந்திரசித்தி பெற்றவர் என்பர். பெரும் புலமையும், சிவபுராணங்களிலும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிலும் மிக்க பயிற்சியும் உடையவர். சொல்நயமும் பொருள்நயமும் அமைய இனிமையான செய்யுள் பாடுவதில் வல்லவர். சொல்லமைப்பும் பொருளமைப்பும் மிகவும் விசித்திரமானவை. இவர் பாடல்கள் செம்பாகமானவை. இவர் நூல்களை எந்த இடத்தில் எடுத்துப் படித்தாலும் இத் தன்மைகளை அங்கு விளங்கக் காணலாம்.

இவர் விரைந்து செய்யுள் செய்யும் ஆற்றலுடையவர்; ஆதலால் ஆசு கவி. இத்தகைய புலவர் பலரினும் இவர்

மேம்பட்டவர் என்பது பற்றியே இவரை ஆசுகவிராசர் என்பர். இவரைக் 'கவிராச ராசன்' என்று சிறப்புப் பாயிரம் கூறுவதையும், அடுத்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அந்தக்கக் கவி இவரைக் கவிராசன் என்று கூறுவதையும், சேயூர் முருகனு லாவில் இவர் தம்மைச் சேறைக் கவிராசன் என்று தாமே கூறுவதையும் காண்க. இவர் மாணாக்கர் இவரைக் கவிராச ராசன் என்றே குறிப்பிடுகிறார். வாதுக்கு வந்தவர்களை இவர் வன்மையாக அடக்கியவர் ஆதலால், இவருக்குக் கவிராச சிங்கம் என்ற பெயரும் உண்டு. அருணகிரிநாதர் காலம் முதற்கொண்டு தமிழில் வண்ணக் கவிகள் பெருகின. இவர் காலத்தில் இவருக்கு ஈடாக வண்ணம் பாடுபவர் இல்லை யென்று பெயர் பெற்று, இவர் வண்ணக்களஞ்சியம் என்றும் வழங்கப் பெற்றார். இவர் பாடிய வண்ணங்கள் பலவற்றுள் அண்ணாமலையார் வண்ணம் ஒன்று மட்டுமே இப்போது கிடைக்கிறது. பிற்காலத்தில் தொகுக்கப்பெற்ற எந்த வண்ணத் தொகுப்பிலும் இந்த வண்ணம் முதல் பாடலாகத் தொகுக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

கடிகை என்னும் ஊரிலிருந்த வள்ளல் இவருக்கு இளமை யில் ஆதரவு தந்திருக்கிறார். அதுபற்றி இவர் 'கடிகையார் கோலாகலன்' என்று தம்மைக் குறிப்பிட்டிருப்பதைத் தமிழ் நாவலர் சரிதை எடுத்துக் காட்டுகிறது:

'செந்தமி மோர்தங்கள் சீர்பாத தூளி,பொர
வந்த புலவோர்தம் மார்பாணி—கந்தன்
அடிகையா ரப்பரவும் ஆசு கவிராசன்
கடிகையார்⁵ கோலா கலன்'

இது ஆசு கவிராச சிங்கம் கடிகையாரைப் பாடியது',

5. கடிகையார் என்ற வள்ளல் தொண்டைநாட்டிலுள்ள கடிகை என்னும் ஊருக்கு அதிபர் என்பது சோமகந்தர தேசிகர் குறிப்பு. ஆனால் இவர் 'தொண்டை நாட்டுச் சேத்தூரில் பிறந்து கடிகை என்னும் ஊரில் தமது பாட்டனாரான கடிகை மலைப் பிள்ளை என்பவரால் இளமையில் ஆதரிக்கப்பட்டவர் எனவும் இயற் பெயர் இராசுப் பிள்ளை யெனவும்' கருணாக மரபினரிடையே ஒரு வரலாறு நிலவுகிறது. கடிகைமலை என்பது இப்போது சோளிங்கபுரம் என வழங்கும். பலர் கடிகாசலம் என்னும் பெயர் கொண்டிருப்பது வடவார்க்காடு வடபகுதியில் மிகுதியும் காணப்படும்' என்பது தொண்டைநாட்டினரும்; இதே மரபினரும், தமிழ் நாவலர் சரிதை பதிப்பித்தவருமான அவ்வை துரைசாமிப் பிள்ளையின் குறிப்பு.

முன்னுரை

இந்தப் பாடலில் இவர் தம்முடைய பண்புகள் அனைத்தையும் புலப்படுத்தியிருக்கிறார். தமிழ்ப் புலவர்கள் பால்மிக்க பணிவுடையவர். வாதுக்கு வந்தோரை அடக்கும் வலிமையுடையவர்; முருகன் திருவடியை வணங்குபவர்; ஆசுகவிராசன் என்ற பெயருடையவர்; கடிகையாரால் போற்றப்பட்டவர்.

இவர் திருக்காளத்தியில் வாழ்ந்தவரும் செங்குந்தக் குலத்தினரும் ஆகிய வேங்கடராய முதலியார் என்னும் வள்ளலால் போற்றப்பெற்று, அத்தலத்திலே சிறிது காலம் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் விருப்பத்திற்கிணங்கவே திருக்காளத்தி நாதர் உலாப் பாடினார் என்பது தெரிகிறது. அக்காலத்தில் இவர் திருவண்ணாமலை நாதர்மீது ஒரு வண்ணம் பாடி அதனை அரங்கேற்றுவதற்காக முதலியார் தந்த பல்லக்கில் ஏறித் திருவண்ணாமலை வீதியில் வந்த போது உண்ணாமுலை எல்லப்பர் இவரைக் கண்டு ஒதுங்கினார் என்று பரமேசுரப்புலவர் ஒரு பாடல் பாடியிருக்கிறார். இதே காலத்தில் இவர் சேலூர் முருகன்மீது ஓர் உலாப் பாடினார். பின்னர் அங்கிருந்து தெற்குநோக்கிச் சென்று பல தலங்களை வழிபட்டுக்கொண்டு வந்தபோது கடம்பர்கோயில் அருகே உள்ள திருவாட்போக்கியில் வாழ்ந்த சைவ மக்கள் இவருடைய உலாப் பாடும் வன்மையை நன்குணர்ந்து தங்கள் தலத்திற்கும் ஓர் உலாப் பாடுமாறு வேண்ட, இவர் அவ்வாறே 'திருவாட்போக்கி' என்னும் இரத்தினகிரி உலாப் பாடினார் என்று தெரிகிறது.

பின்னர் தென்பாண்டி நாடு நோக்கிச் சென்று அங்கு அப்போது சீவலவேள் என்று பெயர் பெற்றிருந்த அதிவீரராம பாண்டியர் சிறந்த அரசராயும் பெரும்புலவராயும் இருந்தமையறிந்து, இவர் அரசரைப் பார்க்கச் சென்றார். வாயில் காவலர் உள்ளே விடவில்லை. அதன்மேல் இவர் பின்வரும் பாடலைச் சீட்டுக்கவியாக எழுதி அரசருக்கு அனுப்பினார். அரசர் இவர் வந்தமையறிந்து, உடனே இவரை வரவழைத்து, நிலைமையை அறிந்துகொண்டு, தக்க பரிசுகள் வழங்கினார்.

‘தென்பா ராரும் அறிவிற் குறுமுனி
தெக்கிணை கயிலை யில்வாழ்

செங்குந் தக்குல வேங்கட ராயன்
 திருவாசற் புலவன்;
 என்பேர் வண்ணக் கட்சிய தன்றி
 எதிர்த்தவர் மார்பாணி;
 இந்தத் தேசப் புலவர் மனத்துக்
 கிடியென வந்தேன்காண்;

உன்பால் யான்வர வாசற் காரர்க்கு
 உத்தாரம் பண்ணி,
 உள்ளூக் கென்னை அழைப்பித் தாகில்
 உரைக்கும்கவி தைகள்கேட்டு,
 என்பால் வரிசைகள் பரிசில்கள் நல்கி
 இரட்சித் திடவேணும்
 இராமா, சீவல மாறா, பாண்டிய
 இராச வரோதயனே!

‘இது பாண்டியராசா ஆரென்று கேட்டபோது கவி ராச பிள்ளை பாடியது’ என்பது தமிழ் நாவலர் சரிதைக் குறிப்பு. இங்குப் புலவர், தாம் வேங்கடராயன் திருவாசற் புலவன் என்று கூறுவதும், தம் பெயர் வண்ணக் கட்சி என்று கூறுவதும் காணத்தக்கன. (வண்ணக்கட்சி—வண்ணக் காடு.) எதிர்த்தவர் மார்பாணி என்று சொல்வதில் இவருக்குப் பெரு விருப்பம். இராமன்—அதி வீர ராமர்; இப் பாண்டியரே சீவலமாற பாண்டியன். அக் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த எல் லாப் புலவர்களுக்கும் இவ்வரசர் ஆதரவு அளித்திருக்கிறார்.

ஒரு செய்தி இங்குச் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடத் தக்கது. அதிவீர ராம பாண்டியர் இவரை நன்கு சிறப்புச் செய்து தம்மவையில் வைத்திருந்தா ரென்பது சொல்லத் தேவையில்லை. இப் பாண்டியர் தாமே புவிராசராயிருந்து வெற்றி வேற்கை, நைடதம், கூர்ம புராணம், காசி கண்டம் முதலான பல நூல்களைப் பல்லாயிரம் பாடல்களால் பாடியிருக்கிறார்; பல புலவர்களை நன்கு போற்றி அவர்களைக் கவிராசராக்கி யிருக்கிறார். அவர்களுள் இக் கவிராசரும் ஒருவர். வீரன் ஆசுகவிராசன் அரிச்சந்திர சரித்திரம் என்னும் காப்பியம்

முன்னுரை

பாடினார் என்று முன்னே குறிப்பிட்டோம். ஐயம்பெருமாள் கவிராசன் என்ற மற்றொரு புலவர் புரூரவ சரிதை என்னும் காப்பியம் பாடினார். இப் புவிராசரும் நடைதம் என்னும் காப்பியம் பாடினார் என்று கண்டோம்.

சேறைக் கவிராச பிள்ளை பாண்டிய மன்னர் விருப்பப்படி திருக்காளத்தி நாதர் இட்டகாமிய மாலை பாடினார். இதனை அந் நூலில் 77ஆம் பாடலில்,

‘புவிராச பாண்டியன் சித்தத்துக் கேற்பப் புகன்றசித்ர
கவிராச ராச கயிலா ரேசநம் காளத்தியே’

என்று வரும் வரிகளால் அறிகிறோம். இந் நூலைப் பாடி இப் புலவர் தம் உடம்பிலிருந்த பிணியைப் போக்கிக்கொண்டார் என்றும் அறிகிறோம்.

இவர் வரலாற்றில் வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை. இவர் மந்திர சக்தி உடையவர் ஆதலால், இவர் பெயரைச் சொன்னாலே விடங்கள் நீங்குமாம். ஒருவனை நல்ல பாம்பு தீண்டி அவன் விடவேகத்தால் மயக்கமுற்றபோது கவிராசருடைய மாணாக்கர் ஒருவர் கவிராசர்மீது ஆணையிட்டுப் பின் வரும் வெண்பாவைச் சொல்லிவிட வேகத்தை இறக்கினார் என்பது ஐயரவர்கள் குறிப்பு.

‘ஆறுமுக னாணை, அவனடியார் தம்மாணை,
ஏறுமயி லாணை, என்னாணை; — வீறுபுகழ்
தேறு கவிராச ராசன் திருவாணை;
ஏறிய வாறே இறங்கு.’

ஆசிரியர் காலம்

பல புலவர் வரலாறு தெரிந்து, காலம் தெளிவாகத் தெரியாமலிருக்க, இவர் காலம் மட்டும் பல துணைச் சான்றுகளால் நன்கு தெரிகிறது. ஒன்று, அதிவீரராம பாண்டியரைப் பாடினார் என்பது. அவர் முடிசூடிய ஆண்டு கி.பி.1564; அவர் ஆட்சிக் காலம் 1604 வரை. ஆகவே, கவிராச பிள்ளையின் காலமும் ஏறக்குறைய 1550—1600 எனக் கருதுதல் பொருந்தும்.

மற்றொரு சான்று, சைவ எல்லப்ப நாவலர் காலம் 1550—75 என்று பிறவிடத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவர் கவிராசருக்கு உடன்காலத்தவராதலால், அவர் காலமும் இதுவேயாகும்.

மூன்றாவது, ஓர் அகச்சான்று; ஒற்றிகொண்டான் புதல்வன் திருக்கழுக்குன்றன் செய்த திருப்பணிகளை இவ்வுலாவில் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார் (கண்ணி 142-3). திருக்கழுக்குன்றன் உடன்வரும் பரிவாரத்துள் ஒருவர் (61) என்கிறார். அவர் மகரஞாயிற்றில் (தை ஞாயிறு) தேர்த் திருவிழா நடத்தினார் என்று கவிராசர் குறிப்பிடுகிறார். இஃது இவருக்கு உடன்காலம். தேர்த் திருவிழா தொடங்கிய நாள், 'சகாத்தமோ ராயிரத்தொரு நாலு நூற்றின் மேலும் பயிலு நாற்பத்து மூவருடமாம் விடுவருடம் மகரம் பகுத்த திருநாள்' என்று 17ஆம் நூற்றாண்டினராகிய அந்தகக் கவி வீரராகவர் தாம் இத் தலத்துக்குப் பாடிய 'சேயூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்' என்னும் சிறப்பு மிக்க நூலில் (சிறுதேர்ப் பருவம் 6) கூறுகிறார். இதில் கூறப்பட்ட ஆண்டு சகம் 1443, கி. பி. 1521 விடு வருடம். இதைக் கவிராச பிள்ளை தம் இளமைப் பருவத்தில் நன்கறிந்து, உலாவில் குறிப்பிட்டிருத்தல் கூடும். எனவே அவருடைய காலம் 1550—1600 (புலமை வியாபகம் பெற்றிருந்த காலம்) என்று முன் கூறியது பல வகையாலும் பொருந்துவதே.

ஆசிரியர் செய்த நூல்கள்

இவர் செய்தனவாக ஐந்து நூல்கள் இப்போது தெரிய வந்திருக்கின்றன. இவற்றில் மூன்று உலாப் பிரபந்தங்கள். சேயூர் முருகன் உலா, திருக்காளத்தி நாதர் உலா, திருவாட்போக்கி நாதர் உலா என்பன. இவை மூன்றுமே மிக்க சிறப்பாய் அமைந்த நூல்கள். இவர்காலத்தில் உலாப் பிரபந்தம் செய்யும் முயற்சி அதிகமாக நடந்திருப்பது தெரிய வருகிறது. இவருக்கு முன்னமேயே ஓட்டக்கூத்தர் மூன்று உலாக்களும், மற்றொரு புலவர் சங்கர சோழன் உலாவும், இரட்டையர் ஏகாம்பர நாதர் உலாவும், தத்துவராயர் இரண்டு உலாக்களும் செய்திருக்கின்றனர். இந்தப் பதினாறாம் நூற்றாண்டில், இவர் உலாக்களையன்றி, மதுரைச் சொக்கநாதர் உலா, எல்லப்ப நாவலர் செய்த திருப்பாலைப் பந்தல் உலா,

முன்னுரை

(இன்று இது கிடைக்கவில்லை), திருவேங்கட நாதர் உலா (கி.பி. 1490) என்பன தோன்றியிருக்கின்றன. ஒட்டக்கூத்தருக்குப் பின் உலாப் பிரபந்தங்கள் செய்வதில் பெரும் புலவர்கள் தங்கள் சிந்தனையைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. கவிராசர் மூன்று உலாக்களையன்றி, திருக்காளத்திநாதர் இட்ட காமியமாலை என்னும் நூலும் அண்ணாமலையார் வண்ணம் என்னும் சிறு பாடலும் செய்திருக்கிறார். இவை பற்றிச் சில சொற்கள் சொல்லலாம்.

திருக்காளத்தி நாதர் உலா: 578 கண்ணிகள் கொண்டது. மிகச் சிறந்த உலாப் பிரபந்தங்களில் ஒன்று. நூல் முழுமையும் சொல்லணிகள், எடுத்த இடமெல்லாம் மடக்கும் சிலேடையும், தமிழ் மொழியின் வளத்தை இதில் நன்கு காணலாம். பேதைப் பருவம் இங்கு மிகவும் விரிவு. மங்கைப் பருவம், பலர் விரிவாய்ப் பாடியிருக்க, இவர் சுருக்கியே பாடுகிறார். நூல் இறுதியில் பின்வரும் தனிப்பாடல் காணப்படுகிறது. (ஐயர் அவர்கள் பதிப்பில் இது காணப்படவில்லை):

‘பாவையர்கள் மாலேறப் பஞ்சசரன் போரேறத்
தேவர் கரங்கள் சிரமேற—யாவும்
கருதுபொருள் தென்கயிலைக் கல்லா லடியில்
ஒருதலைவன் போந்தான் உலா’.

திருவாட் போக்கி நாதர் உலா: 408 கண்ணிகள். இவ்வூரில் வாழ்ந்த வேலாயுதன் என்ற வள்ளல் விரும்பியவாறு இவ்வுலாவைப் பாடினார் என்பார். திருநீலகண்டச் சோழன் திருப்பணி என்று போற்றுகிறார்.

சேயூர் முருகன் உலா: இப்போது பதிப்பிக்கப்படுகின்ற இந்த உலா—கண்ணிகள் 503, இதிலும் மங்கைப் பருவம் சுருக்கமாகவே உள்ளது.

திருக்காளத்தி நாதர் இட்டகாமிய மாலை: ஆசிரியர் நோயுற்று வருந்தி நோய்நீக்கியருளுமாறு காளத்தி நாதரைத் துதித்து இந் நூல் பாடினார். இதில் தம் பெயர் அமையுமாறு, ‘சித்ர கவிராச ராச கயிலாச புரேசநம் காளத்தியே’ என்று துதிப்பதால் அறிகிறோம். (ஐயரவர்கள் அச்சிட்ட மாலை வேறு, இவர் பாடிய மாலை வேறு என்ற கருத்தும் உண்டு.)

திரு அண்ணாமலையார் வண்ணம்: திருவண்ணாமலைத் தலத்துக்குப் பாடிய பாடல். இரண்டாம் பட்டினத்தார் பாடியதாக வழங்கும் உடற்கூற்று வண்ணம் முதல் முதல் எழுந்த தனி வண்ணப் பாடலாகும். அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழ் திருவகுப்புகள் யாவும் வண்ணப் பாடல்களே. கவிராசர் பாடிய வண்ணம் 'அவயவம் எழுதரிது என்று ஏந்தலை விலக்கல்' என்ற அகத்துறையில் எழுந்தது. இதன் முதல் அடியிற் பாதியில் 27 தலங்களின் பெயர்களை அடையின்றிச் சந்தத்தில் மோனை குறையாத வகையில் எழுதி இவர் அமைத்திருக்கும் திறன் வியக்கத்தக்கது. வேறு பல வண்ணங்கள் இவர் பாடியிருக்கலாம்; கிடைப்பது இஃதொன்றே. இச்சிறு பாடலும் கிடைத்தல் அருமை நோக்கி, இதில் பின்னே சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது (அனுபந்தம்).

இவர் உலாக்களின் பொது இயல்புகள்

ஒட்டக்கூத்தர் மூவருலாப் பாடியது ஒப்ப, இவரும் மூன்று தல உலாக்கள் பாடினார் என்று தெரிகிறது. ஒன்று முருகன் தலம்—சேயூர், மற்ற இரண்டும் சிவத்தலங்கள்—வாட்போக்கி, காளத்தி. உலாக்களை இவர் விரித்தே பாடியிருக்கிறார். மூன்று உலாக்களும் 'சீர்' என்னும் மங்கல மொழியில் தொடங்குகின்றன. மூன்றிலும் காப்பு விநாயகர் பெயரில் உண்டு. மூன்றின் இறுதியிலும் தனி வெண்பா உண்டு. வாட்போக்கி நாதர் உலா இறுதி வெண்பா, உலாப் பொருளைக் கூறாமல் வாழ்த்தாக உள்ளது. ஏனைய இரண்டும், 'ஒரு முருகன், ஒரு தலைவன் போந்தான் உலா' என்று உலாப் பொருளைக் கூறி முடிவன. இவ்விரண்டும் ஒத்த சொல்லமைப்புடையன. வாட்போக்கிநாதருலாவில், முதனிலைப் பகுதியில் தலைவன் சிறப்புரைக்குமிடத்துத் தசாங்கம் கூறுகிறார்; மற்ற இரண்டிலும் பேரிளம்பெண் பருவத்தில், மூன்றிலும் அம்மாளையாடுதல் முதலிய செய்திகளை விரித்துச் சொல்லுகிறார். பேரிளம்பெண் பருவத்தை உயர்ந்த நிலையில் வைத்தே மூன்றிலும் பேசுகிறார். மூன்றிலும் அவன் துதியாகப் பல கண்ணிகள்: வாட்போக்கி—3; காளத்தி—7, சேயூர்—10.

உலாப் பாடுவதில் புலவர்களுக்குப் புலி என்று சொல்லப் படும் பெரும்பைப் பருவத்தை இவர் மிகவும் தெளிவாகவும் அருமையாகவும் பாடுவதில் வல்லவர்.

முன்னுரை

நூற் பிரதி வரலாறு

ஐயரவர்கள் காளத்தி நாதர் உலாவை அச்சிட்ட போது சேயூர் முருகன் உலாப்பிரதியைக் கல்குளம் க. குப்புசாமி முதலியார் அவர்களிடமிருந்து பெற்றுப் பிரதி செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். முதலியார் முதலாவதாகச் சேயூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழை (1902இல்) அச்சிட்டவர். அவர் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் காரியதரிசியாக இருந்தவர்; அச் சமாஜத்தின் பத்திரிகையான சித்தாந்தம் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அவர் சேயூர் முருகனுலாவை அச்சிடும் முயற்சியை மேற்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அந்த மூல ஏட்டின் நிலையும் இப்போது அறிவதற்கில்லை; வேறு ஏடு எதுவும் இப்போது கிடைப்பதாகவும் தெரியவில்லை. இப்போது பதிப்பிக்கப் பெறும் பதிப்புக்கு ஆதாரம் ஐயரவர்கள் பிரதி செய்வித்திருந்த காகிதப் பிரதி ஒன்றே.

இப் பிரதி பூர்த்தியாக உள்ளது. இது 'சேயூர் உலா' என்றே சொல்லுகிறது. காகிதப் பிரதியின் இறுதியில் தனிப் பாடலும் சிறப்புப் பாயிரமும் உள்ளன. இவற்றின் பின் செய்யுருலா முற்றும்; பிரதி! தாது வருஷம் வைகாசி மாதம் 30 ஆம் தேதியோடு (1876ஆம் ஆண்டு மே மாதம்) சேயூர் செல். வேதாசலம் முதலியாரால் எழுதி நிறைவேற்றிற்று. முருகன் துணை திருச்சிற்றம்பலம்' என்னும் குறிப்பும், அதன் பின்னர் 'பிரதி 2. தாது வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 10 ஆம் தேதி சனிவாரம் சேயூர் மார்த்தண்டார் கந்தசாமி முதலியார் சுதன் வன்மீக முதலியார் எழுதி முடிந்தது' என்னும் குறிப்பும் உள்ளன. பிரதியின் தலைப்பில் 'சேறைக் கருணைச கவிராச ராசன் இயற்றிய சேயூர்க் கந்தர் உலா ஒப்பிட்டாயிற்று. 19. 10. 04 வே. சா.' என்று ஐயர் அவர்கள் கைப்பட எழுதிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. நூல் முழுமையிலும் ஐயரவர்களே தம் கையால் பென்சிலால் பிழைகளைத் திருத்தித் திருத்தமான பாடத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் அவர்களுடைய கேள்விக் குறிக் குறிப்பும் உள்ளது. காகிதப்பிரதி 40 முழுப் பக்கங்கள் கொண்டது.

எனினும், காகிதப் பிரதியிலிருந்து பதிப்பிப்பது மிகவும் கடினமான செயல். பிரதி செய்த வேதாசல முதலியார் மிகவும் நன்றாக எழுத்தெழுத்தாக இடம் விட்டு அடி

வரையறை செய்து எழுதியிருக்கிறார்; மிகவும் அழகிய நகல். ஆனால், இதில் சந்தேகம் வருமிடங்களையும் விளங்காத இடங்களையும் தெளிவு செய்துகொள்ள வழியில்லை. ஓலையேட்டைப் பார்க்கும்போது ஐயமோ பிழையோ தோன்றுமிடத்தில், ஓலையேட்டைப் பலமுறை கண்ணால் நோக்க நோக்கத் திருத்தமான பாடம் மனத்தில் உதிக்கும். காகிதப் பிரதியைப் பார்க்கும் போது பிழை கண்ட இடத்தில் திருத்தம் மனத்தில் உதிக்கவே உதிக்காது. இது காகிதப் பிரதியின் இயல்பு. இந்தக் காகிதப் பிரதியைப் போலச் செம்மையாக யாரும் எழுத முடியாது; ஆயினும், இதில் பல இடங்கள் விளங்கவில்லை. ஐயரவர்களும் பல இடங்களில் கேள்விக்குறி இட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, இந்தக் குறைபாடுகளுக்கிடையில்தான் இந்த நூல் செப்பம் செய்து வெளியிடப்படுகிறது.

இன்று ஒரு கருத்து நிலவுகிறது! நூல் அச்சான பின், ஓலை ஏட்டால் என்ன பயன் என்று. இக் கருத்துப் பெருந்தவறு. எத்தனை அச்சப் பதிப்புகள் வந்தாலும், பிழை நேரலாம், சந்தேகம் தோன்றலாம்; மேற்சொன்னபடி மூல ஓலை ஏடு ஒன்றுதான் சந்தேகந் தெளிவிக்க வல்லது. அது ஒன்றுதான் செம்மையான பாடத்தைச் சுட்டிக் காட்டவும் மனத்தில் உதிக்கச் செய்யவும் வல்லது. பிரதிகள் எத்தனை செய்தாலும் சந்தேகம் பெருகுமேயன்றித் தெளியாது. மூல ஏட்டிலும் பிழை இராதா என்பது வேறு விஷயம். இருப்பினும் பிழையைத் திருத்த அந்த ஏடு உதவுமே யன்றி, அதன் காகிதப் பிரதிகள் அல்லது அச்சப் பிரதிகள் உதவமாட்டா.

இவ்வுலாவின் புகழ்

பொய்யான விநோதக் கதைகளால் தமிழ்ப் புலவர்கள் பண்டைக் காலத்தில் ஒருவரிடத்து ஒருவர் பொறாமை கொண்டிருந்தார்கள் என்று ஒரு கருத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. சிலர் புலமைக் காய்ச்சலுடையவர்களா யிருந்திருக்கலாம்; இன்றும் அப்படிப் பலர் உள்ளனர். ஆனால், பழம் புலவர்கள் உண்மைப் புலமையை மதித்தும் போற்றியுமே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். கபிலர், காக்கைபாடினி, அப்பர்—சம்பந்தர், சுந்தரர்—சேரமான், காளமேகம்—இரட்டையர் வரலாறுகள் இதை நமக்குத் தெளிவுறுத்துகின்றன. அந்த நன்மரபில் சேறைக் கவிராசப் பிள்ளையின் சேயூர் முருகன் உலாவை

முன்னுரை

அடுத்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அந்தக் கவி பெரிதும் போற்றியே பாடுகிறார், அவர் கண்ணில்லாதவர்; 'ஏடாயிரங் கோடி எழுதாது தன் மனத்து எழுதிப் படித்த விரகர்,' அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் சேயூர் முருகனுக்குத் தாம் பாடிய பிள்ளைத் தமிழின் அம்புலிப் பருவத்தில், சேயூர் முருகனுடன் விளையாட வந்தால், அம்புலிக்கு என்ன இலாபங்கள் கிடைக்குமென்பதை மிகவும் அழகாகத் தொகுத்து அளிக்கிறார்:

‘தவிராத வெவ்வினை தவிர்க்கு முருகாறும்

தரித்தா நெழுத்தோதலாம்;

சந்நிதிக் கருணகிரி நாதன் திருப்புகழ்ச்

சந்தம் புகழ்ந்துய்யலாம்;

புவிராசன் வளவன் கழுக்குன்றன் வளமைபுரி

புண்ணியந் தரிசிக்கலாம்;

பொருஞ்சூரனைப்பொருங் கதைமுதற் கந்தப்

புராணக் கடல்காணலாம்;

கவிராசன் இப்பிரான் மிசைச்செய்த திருவுலாக்

கவிவெள்ளை கற்றுருகலாம்;

கவிவீர ராகவன் சொற்றபிள் ளைக்கவி

கலம்பகக் கவிவினவலாம்;

அவிராட கக்கோயில் புக்குவிளை யாடலாம்

அம்புலீ ஆடவாவே!

அயில்வனச் செய்கையின் மயில் வனக் கந்தனுடன்

அம்புலீ ஆடவாவே!’

முருகாறுரைக் கலாம், திருப்புகழ் கிடைக்கும், கழுக் குன்றனது புண்ணியம் தரிசிக்கலாம், கந்த புராணக் கடல் காணலாம், கவிராசன் முருகன் மிசைச் செய்த கவி வெள்ளை அறிந்துருகலாம் என்கிறார்; தாமே பாடிய பிள்ளைக் கவியும் கலம்பகமும் ஆராயலாம் என்கிறார்.

ஆசிரியர் பேரைக் கவிராசன் என்றும், உலாவைத் திருவுலா என்றும் இவர் கூறுவது காணத்தக்கது. இந் நூலை

யாரும் படித்துணரலாம் என்பதை 'வெள்ளை கற்றுருகலாம்' என்கிறார். யாருக்கும் பணியாத அந்தகக் கவி இவ்வாறு பாடியது ஓர் அரிய சிறப்புச் செய்தி. அந்தகக் கவி தாம் பாடியதாக இங்குக் கூறும் பிள்ளைக் கவி கிடைத்து அச்சிடப் பட்டுள்ளது; கலம்பகம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

5. சேயூர் தல வரலாறு

தலப் பெயர்

சேயூர் என்பது தமிழ்நாட்டில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத் திலுள்ள முருகன் தலம். இது இப்போது மதுராந்த கத்துக்குக் கிழக்கே 16 கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு சிற்றூர். ஊர் முருகன் கோயிலால் பெயர் பெற்றது. தமிழ் இலக்கிய மரபில் சேய் என்பது முருகக் கடவுளைக் குறிக்கும். 'சேயோன் மேய மைவரை உலகம்' என்பது தொல்காப்பியம். சேய் சிவபெருமான் சேயாகிய முருகன். முருகன் தழல் நிறத்தோடு தோன்றியவன் ஆதலால் சேய்; சேய்—செந்நிறமுடையவன், சேயோன் தலம்—சேயூர். இது செய்யூர் என்றும் செய்கை என்றும் மருவி வழங்கும். சோழனுடைய திருப்பணிகள் கொண்டமையால் இது 'வளவ நகர்' என்னும் பெயரும் உடையது; திரையர்புரி என்றும் இலக்கியத்தில் பெயர் பெறுகிறது. தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள சேய்ஞலூர் என்பதும் சேய் என்னும் பெயரோடு தொடர்புடையது. அது சண்டே சருடைய அவதாரத் தலம்; சம்பந்தர் தேவாரம் பெற்றது; சேய் நல்லூர்—சேய்ஞலூர்; சூர சம்மாரத்துக்காகச் சேயோன் ஆகிய முருகக்கடவுள் அங்கு எழுந்தருளி வந்து சிவபெரு மானிடம் படைக்கலம் பெற்றார் என்பது அத் தல வரலாறு. சேயூருக்குத் தேவாரம் இல்லை.

சாசனங்களில் சேயூரானது சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துச் செய்யூர்க் கோட்டத்துப் பிறையூர் நாட்டைச் சேர்ந்தது என்றும் அறிகிறோம். வீர ராசேந்திர சோழன் காலம் 1063 - 70. எனவே இத் தலம் பழமையானது.

இந் நூல் பல இடங்களில் செய்யூர் என்றே கூறும். இன்று உலக வழக்கும் செய்யூர் என்பதே. இருப்பினும், சேயூர் என்று சொல்வதன் பொருட் பொலிவை நோக்கியும்,

முன்னுரை

அந்தகக்கவி வீரராகவர் தம் நூலைச் 'சேயூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்' என்றே கூறியுள்ளமையாலும், இந் நூற்பெயரும் 'சேயூர் முருகன் உலா' என்றே கொள்ளப்பெற்றது.

முருகன் கோயில்

இது இங்குள்ள தனியான சிறப்புடைய கோயில். ஊரின் மத்தியில் அறுடது கஜ சதுரமான அளவில் அமைந்துள்ளது. சந்நிதி கிழக்கு நோக்கியதாயினும் கிழக்கு வாயில் உபயோகத்தில் இல்லை; தெற்கு வாயில்தான் வழக்கில் உள்ளது. வாயில் கோபுரம் இல்லை. முருகன் கருவறையின் மீது அழகிய பெரு விமானம் உள்ளது. எதிரில் நந்தவனமும் விநாயகர் ஆலயமும் உள்ளன. கோயிலில் வழக்கம்போல் சிவமும் சத்தியும் உள்ளனர்; திருநாமங்கள் சோமநாதர் மீனாட்சியம்மை. முருகர் இங்குக் கருவறையில் ஏகமுக ராகப் பெரிய வடிவில் தேவியரோடு உள்ளார்; நான்கு திருக்கரங்கள், உற்சவ மூர்த்திகள் தனித் தனிஇடங்களில் இருவர் உள்ளனர். உட்புறச் சபையில் உள்ள மூர்த்தி, நடராசர் போலத் திருவாதிரையில் உலாப் புறப்பட்டுத் தரிசனம் கொடுப்பார். வெளிப்புறம் உள்ள பெரிய வடிவினரான மூர்த்தி முத்துக் குமாரசாமி, சம்மாரமூர்த்தி எனப்படுவார். இவர் சூர சம்மாரம் முதலான பிற உற்சவங்களில் எழுந்தருளுகிறார். தேர்த்திருவிழா ஐப்பசி சஷ்டியில் நடைபெற்றது. இப்போது நடைபெறவில்லை. சந்நிதியில் மயிலுக்கு அருகே அந்தகக் கவி வீரராகவர் சிலை கும்பிட்ட கோலத்தில் உள்ளது. செப்பு வடிவமும் உள்ளது. பல இடங்களில் கோட்டங்களில் நிருத்தங்கநதர் திருவுரு உள்ளது. பிரம்ம சாஸ்தா என்ற நிலையில் ஒரு தனி முருகன் வடிவமும் உண்டு.

திருப்பணிகள் செய்து தேர்த்திருவிழாக்களை ஒற்றி கொண்டான் புதல்வர் கழுக்குன்றன் என்பவர் 1521இல் புதிதாகத் தேர் செய்து தொடங்கி வைத்தார். இதைத் தலப் பிள்ளைத்தமிழும் உலாவும் குறிப்பிடுகின்றன. கோயிலில் விழாக்கள் நடைபெற்ற சிறப்பை அருகிலுள்ள பொம்மைய பாளையம் சிவ ஞானபாலைய தேசிக சுவாமிகள்மீது நெஞ்சு விடு தூது பாடிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் (17ஆம் நூற்றாண்டில்) தேசிகருடைய ஊர் சொல்லுமிடத்தில், சேயூரை அவருடைய ஊராகச் சொல்லி இங்கு எந்நாளும் விழாக்கள் நிகழ்ந்து வந்த செய்திகளைக் கூறுகிறார்— (199—200):

‘ — நல்ல வளம்

மிக்கெலா நாளும் விழாவறா வீதியணி
திக்கெலாம் ஏற்றமிகு சேயூரும்;

கோயிலுக்கு மேற்கில் செட்டிகுளம் என்னும் திருக் குளம் உள்ளது. இது திருமஞ்சன நீர் கொடுக்கிறது. செட்டி — முருகப் பெருமான். தைப்பூசத் தெப்போற்சவம் இங்கு நடக்கிறது. அன்றியும் கந்தர் சஷ்டி வேடுபறி உற்சவத்தில் முருகப் பெருமான் திணை மாவுண்டு தாகம் தீர்த்துக்கொண்ட நிகழ்ச்சி இங்கு நடைபெறுகிறது. பங்குனியில் பன்னிருநாள் பிரமோற்சவம் நடக்கிறது. பண்டைக் காலத்தில் திருக் கோயில் தளிப் பெண்டுகள் வள்ளி நாயகி திருமண நாடகத்தைக் கோயிலில் நடத்தி வந்தார்கள். ஆடி, கார்த்திகை, தை கிருத்திகையிலும், மார்கழித் திருவாதிரையிலும் விழாக்கள் நடைபெறும்.

வன்மீக நாதர் கோயில்

இஃது இத்தலத்துக்குரிய பிரதான ஆலயம். சுவாமி புற்று மூடியிருந்தமையால் வன்மீக நாதர், புற்றிடம் கொண்டார் என்று பெயர் பெறுகிறார். புற்றை விலக்கிய போது மண் வெட்டியால் வழித்தது போன்ற தோற்றம் சிவ விங்கத்தின் பின்புறம் காணப்படுகிறது. அம்பிகை—முத்தாம்பிகை; கற் கோயில். தலவிருட்சம்—வில்வம். கருவறை மிகவும் பள்ளத்தில் உள்ளது; மழைக் காலத்தில் நீர்மயமாகிவிடும். முறையாக எல்லா மூர்த்திகளும் உள்ளனர். வட மேல் கோடியில் லக்ஷ்மி இருக்கவேண்டிய இடத்தில் முருகன் கோயில் உள்ளது. எல்லா உற்சவ மூர்த்திகளும் உள்ளனர். கோயிலுக்கு இரண்டு பிராகாரங்கள், வெளிப் பிராகாரத்தின் தொடக்கத்தில் தனியான சத்தமாதர் கோயில் உள்ளது. அடுத்து ஆறுமுகர் கோயில், முருகன் மயில்மீது இருக்கிறார் தேவியர் இல்லை. ஆறுமுகர் வடிவம் அழகு பெறப் பொதுவை வேலை செய்யப் பட்டது.

தல இலக்கியம்

தல சம்பந்தமான பாடல்களும் நூல்களும் பின் வருவன: அருணகிரி நாதர் பாடிய ‘முகிலாமெனும் வார்குழலார்’ என்னும் திருப்புகழ்ப்பாடல்;

முன்னுரை

‘முகிலாமெனும் வர்க்குழ லார்சிலை
புருவார்கயல் வேல்விழி யார்ச்சி
முகவார்தர ளாமென வே நகை புரிமாதர்

முலைமாலினை கோபுர மாமென
வடமாடிட வேகொடி நூலிடை
முதுபாளித சோலைகு லாவிய மயில் போல்வார்

அகிசேரல்கு லார்தொடை வாழையின்
அழகார்கழ லார்தர வேய்தரு
அழகார்கன நூபுர மாடிட நடைமேவி

அனமாமென யாரையு மால்கொள
விழியார்கழ லாவிடு பாவையர்
அவர்பாயலி லேயடி யேனுடல் அழிவேனோ

ககனார்பதி யோர்முறை யோவென
இருள்காரசு ரார்படை தூள்பட
கடலேழ்கிரி நாகமு நூறிட விடும்வேலா

கமலாலய நாயகி வானவர்
தொழுமீசுர னாரிட மேவிய
கருணாகர ஞானப ராபரை அருள்பாலா

மகிழ்மாலதி நாவல்ப லாகமு
குடனாடநி லாமயில் கோகில
மகிழ்நாடுறை மால்வளி நாயகி மணவாளா

மதிமாமுக வாவடி யேனிடு
வினைதூள்பட வேஅயி லேவிய
வளவாபுரி மேவியு லாவிய’ பெருமாளே.

இங்கு வளவாபுரி என்றது சேயூர் (இதில் வளவாபுரி என்பதை மாற்றி மதுராபுரி என்று அச்சிடுதலும் உண்டு.)

சேயூர் முருகன் உலா

சேறைக் கவிராச பிள்ளை பாடிய சேயூர் முருகனுலா, அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார் பாடிய சேயூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் (இருமுறை அச்சிடப்பட்டுள்ளது). அவரே பாடிய சேயூர்க் கலம்பகம் (அச்சாகவில்லை). இச் சந்நிதிக்கு அருணகிரி நாதர் திருப்புகழ் பாடினார். கவிராசன் திரு உலாப் பாடினார், தாம் பிள்ளைத் தமிழும் கலம்பகமும் பாடினார் என்று அந்தக் கவி அம்புலிப் பருவத்தில் பாடுகிறார். (பாடல் முன்னே உள்ளது.) சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் குறிப்பு முன் காட்டினோம். தண்டபாணிகுவாமிகள் இத்தலத்துக்கு ஒரு திருப்பதிகக் கோவை பாடியுள்ளார். சமீப காலத்தில் இவ்வூர் முத்தையா முதலியார் இத் தலத்துக்குத் தல புராணம் செய்தார் என்று தெரிகிறது.

விழாக்கள்

ஒற்றிகொண்டான் புதல்வர் முருகனுக்குத் திருப்பணிகள் செய்து திருத்தேர்விழா நடத்தினார். பங்குனி மாதம் சிறப்பான பிரம்மோற்சவம் நடந்தது. பன்னிரண்டாம் நாள் வேடுபறி உற்சவத்தில் கோயில் கணிகையர் வள்ளி நாயகி திருமணத்தை நாடகமாக நடத்து வந்தார்கள். இது திறந்த வெளியில் நடந்தது. பல ஊர் மக்கள் அதைக் கண்டு களித்தார்கள். அவர்களே கவிராசருடைய இவ்வுலா வையும் கோயிலையும் பாடி வந்தார்கள்.

ஐப்பசி மாதம் கந்த சஷ்டி விழாவில் கந்தர் வரலாறு சிறப்பாக ஆறு நாள் விழாவாக நடத்தப் பெற்று வந்தது. ஆறாவது நாள் தீர்த்தவாரி உற்சவம். இவ்வுற்சவத்தில் முத்துக்குமார சாமி எழுந்தருளுவார். இவையன்றி, தைப்பூச உற்சவம் நடந்து வந்தது. கால மாறுதலால் இப்பொழுது இவை நடப்பதாகத் தெரியவில்லை.

6. நூல் ஆராய்ச்சி

இந்நூல் பாடிய ஆசிரியர் சிவபத்தியும், தமிழ்ப் புலமையும் நிரம்பி விளங்குபவர். அதுபற்றி இவருடைய வாக்கில் தொடை நயமும், சொல் நயமும், பொருள் நயமும் பொலிந்து தோன்றுகின்றன. இவருடைய மூன்று உலாக்களுமே பத்தி முதிர்வினால் எழுந்தவையாகும். இரண்டு உலாக்களைச்

முன்னுரை

சிவபெருமான் பரமாகப் பாடிய இவர், இந்த உலாவை முருக பரமாகப் பாடுகிறார். இவர் கருத்தில் முருகனும், சிவனும் வேறல்லர். முருகனே பரமாகப் பாடுவது எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் இயல்பு. இந்த உலாவை இவர் தமது அன்பரான திருவேங்கடராய முதலியாருடைய வேண்டுகோளுக்காகப் பாடினார் என்பது வழக்கு. அவர் பெயரையும் இங்கு (256) நயமாக அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார்.

நாடும் தலமும்

செய்யுரை அடக்கிய நிலப்பகுதி, பிறையூர் நாட்டில் இதன் பகுதியான பொன்னூர்—செய்யூர்க் கோட்டம் (37) என்று உலாக் கூறுகிறது. இவ்வூர்க் கல்வெட்டும் இவ்வாறே குறிப்பிடுகிறது. இந் நாடு தொண்டைநாடு என்று சொல்லி, இங்குத் தொண்டைமான் வந்த பண்டை மணிமேகலைக் கதையைப் பின்னும் விரித்துச் சொல்கிறார். மற்றும் இவ்வூர் நாலூர்க்குள் உயர்ந்தது (35) என்கிறார்; இது போன்ற பல வரலாறுகள் இன்று விளங்குமாறில்லை.

சேய் வந்து தங்கியதால் இவ்வூர் சேயூர் (301). இதுவே மருவிச் செய்யூர் ஆயிற்று (307); செய்கை எனவும் வழங்கும். முருகன் வந்து தங்கினான் என்பதற்குப் பொருந்த இங்கு முருகன், வள்ளி காத்த தினைப்புனம் நாடிச் சென்ற கதையை விரிவாகவே குறிப்பிடுகிறார் (413 - 9). இதற்குப் பொருத்த மாகவே முருகன் திணையுண்டு தாகந்தீர்ந்த குளமாகப் பாங்கற்குளம் என்றும் கூறுகிறார்; இது செட்டி குளம் என்னும் பெயரில் (செட்டி—முருகன்) இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

உப்பளத் துறையும் துறைமுகமும் இவர் குறிப்பிடுவதால் (31) கடல் முன் மிகவும் அருகில் இருந்ததென அறிகிறோம். 'சுறவெறியும் அத்திரைகுழ் செய்யூரான்' (164) என்கிறார். இன்றும் இங்கு அரசுக்கு உப்பள வருவாய் அதிகம்.

தலச் சிறப்பு

முருகன் இத் தலத்துக்கு வரும் நிலையைக் கூறும் போது, முருகன் அவதாரமும் சூரபதுமன் வதமும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. முருகன் தேவர் சிறை மீட்டு அமராவதி காத்து இங்கு வந்து நிலை நின்றலால் ஊர், சேயூர் (செய்யூர்) ஆயிற்று என்கிறார்.

இத் தலத்தில் மூன்று செய்திகள் புராண வரலாறாக இவரால் சொல்லப்படுகின்றன. குதிரைமுகப் பேயைக் குறைத்த செய்தி (160, 269); முருகன் மதுரை ஆயக்காரன் என்பது (160); மறலி முதுகைப் பிளந்தான் என்பது (163),— இவை குறித்த விளக்கம் கிடைக்கவில்லை.

இத் தலத்துக்குரிய ஆறாகப் பாலாற்றைக் கூறுகிறார்; தீர்த்தமாகப் பாங்கற் குளம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இஃது இக் காலத்துச் செட்டி குளம் என்று வழங்குகிறது (373). இந்நூலுள் இவர் கூறும் வேறு ஆறுகள் திரிபதை (கங்கை), வைகை.

வேளாளரையும், செங்குந்தரையும் இங்குப் போற்று கிறார். வேளாளர் தலைவராயிருந்த ஒற்றிகொண்டான் புதல்வர் இங்கு விரிவான திருப்பணிகள் செய்தார். மாட மதில், ஆலயம், மண்டபம், பூந்தடம், தேரும் திருநாளும், நந்தவனம், நற்பூசை (142-3). திருவந்திக் காப்பைச் சிறப் பிக்கிறார் (153). புராந்தகனார் சந்நிதியும் கற்றிடங்கொள் வேளாளர் காட்சியும் சிறப்புடையன என்று காட்டுகிறார். இது போலவே தமக்கு ஆதரவு தந்த திருவேங்கடராய முதலி யாரைப் புகழும் வகையில் அவர் வாயில் செண்பக மரத்தைச் சிறப்பிப்பதோடு அவர் குலத்தாரான செங்குந்தரையும் சிறப்பிக் கிறார். வீரவாகு குலச் செங்குந்தர் எல்லோரும் (149) உலாவில் உடன் வந்தார்கள் என்கிறார். இவ்வூரில் கடற்றுறை இருந்ததென்றும் உப்பளத் துறை இருந்ததென்றும் குறிப்பிடு கிறார் (372, 471).

முருகனுக்குச் சேயூரில் புழுகு சாத்துவதைச் சிறப்பாக விரித்துச் சொல்கிறார்.

பிற தலங்கள்

இவர் குறிப்பிடும் தலங்கள் பல. ஆறு படைவீடுகளில் பழமுதிர்சோலை தனியே இல்லை. குன்றுதோறாடலாகத் தணிகையைப் பல முறை குறிப்பிடுகிறார். (53, 199, 258, 468). தணிகையைத் தசாங்கத்தில் முருகனது பொருப்பாகச் சொல்லுகிறார். அன்றியும் அங்குத் 'தினமும் மூவாது பூத்திடு பூ மூன்று' என்றும், 'செஞ்சுனையின் இந்நிர நீலத்தின் இள

முன்னுரை

அரும்பு' என்றும் சொல்கிறார். அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் இந்திரன் சுவை என்பதும் ஒன்று. அங்கு நாள்தோறும், ஒரு செங்கழுநீரில் காலை, உச்சி, மாலை மூன்று வேளைகளிலும் பூக்கள் தோன்றின என்றும் புராணங்கள் சொல்லுகின்றன. இவை சமீப காலம் வரை பூத்தன; இப்போது இல்லை என்று ஐயர் அவர்கள் வேறிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். குவளைப் பூவுக்குக் காவி என்னும் பெயரும் உண்டு; காவிமலை என்று இவர் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுவது தணிகையுமாகலாம்; தென் பாண்டி நாட்டிலுள்ள பண்புளி என்னும் திருமலையும் ஆகலாம்; அதற்குக் காவிமலை என்றே பெயருள்ளது.

ஆவினன் குடி (55), திருத்தணி (53) ஏரகம் (56, 203, 357; தனியே சுவாமி மலை 204, 199 என்றும் சொல்லுகிறார்); செந்தில் (53, 201, 357); அலைவாய் (57, 201) என்றும் தனியே சொல்லுகிறார்; பரங்குன்று (54, 198). இவர் பெயர் குறிப்பிடும் பிற தலங்கள் ஆரூர் கதிர்காமம் 205, கூடல் (208), செங்கோடு (200), தண்டலை (203), நெல்லை (212), பழனை, (202).

தமிழில் ஈடுபாடு

பெரும் புலவரான கவிராசர் தமிழினிடத்து மிக்க ஈடுபாடு கொண்டதில் வியப்பில்லை. அதை நூலெங்கும் பல செய்திகளாகப் புலப்படுத்துகிறார். மடந்தையை வருணிக்கும் போது, அவள் ஏழு பருவங்களிலும் இடைப் பருவம். அஞ்செழுத்தின் இடையிலுள்ள சிகரமொப்பாள், நவரசத்தில் மகிழ்ச்சி என்றெல்லாம் கூறி வருபவர், முத்தமிழின் இடையில் வரும் இசைத் தமிழ் என்று பொருள்படக் 'கவினிறைந்த வன்னத் தமிழ்க்கே வளரும் இசை (319)' என்கிறார். முருகன் பரா முகமாயிருப்பதற்குக் காரணம் கூறும்போது, அவன் சென்றது,

— ஒரு துங்கச்

சங்கப் பலகைச் சரகமோ, நக்கீரர்

அங்கச் செழும்பாடல் ஆய்தலோ?

என்று பேரிளம் பெண் கேட்கிறாள். இவருக்கு நக்கீரர் முருகாற்றுப் படையிடத்தும் திருஞான சம்பந்தர் வரலாற்றிலும் பாடலிலும், அருணகிரிநாதர் திருப்புகழிலும் மிக்க ஈடுபாடு.

சேயூர் முருகன் உலா

இதை அவர்கள் பற்றிய விளக்கக் குறிப்பில் விரிவாகக் காணலாம்.

முருகன் பவனி வரும்போது ஒதுவார் தேவாரம் முதலியன ஒதிக்கொண்டு சூழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பதை நயம்படச் சொல்லுகிறார் (136—138):

— தத்துவமார்

மூவர் தமிழும் முழங்குதிரு வாசகமும்
ஆவல் தருமரற் கானநறும்—கோவை
திருப்புகழும் கற்றுகளோர் தென்னூல் வடநூல்
உருப்பலவும் ஒதுவார் ஓத.

கல்வியில் இவர் கொண்ட ஆர்வத்தை 'இனிமேல்-- கற்க இடமில்லாத கல்வியாள்' (389) என்று தெரிவையைக் குறிப்பிடுவதால் அறியலாம்.

கவிதைச் சுவை

சம்பிரதாயமான புலமையைக் கண்டு சுவைப்பவர்களுக்கு இந் நூல் அரியதோர் விருந்து. சொல்லணிகளும் மடக்கணிகளும் கண்ணிதோறும் ததும்பியுள்ளன. இவற்றைத் தனியே காட்டுவதென்றால் நூல் முழுமையும் காட்ட வேண்டி வரும்.

முருகனை வருணிக்குமிடத்து இரட்டுற மொழிதலாக, துலுக்கன் என்று தொடங்கிக் கோசலத்தான் என்பதுவரை (38-45) அவனை 21 நாட்டவனாகக் கூறுகிறார். திருவாபரணம் சாத்தல், புழுகு சாத்தல் என்பவற்றை மிக்க விரிவாகக் கற்பனை செய்து நயம்பட விரிக்கிறார் (71-96).

பேதைப் பருவத்தில் செட்டி என்று தொடங்கி வண்ணான் என்பதுவரை (225-8) பதினைந்து சாதிப் பெயர்களால் முருகனைக் கூறுகிறார். பெதும்பைப் பருவத்துக் கழலாடு தலில் ஒன்று முதல் ஏழு அம்மானைகளுக்குப் பொருத்தமான செய்திகள் உரைக்கப்படுகின்றன (256—262). அடுத்து, அவள் முருகனைக் கண்டாள் என்றுரைக்கும்போது, மேடம் முதல் மீனம்வரையுள்ள பன்னிரு ராகிப் பெயர்களும் சொல்லப் படுகின்றன (264-8). மங்கைப் பருவத்தில் ஏழு கோள்

முன்னுரை

களையும் ஒரே கண்ணியில் (292) கூறுகிறார். மடந்தை தன் கனவில் முருகன் செட்டியாய் வந்தானென்று தன் பாங்கியரிடம் கூறுமிடத்து, பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட கடைச் சரக்குகளைச் சிலேடை வகையாற் கூறுகிறார் (326—332). தெரிவைப் பருவத்தில் அவனுடைய தலங்களுக்கு உவமை சொல்லுமிடத்து, பத்து மலைகளைச் சொல்லுகிறார். சின்னங்கள் பெருமாள் பெருமாள் என்றே ஒலிப்பது சுவையுடையது (157—159);

‘— மூலமுதல்

‘ஈன்ற பெருமாள் இமையவர்க்கெல் லாம்பெருமாள்
சான்ற பெருமை தரும்பெருமாள்—மூன்றுலகும்
காத்த பெருமாள் கடப்பமா லைப்பெருமாள்
பூத்த கழுநீர் புனைபெருமாள்—மூத்தோற்கு
இளையபெரு மாள்வந்தான்’

பேதையை அறிமுகப்படுத்துகிறார் (197—8);

— மருவுமலர்க்

கானீன்ற வள்ளிக் கவலைக் குழியிடத்தே
மான்ன றறியா மழலைமான்—ஆனீன்ற
பாலாடி பெற்ற பரமன் பரங்குன்றின்
மேலாடக் கல்லா எழில்தோகை’

பேரிளம்பெண் முருகனை 62 தொடர்கள் சொல்லித் துதிக் கிறாள். அவற்றுள் ‘கவிதையே, பண்ணே’ என்பன இரு சொற்கள். இவை இவ்வாசிரியருடைய கவிதையுள்ளத் தைக் காட்டுவன. பெண்கள் நடனமாடி வருவதைக் குறிப் பிடும்போது, இவர்

‘— அன்ன நடை

காட்டிஇடை காட்டியுடை காட்டிவிழி காட்டிமொழி
காட்டிஇயல் காட்டிமயில் காட்டியே’

என்கிறார். இவ்வாறு அடுக்கிச் சொல்வது இவருக்கு ஒரு சிறந்த இயல்பு.

சேயூர் முருகன் உலா

இவர் வித்தார கவி பாடலில் பெரும் புலவர்; ஆசுகவி மட்டுமல்லர் என்பதை இந்த உலாவும், இவருடைய பிற உலாக்களும் உணர்த்தும். 'சேறைக் கவிராசராசன் ஒரு நாளில் சொன்ன உலா' என்னும் சிறப்புப் பாயிரத்தால் இவர் ஒரே நாளில் இப் பிரபந்தத்தைப் பாடினார் என்று அறிகிறோம். இஃது உண்மையில் பெரும் சாதனையே.

பத்திச் சுவை

சேறைக் கவிராச பிள்ளை சிறந்த பத்திமான். இவருடைய நூல்கள் புலமையின் சிகரம் என்றாலும், பத்திரசம் ததும்புபவை. உலாப்பிரபந்தம் பாடுவதற்குத் திருத் தேர் விழா இன்றியமையாதது. ஆதலால் இவர் இங்கு இவ் விழாவைப் பெருஞ் சிறப்போடு உரைக்கிறார். இதில் நால்வர் எழுந்தருளுவதையும், நக்கீரர், அருணகிரிநாதர் எழுந்தருளுவதையும், இவர் விரித்துக் கூறுவது போற்றத்தக்கது. நால்வரையும் சிறப்பாய்க் கூறியபின் நக்கீரர் பெயரைச் சொல்லாமல் 'செய்ய முருகா றுரைக்கும் ஐயன்' என்பார். முருகனையே இவர் 'முருகாற்றுப் படையான்' என்று சொல்வது பத்தியாலும், இந்நூலினிடத் தெழுந்த பத்தியாலும் விளைந்த சொல். 'கேசரி போல் எங்கள் அருணகிரி நாதன் அணுக' என்பது இன்னும் பாராட்டுதற்குரியது. மாலைநேரப் பூசையாகிய திருவந்திக் காப்பை இவர் தனியே எடுத்துச் சொல்வதும் காணத்தக்கது. பேரிளம் பெண் துதிக்கின்றாள் என்று வரும்போது ஒரு பெரும் துதியே இவர் பாடி வைக்கிறார். (இப் பகுதியை நூற்பொருள் என்னும் தலைப்பில் உரிய இடத்தில் காணலாம்.) இவ்வளவு விரிவாகத் துதி வேறெந்த நூலிலும் அமையவில்லை. இஃது இவருடைய பக்தியின் விளைவு.

முருகனைக் குறிப்பிடும் போது, 'மூவருக்கும் தம்பிரான், முத்தருக்கும் தம்பிரான், யாவருக்கும் தம்பிரான்' என்பார். மங்கை அம்மனையாடி இருக்கும் நேரம் முருகன் உலா எழுந்தருளுகிறான். அதை இவர் 'என்னை உடையான் எழிலுடையான் வந்தான்' என்கிறார். 'என்னை உடையான்' என்பது இவருடைய பக்தித் தோய்வினால் வரும் சொல். நூல் இறுதியில் 'முருகன் உலாப் போந்தான்' என்றே எல்லோரும் சொல்லி முடிப்பார்கள். இவரும் அவ்விதமே சொல்லி முடிக்கும்போது, 'சைவர் உளமுருகப் போந்தான் உலா' என்று

முன்னுரை

கூறி முடிக்கிறார். இறைவன் திருவுலாவருதல் என்ற உலா வின் தத்துவமே அனுக்கிரகம் அல்லது அருள். ஆசிரியர் இதைச் 'சைவர் உளமுருக' என்னும் தொடரால் நன்கு உணர வைக் கிறார்.

முருகனுக்கு விசிறி பரிமாறுகிறார்கள். விசிறி அசைவது இவருக்குச் 'சாரும் அடியார் பவத்தை விலக்குகைபோல்' (109) தோற்றுகிறது.

பிற செய்திகள்

எல்லாத் தெய்வங்களையும் சொல்லுகிறார். விநாயகர், பிரமன், திருமால், அரன் (ருத்திரன்), இந்திரன் முதலான திக்குப் பாலகர் எண்மர், வாணி, காமன், சத்த கன்னியர், சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய் முதலான எழுவர், கொற்றவை, தூர்க்கை, காளி என்பவராகக் காணலாம்.

உடன்வருவோரைக் கூறும்போது, தெய்வங்கள் முதலி யோர் தத்தம் ஊர்திகளில் வருகிறார்கள். அரன் (ருத்திரன்)— இடபம்; மாயன்—சொன்னச் சிறைப்புள்; அயன்—வன்னக் குருகு; பைரவன்—ஞாளி; மூத்தோன்—பெருச்சாளி; காடு காள்—ஆளி; கனகச் சடைக் கன்னி—அரிமா; பத்திரகாளி, எழுவர்—தந்தமதூர்தி; இந்திரன்—இரு கோட்டத்தி; எரி (அக்கினி)—ஆடு; காலன்—கடா; நிருதி—குணபம்; வருணன் —மகரம்; வாயு—கலை; குபேரன்—புட்பகம்; ஈசானன்— பகடு; திங்கள்—விமானம்; கதிரோன்—இரதம்; பலபிரமர்— பங்கயம்; சம்பந்தர்—காவணம்; வாஈசர்—பல்லக்கு; சுந்தரர் —யானை; மாணிக்க வாசகர்—மணிச்சிவிகை; நக்கீரர்— கேவணம்; அருணகிரிநாதர்—கேவணம் (119—135).

இப் பகுதியில் கோயில் பரிவாரத்தோரை மிக்க விரிவாய்த் தெரிந்து சொல்லுகிறார். அன்னக் கொடி வேந்தர் மாடா பத்தியர் முதலியோர் இவர் குறிப்பிடும் சிறப்புமிக்க பரி வாரத்தார்.

ஏழு பருவங்களையும் தனித்தனியே சொல்லியும், பின்னும் ஓரிடத்தில் எழுவரையும் குறிப்பிடுகிறார். இவை யின்றிப் பேரிளம்பெண் மயிலையழைத்து அந்தரங்கம் பேசு மிடத்து, பிற ஆறு பருவப் பெண்களையும் மற்றத் தோழியர்

கிளி, பூவை முதலியோரையும்கூட அப்பாற் போகச்சொல்லி விட்டதாகக் கூறுகிறார்.

இவ்வலாவில் கழல் விளையாடலைப் பெதும்பைப் பருவத்திலும், அம்மனையாடுதலை மங்கைப் பருவத்திலும், கனா உரைத்தலை மடந்தைப் பருவத்திலும், கேசாதிபாத வருணனை அரிவைப் பருவத்திலும், தசாங்கம் பேரிளம்பெண் பருவத்திலும் கூறுகிறார்.

பெருமாளீது புழுகு சாத்தியது, சீனநாட்டு மேகம் வந்து படிந்தது போல் இருக்கிறது என்பார். வடகீழ்த் திசை வழியாக மேகம் வருவதை இவ்வாறு நன்கு தெரிந்து சொல்கிறார்.

முருகனுக்கு விருப்பமான மலர்களாக இவர் கூறுபவை கூதாளம், செச்சை, கடம்பு, செங்கழுநீர், குளவி, விளவு, செண்பகம். சிறப்பான அருஞ் சொல்லாட்சிகளும் இவரிடம் காணப்படுகின்றன. ஏகாந்தம் (ரகசியம்), சந்தானப்பூ, கிளியர் மகள் (கிளி), பிதிர் காரியம், செவிராகியம், கடுக்கு, சேந்தங்காசு, கொம்புதல், தெட்டி முதலாயின.

நூற் பொருள்

503 கண்ணிகள் கொண்ட இவ்வலாவின் தொடக்கக் கண்ணிகள் 1 முதல் 195 வரை. தொடக்கப் பகுதி முதனிலை என்று பெயர் பெறுவது. 196 முதல் 503 வரை இடைநிலை; இதுவே பின்னிலை என்னும் பகுதி; பேதை முதல் பேரிளம்பெண் ஈறாக ஏழு பருவப் பெண்களின் செயல்களைக் கூறுவது.

முதல் ஒன்பது கண்ணிகளில் சிவபெருமான் திருமால் முதலியோர் முதிர்ந்தாலும் சேயூர் முருகன் என்றும், இனிமேலும் இளையான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. தேவர், திருமால், இந்திரன், நான்முகன் முதலியோர் சிவபிரானை அடைந்து வணங்கி, சூரன் கொடுமையைச் சொல்ல, சிவ பிரான் விசாகனுக்கு எல்லாப் படைக்கலங்களையும் அளித்து, நூறாயிரத்து ஒன்பான் வீரர்களையும் உடன் அனுப்புகிறான். விசாகனாகிய முருகன், தாருகன், சூரபதுமன் முதலியோரை அழித்து, இங்கு வந்து நின்றலால் இவ்வூர் சேயூர் எனப் பெயர் பெறுகிறது (இது 22ஆம் கண்ணி வரை).

முன்னுரை

இங்குச் சிவபிரான் புற்றில் தோன்றியமையால் இவ்வூர் வன்மீகபுரம் என்று பெயர் பெறுகிறது (22—36). தொண்டைமான் வரலாறு: நாக கன்னியான பீலிவளை காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக்குச் சென்று மலர்கொய்து விளையாடி வருவானைப் பின்தொடர்ந்து அவ்வூர் அரசன் சென்று அவளைத் தனக்கு நீர் வார்த்துத் தருமாறு கேட்க, நாகராசன் அப்படியே செய்கிறான். அவளோடு இருந்து தொண்டைமாணப் பெற்று அவனுக்குத் தொண்டைத்தார் பூட்டித் தன் குதிரையையும் தந்துவிட்டுச் சோழன் தன்நாட்டுக்குப் போகிறான். அவனும் வளர்ந்து ஒரு தாமரை நாளத்தின் வழியே பூவுலகு வந்து, தன் குதிரையை ஒரு தாழை நிழலில் கட்டி வைத்து விளையாடியிருக்கும்போது வேட்டைமேல் வந்த அரசன் அவனைக் கண்டு, தொண்டைமான் என்று அறிந்துகொண்டு போய்த் தங்கள் கிளைக்கு அரசனாக்கினான். அவனுடைய மரபில் வந்து பிறகாலத்தில் பூஞ்சோலைப் பணிசெய்த ஒற்றி கொண்டானுடைய பதியாகிய செய்யூருக்கு உரியவன் முருகன்.

37—45 பல்வகைச் சொல்லணிகள். செய்யூர் என்பது, பிறையூர் நாட்டைச் சேர்ந்த பொன்னூர்—செய்யூர்க் கோட்டத்துக்குரியது. துலுக்கன் என்று தொடங்கி, கோசலத்தான் என்பது வரையில் 21 நாட்டினராகச் சிலேடையால் முருகன் சொல்லப்படுகிறான்.

46—52. பலவகை மடக்கணிகள். 53—58 முருகனுக்குரிய ஆறுபடை வீடுகளும் சொல்லப்படுகின்றன. குன்று தோறாடலாகத் திருத்தணிகையும் செய்யூரும்; யாவும் மடக்காகவே சொல்லப்படுகின்றன. 59—70. முருகன் சிறப்பு. வள்ளிமணம் திருப்பள்ளி எழுச்சி. இங்குத் திருக்கமுகுக் குன்றன் வழிபட்ட செய்தி சொல்லப்படுகிறது; அவன் மகர ரூயிற்றில் தேர்த்திருவிழா நடத்தினான்.

70—85. திருவாபரணம் அணிதல்,

86—96. புழுகு சாத்தல்

97—103. திருவுலாப் புறப்படுதல்

104—116. வாத்தியங்களும் பிற உபசாரங்களும்

வாத்தியங்கள் பதினாறு சொல்லப்படுகின்றன. உபசாரங்களில் சாமரை, விசிறி, குடை ஆகியன சொல்லப்படுகின்றன. 117—156 உடன் வருவோர். வருகின்ற தேவர்களும் அவர்கள் ஏறிவரும் ஊர்திகளும் சொல்லப்பெறுகின்றன. அரன், மாயன், அயன், பைரவன், மூத்தோன், காடுகாள், தூர்க்கை, பத்திரகாளி, சத்த மாதர், திக்குப் பாலகரான இந்திரன், அக்கினி, காலன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன், பின் சமயாச்சாரியார் நால்வர், நூறாயிர வீரர், நவவீரர், முருகாறுரைத்த ஐயன், அருணகிரி நாதர், தேவர், மன்மதன் ஓதுவார், தொழுகுலத்தோர், காரியம் செய்வோர், வானவர், கோத்திரத்தோர், கழுக்குன்றன், சைவாகம மறையோர், மாடா பத்தியர், மகேசர், அன்னக்கொடி வேந்தர், வணிகர், செங்குந்தர், வாத்தியக்காரர், தேவரடியார், பதினாலுலகு நாயகர், அடியார் ஆகியோர் தத்தம் வாகனத்தின் மீதும், தத்தம் பணி புரிந்தும் வருகிறார்கள். இங்கு இவ்வாசிரியரே தாம் பாடிய உலாப் பிரபந்தத்தைக் கோயிலில் தளிப் பெண்டுகள் பாடி வருகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்.

157—165. சின்னங்களின் கூற்று. இவற்றுள் சில—குதிரை முகப்பேயைக் குறைத்தான், மதுரை ஆயக்காரன், மறலி முதுகைப் பிளந்தான்—என்பன.

166—179. குழாங்களின் வருணனை.

180—195. மகளிர் கூற்று, பல மடக்கணிகள். வருவோர் தேவலோக மகளிர். இவர்கள் முருகனை வணங்கி மயங்கித் தமக்குள்ளே உரையாடுவதும், முருகனை முன்னிலைப் படுத்தித் தமக்கு அருள் செய்ய வேண்டித் துதிப்பதும் சொல்லப்படும்.

பேதை

196—242. இவை பேதைபற்றிய செய்திகள். 197 முதல் பேதையின் வருணனை, 211 முதல் அவயவ வருணனை. அவள் சிறுசோறட்டு வீதியில் விளையாடும் போது, வீதியுலா வரும் முருகனைக் காண்கிறாள். இதைச் சொல்லும்போது 15 சாதிப் பெயர்கள் இரட்டுற மொழிதலாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

முன்னுரை

230. பேதையின் செயல்களும் கூற்றும்: பேதை முருகனுடைய மகுட பந்தியை வாழ்த்தவில்லை, திருமுருகனைத் தொழவில்லை, தோளைப் பார்த்து இச்சிக்கவில்லை. 'முருகனைப் பார்த்தபடியே இருவர் பக்கத்தில் இருப்பது ஏது?' என்கிறாள். திருவரையில் கட்டிய கச்சையோ கிண்கிணியையோ விரும்பவில்லை. திருவடியில் அணிந்த கழலையும், சதங்கையையும், தண்டையையும், சிலம்பையும் வேண்டுமென்று கேட்கிறாள். அன்னையர், 'வள்ளியும் தேவயானையும் கோபிப்பார்கள். வள்ளி போல நீ தவம் செய்திருக்கிறாயோ?' என்று கூறவும், பேதை தன் பருவ இயல்புக் கேற்பத் தரையை உதைத்துக் கொண்டு அழுகிறாள். அன்னையர் இவளைக் குயிற் குஞ்சுபோலேந்திக் கொண்டு மனை புகுகிறார்கள். மன்மதன் அம்பு எய்யவில்லை.

பெதும்பை

243—255. அவள் அழகின் வருணனை. 256—263 கழல் விளையாடல். ஒன்று முதல் ஏழு எண்களை முருகனுடன் இணைத்துக் கூறுகிறாள். முதற் பொருள் ஒன்று, அவன் தண்டைக்கால் இரண்டு, அவன் தணிகையில் தினமும் மூவாது பூத்திடு பூ மூன்று, வழிபட்ட பிரமன் முடி நாலு, முத்தம் கொண்ட சிவபிரான் திருவாய் ஐந்து, கௌரி அணைத்த முகம் ஆறு. தாருகா சுரனை எற்றிய கடல் ஏழு—என ஆடுகிறாள் 264. வீதியில் உலா வரும் முருகனைக் காண்கிறாள். இங்குத் தொனியால் மேடம் முதல் மீனம் வரையுள்ள பன்னிரண்டு ராசிப் பெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 270 முதல் பெதும்பை தாயரோடு உரையாடல். வள்ளியையும், தேவயானையையும் காட்டி, 'எனக்கு இங்கே இடம் கொடு' எனக் கேட்கிறாள். அவர்கள், 'நீ இரு சக்களத்திமாருடன் பொருந்த முடியுமா? உனக்கு இன்னும் பக்குவம் வரவில்லை. உனக்கு ஒரு முகந்தானே?' எனலும், இவள், 'தேவியருக்கு ஏற்ற முகங்கள் எங்கே?' என்று மீண்டும் கேட்கிறாள். மறுமாற்றம் அறியாமல் அவர்கள் அவளை உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறார்கள்.

மங்கை

282.—அவள் உருவ வருணனை. 290, அவள் அம்மாணை ஆடும் சிறப்பு. ஏழு கோள்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

சேயூர் முருகன் உலா

299, முருகன் தோன்றுதலும் கண்டு தொழுகிறாள். 304, மங்கை கண்டு மயலுறுதலும், ஏந்திழையார் அவளை உபசரித்துக் கொண்டு மனை புகுகிறார்கள்.

மடந்தை

312, மடந்தையின் உருவ வருணனை. இவள் ஏழு பருவத்திலும் இடைப்பருவம், 324, பாங்கியரை அழைத்துத் தன் கனவைக் கூறுகிறாள்; கனவில், முருகன் கலவியிலே வருகிறான். 326, முருகனது செட்டி என்னும் பெயரை வைத்து வாணிகத்துக்குரிய எல்லாச் சரக்குப் பெயர்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 343, 'நீ முருகனைக் கூடி வாழ்வை' என்று பாங்கியர் கனவுப் பயனுரைக்கிறார்கள். 340, முருகன் வீதியில் உலா வருகிறான். 434, கண்டு மடந்தை மயல் கொண்டு 'குமரா, எனக்கு ஓர் உதவி செய்' என்கிறாள். அவன் நகைத்து அப்பால் சென்றுவிட்டான்.

அரிவை

350, கேசாதி பாத வருணனை. அரிவையின் நாசிக்கு உவமை கூறும் போது, ஆசிரியர் தம்மை ஆதரித்த வள்ளலாகிய திருவேங்கடராய முதலியார் வாயிலில் அலர்ந்திருக்கும் சண்பகப் பூவொத்த நாசி என்கிறார். தேர்போலும் அல்குல் என்று கூறுவது மரபாயினும், அக் காலத்தில் புதிதாய்த் திருக்கழுக்குன்றன் சேயூர் முருகனுக்குச் செய்து வைத்த தேரின் நினைவினால், 'அத்தன் ஐயர் தேர்போலும் அல்குலான்' என்கிறார். 366, அரிவை தன் தோழியரைக் கடலாட அழைக்கிறாள். இது சிலேடை. அவர்கள் தங்களுக்குச் சேயூரே போதும் என்று சொல்லி மறுக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது சுவையாகவும் தலவரலாற்றுக்குப் பொருந்தியும் உள்ளது; 370—73, அந்நேரம் முருகன் வீதியுலா வரக் காண்கிறாள். தன் காதலை வெளியிட்டுப் பலவாறு புலம்புகிறாள். தோழியர் தேற்ற, முருகன் அகன்றான்.

தெரிவை

385, தெரிவை உருவ வருணனை. அவள், 'இனிக் கற்க இடமில்லாத கல்வியாள்.' அவளுடைய கொங்கையை அதிகமாக வருணிக்கிறார்; இவ்விடத்து எல்லா மலைகளையும்

முன்னுரை

கூறுகிறார். தன் தோழியரை விளித்து, தன்னையும், முருகனையும் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள். அவர்கள் எவ்வாறு அவளுடைய கண்கள் முருகன் கண்களுக்கு ஒத்திருக்கும் என்பதை விரித்துக் கூறுகிறார்கள். 411, 'எங்களால் முடிந்த அளவு சொன்னோம், ஆயினும் முருகன் மானிட மாதருக்கு வருவானோ?' என்கிறார்கள். 412, 'நீங்கள் சொல்வது பொய்', 'பொய்யல்ல மெய்,' என்று சொல்லி முருகன் வள்ளியைத் தேடியலைந்து மணம்புரியப் பட்ட பாட்டை விவரிக்கிறார்கள். 420, அந்த நேரம் முருகன் உலா வர, தெரிவை தன் காதலைச் சொல்லி அரற்றுக்கிறாள். முருகன் அவளைக் கையமைத்து அப்பாற் செல்லுகிறான்.

பேரிளம் பெண்

428, பேரிளம் பெண் வருணனை. 449, அவள் ஆடரங்கில் மேவியிருந்த போது, ஏதோ ஒரு குறிப்பால், தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த தாதியர், தமர், கீதமடவார், பேதை முதல் தெரிவை வரை உள்ளோர், கிளியர் மகள், பூவை, அன்னம், மான், புறவு ஆகிய அனைவரையும் அப்பாற் செல்லுமாறு அகற்றி, 455, முருகன் ஊர்தியான மயிலை மட்டும் உருக்கத்தோடு அழைத்து, அதைப் பலபடப் புகழ்ந்து, 'உன்னிடம் கொஞ்சம் அந்தரங்கம் பேசவேண்டும், முருகன் வினையாடல் உனக்குத் தெரியும். முருகன் இந்நேரம் எனக்கு அருள் செய்யாது எங்குச் சென்றிருக்கிறான்? அசுரர் மீது போரா? சங்கப் பலகையில் இருத்தலா? நக்கீரர் செழும் பாடல் ஆய்தலா? திருப்புகழிற் சிந்தையா? சுரத்தினிடையே பொய்யாமொழிப் புலவரைத் தடுத்துப் பாடல் பாடுதலா? தேவர் சிறை மீட்டலா? மூவரைக் காத்தலா? அகத்தியருக்கு ஞானம் உபதேசித்தல் முதலிய வேலையா? அடியாருக்கு அருள் புரிதலா? குன்று தோறாடலா? வெறி பாடலில் பராக்கா?' என்று கேட்கிறாள்.

466, அப்போது மயில் அவளை நோக்கி, 'இன்று செய்யூர்த் திருவிழா என்பதை மறந்தாயோ?' என்று சொல்லித் தேற்றும் நேரம், முருகன் வீதியுலா.

468, முருகனுடைய தசாங்கம்: மலை—தணிகை; ஆறு—பாலாறு; நாடு—தொண்டைநாடு; ஊர்—செய்யூர்;

சேயூர் முருகன் உலா

தார்—கடம்பு; பரி—மயில்; ஆணை—அயிராவதம்; கொடி—கோழி; முரசு—அவுணர் சிந்த முழங்கும் முரசு; ஆணை—சந்திர சூரியரும் மூவரும் தலைமேல் சுமக்கும் ஆணை.

479, முருகன் வரக் கண்ட பேரிளம்பெண் கையைத்தலை மேற் குவித்துத் துதிக்கிறாள்;

‘குகனே அரசே கொழுஞ்சுடரே கங்கை
மகனே கவுரி மணியே—அகணிதனே

நித்தனே சோதியே நேயனே சேயனே
சுத்தனே ஆயனே தூயனே—முத்தனே

வேளே அரனே வினோதனே வித்தகனே
தோளே துணையே சுலபனே—வாளவுணர்

காலனே செஞ்சுதங்கைக் காலனே கந்தனே
மாலனே லோகபரி பாலனே—சீலனே

ஒருருவே உன்னதமே ஒங்கலே உட்பொருளே
காருருவே தாரே கனலுருவே—சீருருவே

விண்ணே அனந்தமே வேத விழுப்பொருளே
கண்ணே ஒளியே கவிதையே—பண்ணே

அருவே அகண்டமே ஆனந்த வைப்பே
உருவே உளமே உணர்வே—கருவே

கதியே பரஞ்சுடரே கற்பகமே நண்பே
விதியே வெளியே விளைவே—அதிகமே

தந்தி முதற்கிளைய தாணுவே தற்பரமே
அந்தி ஒளிபடைக்கும் ஆதியே—குந்தம்

சிறந்தநிதி யேசெய்யூர்ச் செவ்வேளே, யென்னை
மறந்து விடிலின்ப வழக்கோ’

முன்னுரை

‘என்னையும் அமணையும் அழிக்கப் பிறந்த நீர் என்னை அமண் (ஆடையற்ற நிலை) ஆக்குகின்றீரா? திரு முகங்களெல்லாம் சிலர் பெற்றினும் எனக்கு ஒரு முகமேனும் உதவீரோ?’ என்றெல்லாம் அரற்றுகிறாள். 498, முருகன் அவளை மெய்யருளால் ஆண்டான்.

இவ்வாறு பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறாக மாதர் மடலூரவும் வீரர் மிக ஏத்தவும் செய்யூர் முருகேசன் பொன் விழா மறுகில் சைவர் உளமுருக உலாப் போந்தான்.

7. இவ்வுலாக் குறிப்பிடும் வரலாறுகள்

தொண்டைமான் வரலாறு

23—33 கண்ணிகளில் தொண்டைமான் பிறப்பும் அவன் அரசரிமையும் சொல்கிறார். நாகலோகத்துச் சேடராசன் (ஆதிசேடன்) பெற்ற மகள் பீலிவளை. அவள் ஒரு சமயம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து மலர்கொய்து பின், தனது நாகநாடு (இது பாதாளத்திலுள்ளது) மீண்டாள். அப்போது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னன் அவளைப் பின்தொடர்ந்து நாகலோகம் சென்று அவள் தந்தையைக் கண்டு, ‘இவளை எனக்கு நீர்வார்த்து மணம் புரிந்து தருக’ எனக் கேட்க, அவனும் அவ்வாறே கொடுத்தான். அவர்கள் மணவாழ்க்கையின் பயனாய்த் தொண்டைமான் பிறந்தான். அவனுக்குச் சோழன் தொண்டைத்தார் பூட்டி, பூவுலகத்துக் குதிரையும் தந்து நாகராசனிடம் வைத்து விட்டுத் தன் நகருக்கு மீண்டான். காலம் செல்ல, அப் புதல்வன் வளர்ந்து, ஒரு தாமரை நாளம்¹ வழியாகப் பூவுலகத்துக்கு எறிவந்து, கடற்கரையில் ஒரு தாழை நிழலில் குதிரையைக் கட்டி வைத்து உல்லாசமாயிருந்த நேரம், அவன் தந்தையான சோழ மன்னன் வேட்டை நிமித்தமாக அங்கு வந்து அவனைக் கண்ணுற்று, தொண்டைத் தாரையும் பிற அடையாளங்களையும் நோக்கி, இவன் தன்மகன் தொண்டைமான் என்று அறிந்து தன் மரபுக்கு அரசனாக்கினான். புதல்வனும்

1. தாமரை நாளம் வழியாக நாகலோகத்திலிருந்து பூவுலகம் வருவ தென்பது புவனேந்திரன் அம்மாளை, புவனேந்திர மகா காவியம் என்னும் பிற்கால நூல்களிலும் காணப்படுகிற செய்தி.

அந் நாட்டில் வளம்பெருக்கிப் பெரும்பதி கண்டான். இஃது உலாவில் சொல்லப்பட்ட கதை.

இதற்கு மூலம் மணிமேகலை என்பது தெளிவு. அங்கு நாக கன்னிகையின் பெயர் பீலிவளை என்றே சொல்லப் பட்டிருந்தாலும், கதை முழுமையும் வேறு. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை ஏன் கடல் கொண்டது என்று சொல்ல வரும் போது அங்குப் பீலிவளை வரலாறு வருகிறது. நாக நாட்டு மன்னன் வளைவணன், அவன் தேவி வாசமயிலை, இருவருக்கும் பிறந்த மகன் பெண்டிருள் மிக்காளாகிய பீலிவளை. அவள் பிறந்த போது, அவள் சூரிய குலத்து இராசகுமாரன் ஒருவனை மணந்து வயிற்றிற் கருவோடு வருவான் என்று, அவன் சோதிடன் சொல்லக் கேட்டறிந்து, நாளைக் கணக்கிட்டு அவளை வளர்த்து வந்தான். அவள் வயதடைந்தபோது ஒருநாள் சோழ நாட்டுத் தலைநகரான காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையடைந்து அங்குக் கடற்கரைச் சோலையில் பொழில் நலம் நுகர்ந்த போது, அந் நாட்டு மன்னனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளி அங்கு வந்து அவளைக் கண்டு காதலுற்று இருவரும் கந்தர்வ மணம் புரிந்து கொண்டனர். அவள், தான் யார் என்பதை அவனுக்கு விளக்கவில்லை. ஒரு மாதம் இவ்வாறு ஒழுகிய பின், பீலிவளை வயிற்றில் கருவுடனே தன் நாடு மீண்டாள். அவளைக் காணாது எங்கும் தேடித் துயருழந்த கிள்ளி, ஒரு நாள் ஆகாயவழிச் செல்லும் சாரணரைக் கண்டு அவளைக் கண்டதுண்டோ என வினவினான். அவர் அவள் இன்னாள் என்பது கூறி கணியின் கூற்றையும் சொல்லி, 'அவள் வாராள், ஆயினும் புதல்வன் வருவான், நீ கவலையுற்று இந்திர விழாச் செய்ய மறந்தாயானால், மணிமேகலா தெய்வத்தின் சொற்படி இந் நகரைக் கடல் கொள்ளும்' என்று அறிவுறுத்தினார். இதற்கிடையில் பீலிவளை ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்று, மணிபல்லவத்தில் புத்த பீடிகை வலம் கொண்ட போது, அங்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து கம்பளச் செட்டி என்ற வணிகனுடைய கலம் வந்துற்றது. அவன்திரும் அவள் விசாரித்தறிந்து கொண்டு, 'இவன் மன்னரின் மகன், அவனிடம் ஒப்புவிக்க' என்று சொல்லி மகனைத் தந்தாள். அவனும் பெற்று வரும் வழியில் புயலால் கலம் உடைந்து போகச் செட்டி நகரடைந்து, அரசனிடம் புதல்வன் வரலாறு கூறி மரக்கலம் அழிந்த போது அவனும் போய் விட்டான் என்று கூறினான். கேட்ட அரசன் ஆற்றொணாத் துய

முன்னுரை

ரெய்தி, கானலும், கடலும், கரையும் புதல்வனைத் தேடினான். இந்திர விழாவை மறந்தான். மணிமேகலா தெய்வம் அது பொறாது நகரைக் கடல் கொள்ளச் செய்தது. இதுவே மணிமேகலையில் கண்ட செய்தி.

மேலும் வரலாறு உண்டு. பீலிவளை தன் மகவைக் கொடுத்த போது, அதை ஒரு தொண்டைக் கொடியில் சுற்றி, தன் கணையாழியையும் பூட்டி ஒரு பேழையில் வைத்துக் கொடுத்தாள். கலம் உடைந்த போது, பேழை கடலில் மிதந்து சென்று தொண்டைநாட்டுக் கரையில் ஒதுங்கிற்று. அதைக் கண்டு ஒருவன் குழந்தையைக் கொண்டு போய் வளர்க்க உரிய காலத்தில் கணையாழி மூலம் இவன் அரச குமாரன் என்றறிந்து, மக்கள் பாலனை அந் நாட்டுக்கு அரசனாக்கினார்கள். அவனைச் சுற்றிவந்த தொண்டைக் கொடிகாரணமாக நாடு தொண்டைநாடு எனப்பட்டது. கடல் பேழையைச் சுமந்து திரைகளால் கரையில் ஒதுக்கியமையால் அவனுக்கு இளந்திரையன் என்று பெயர் சூட்டினார்கள். தொண்டை இளந்தளிர் சுற்றியமையால் பல்லவன் (பல்லவம்—இளந்தளிர்) எனப்பட்டான். தொண்டை பல்லவருக்கு அடையாள மாலை.

பீலிவளை வரலாறு மணிமேகலையில் மூன்றிடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பின்வரும் பகுதிகள் காண்க:

‘நாக நாடு நடுக்கின் றாள்பவன்
வாகை வேலோன் வளைவணன் றேவி
வாச மயிலை வயிற்றுட் டோன்றிய
பீலிவளை யென்போள் பிறந்த அந்நாள்
இரவிகுலத் தொருவ னிணைமுலை தோயக்
கருவொடு வருமெனக் கணியெடுத் துரைத்தனன்.
ஆங்கப் புதல்வன் வருஉ மல்லது
பூங்கொடி வாராள் புலம்ப விதுகேள்;
தீவகச் சாந்தி செய்யா நாளுன்
காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகூஉம்;

மணி. 24: 54—63

வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
 தன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த
 புனிற்றிளங் குழுவியைத் தீவகம் பொருந்தித்
 தனிக்கலக் கம்பலச் செட்டிகைத் தரலும்,
 வணங்கிக் கொண்டவன் வங்க மேற்றிக்
 கொணர்ந்திடு மந்நாட் கூரிரு ளியாமத்
 தடைகரைக் கணித்தா அம்பி கெடுதலும்,
 மரக்கலங் கெடுத்தோன் மைந்தனைக் காணாது
 அரைசற் குணர்த்தலும் அவனயர் வுற்று
 விரைவனன் தேடி விழாக்கோண் மறப்ப.'

மணி. 29:3—12

நூலில் குறிப்பிடப்பட்டோர்

1. சங்கச் செய்திகள்

அகத்தியரையும் சங்கப் பலகையையும் திருமுருகாற்றுப்
 படை வரலாற்றையும் குறிப்பிடுகிறார்.

அகத்தியர்

அகத்தியரை இவர் மூன்றிடங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.
 பெருத்த முனியாகிய கும்பமுனிக்கு முருகன் தமிழரைத்தான்
 (268). கும்பமுனி பொதிய மலையில் உறைபவர். (383),
 கும்பமுனிக்கு முருகன் ஞானநிலை உபதேசித்தான் என்பன இச்
 செய்திகள்.

சங்கப் பலகை

முருகன் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து புலவரோடு தமிழாய்ந்
 தான் என்று ஒரு வரலாறு சொல்லப்படும். திரிபுரமெரித்த
 விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த குமர வேளும் தலைச்
 சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்தார்கள் என்று இறையனார்
 களவியல் உரை குறிப்பிடும். கவிராச பிள்ளை அக் கருத்தை
 ஏற்றுக்கொண்டு பாடுகிறார். பேரிளம்பெண் தனக்கு அருள்

முன்னுரை

புரிய முருகன் வாராது காலந் தாழ்த்ததற்குச் சொல்லும் காரணங்களுள் ஒன்று 'ஒருதுங்கச் சங்கப் பலகைச் சரகமோ?' (459) என்பது; சங்கப் பலகையில் இருந்து தமிழாராயச் சென்றார் என்பது சகுத்து. மற்றோரிடத்தில், பேரிளம் பெண் முருகனுக்குக் கட்டும் காப்பல்லது வேறு காப்புக் கட்டமாட்டாள் என்று சொல்ல வந்தவர், 'வாணி தரு—மாப்பலகை மேலிருந்த வள்ளலுக்கன் நேகட்டும், காப்பலது கட்டாத கையினாள் (444)' என்கிறார். கோயில் விழாக் கொடியேற்றத்தில் காப்புக் கட்டுவது ஊர் வழக்கம்; கொடி இறக்கும் வரையில் யாரும் அக் காலத்தில் ஊரை விட்டு வெளியே போகமாட்டார்கள். இதை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இடையே, முருகன் 'மாப்பலகை மீதிருந்த வள்ளல்' என்றும் அப்பலகை வாணிதந்த தென்றும் குறிப்பிடக் காண்கிறோம். இப் பலகையைக் கன் மாப் பலகை என்று இறையனார் களவியலுரை கூறுவதும் இங்கு அறியத் தக்கது. மதுரை சோமசுந்தரக் கடவுள் இப் பலகை தந்ததாகத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறும், கல்விக்குத் தெய்வம் வாணியாதலால், 'வாணிதரு மாப்பலகை' என்று இவர் குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமே.

திருமுருகாற்றுப்படை

சமயாசாரியரை அடுத்து, கவிராச பிள்ளைக்கு நக்கீரரிடத்தும் அவர் செய்த திருமுருகாற்றுப்படை யிடத்தும் ஈடுபாடு அதிகம். இவ்வுலாவின் தனிப்பாடல், 'திருமுருகாற்றுப் படையான் செய்யூரான். போந்தான் உலா' என்று முடிக்கிறது. உடன் வருவோருள், 'தவமுயன்ற, செய்ய மணிக் கேவணமேற் செய்யமுரு காறுரைக்கும், அய்யன் அணுக' வருகிறார் (134). 'கோலமுரு—காற்றுப் படையான் அடியாரை அந்தத்தில்—கூற்றுப் படைக்குக் கொடுத்திடான்' (302) என்பார். அரிவையின் நடையைக் கூறும் போது, 'வரிசை தொடையிற் செறிகீரன் சொன்ன முருகாற்றின் நடையிற் சிறந்த நடையாள்' (365) என்கிறார். ஒரு புலவர் மற்றொரு புலவரின் நடையைப் பாராட்டுகின்ற சொற்கள் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பான பொருள் உடையன. முருகன் அருள் செய்ய உடனே வராமைக்குக் காரணம், 'நக்கீரர் சங்கச் செழும் பாடல், ஆய்தலோ' (459) என்பார். செழும் பாடல் இங்குத் திருமுருகாற்றுப்படையே யாகும். திருமுருகாற்றுப்படை எழுவதற்குக் காரணமாயிருந்த பூதத்தைக் குதிரை முகப்பேய் என்கிறார்.

2. சமயாசாரியர்

சிறந்த பக்தரான சேறைக் கவிராச பிள்ளை சமயாசாரி யாரிடத்து ஈடுபாடு கொண்டு பாடாமலிருந்தால்தான் வியப்பு. நூலெங்கும் இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதி. அருணகிரி நாதர் பாடிய திருப்புகழிடத்தும் இவருக்கு ஈடுபாடு அதிகம். இவர்களைப் பற்றிய இவருடைய குறிப்புகளைக் கீழே காணலாம்.

திருஞான சம்பந்தர்

உடன் வந்தோரைக் கூறுமிடத்து ஆசிரியர் சமயாசாரியர் நால்வரையும் பொருள் நிறைந்த அழகானமுறையில் குறிப் பிடுகிறார். (129—132) சம்பந்தர், 'முத்தி அளிக்கும் சைவ முத்தமிழை ஓதினோன்' என்கிறார். சம்பந்தரே முத்தமிழ் என்ற பெயரை ஆளுகிறார்; 'கலைமுத் தமிழ்நூல் மீகம் மறிவார் வேணு புரமே' (2:17-10) என்பது அவர் பாடல். அப்பரும் கூறுகிறார். அவருக்கு முன்னும் முத்தமிழ் என்னும் சொல்லாட்சி சங்க நூல்களில் பாடலில் காணப்படுகிறது. 4—5ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததென்று கருதத் தக்க முத் தொள்ளாயிரத்துள், 'பார்படுப செம்பொன், பதிபடுப முத் தமிழ்நூல்,' என்னும் அடியிலும், 5 ஆம் நூற்றாண்டு என்று கருதத்தக்க திருமந்திரத்தில் 'முத்தியை ஞானத்தை முத்தமிழ் ஓசையை' (2115) என்னும் அடியிலும் பயிலக் காண்கிறோம். முத்தமிழை ஓதினோன் என்று இவ்வாசிரியர் சம்பந்தரைக் குறிப்பிடுவது சிறப்புடையது. திருஞான சம்பந்தர் முருகன் அவதாரம் என்பது இவர் கருத்து. 'என்னை அமணை முருக்கப் பிறந்தநீர்' (492) என்னுமிடத்து, முருகன் அமணை முருக்கப் பிறந்தவன் என்று கூறுவதால் முருகனே சம்பந்தராகப் பிறந்தான் என்ற இவர் கருத்துத் தெளிவாகிறது. ஞானசம்பந்தரை 'ஞானி' என்பர் (432); சம்பந்தர் விரல் தீண்டாமுன் பாண்டி யனுக்குக் கூன் இருந்தது என்ற புராணக் கதையை, ஞானி, 'பதும இறை தீண்டாமுன் பாண்டியனார் மெய்க் கூன் இது' எனக் குறிப்பிடுவார். சம்பந்தர், அங்கத்தைப் பூம்பாவை ஆக்கிய செயலை, பேதையின் தனத்தை வருணிக்குமிடத்து, 'வாய்ந்தெழுப்பின், ஆன்ற குடத்தென்பின் ஆவியோ' என்பார். இவற்றால் கவிராச பிள்ளைக்கு, சம்பந்தரிடமுள்ள ஈடுபாட்டை நன்கறியலாம். தொடர்ந்து, 'அம்மை முலைப் பால் அருந்து மவன்போல்வார் செம்மையுடனே ஒழுகும் செவ்வி

முன்னுரை

யான்' என்று அவளைக் குறிப்பிடும்போதும் சம்பந்தர் திரு முலைப்பால் உண்ட செய்தி காட்டப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

வாகீசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர்

அடுத்து வாகீசர் வந்தார், சுந்தரர் வந்தார் என்று சொல்லும்போது, 'வாகீசர் செஞ்சொல்வகுத் தேறினார்' (130) என்கிறார். அவர் நாவுக்கரசு ராவமையால் செஞ்சொல் என்றதும் நயமாகவே உள்ளது. சுந்தரர் பரவை கேள்வன் 'சுத்த மதயானை யதனில் ஏறி விளையாட' என்கிறார் (131). வெள்ளையானை இவர்ந்து சுந்தரர் கயிலாயம் சென்றதை இது குறிப்பிடும். அவ் யானை தெய்வ யானை யாதலால், அதன் மதத்தைச் சுத்த மதம் என்கிறார். அது பெளதிக மதமன்று என்பது பற்றி, விளையாட என்னும் சொல்லாட்சியும் கூட, சுந்தரர் இருமணங் கொண்டவராதலால், பொருத்தமுடையதாகவே படுகிறது. பின்னர் 'மாணிக்கச் சொற் பாடலவன்' என்று மாணிக்க வாசகரைக் கூறுகிறார். (132) பின்னர் 'மூவர் தமிழும் முழங்குதிரு வாசகமும் ஒதுவார் ஓத' என்று இவர் பாடுவதும் குறிப்பிடத் தக்கது (137). அன்றியும் சுந்தரர் பற்றிய ஒரு செய்தி: உடன் வந்தோருள் சிவாசாரியரும் வந்தனர் என்று சொல்ல வந்தவர், 'சங்கரனைத் தூதுகொண்ட சைவாகம மறையோர் சடங்கியற்ற' (144) என்கிறார் தூது கொண்டவர் திருவாரூரில் சுந்தரர், பரவைமனைக்கு. எனவே இங்குச் சுந்தரர் தூதுவிட்ட செய்தியும், அவர் சிவாசாரியர் மரபினர் என்ற செய்தியும் பெறுகிறோம்.

பின்னும் குலச்சிறை நாயகனார் பற்றிய ஒரு குறிப்பும் கிடைக்கிறது. இவர் முன்னமேயே, மாற்றாராகிய அமணர் வாதில் தோற்று அழிவர் என்று அறிந்திருந்தார். ஆகவே அவர்கள் செய்த சூளுறவின்படி, அவர்கள் ஏறுவதற்காகக் கழு (குலம்) இவர் முன்னமே தயாரித்து ஒளித்து வைத்திருந்தாராம். பேதையின் கொங்கையை இவ்வாறு ஒளித்த கொலைக் கருவிக்கு ஒப்பிடுகிறார்; 'வாதுவரில், மாற்றார் அழிவரென மந்திரியார் கூடலிலே, தோற்றாது ஒளித்து வைத்த குலமோ' (208) என்கிறார்.

உடன் வந்தோராக நால்வரையும் விரிவாக இவ்வாசிரியர் தமது திருக்காளத்தி நாதருலாவில் குறிப்பிடுகிறார்; என்பைப்

பெண்ணாக்கிய செய்தியும் சொல்லப்படுகிறது. அது போல, பரவை மனைக்குத் தூதுவிட்ட தமிழ் வேந்தன் மரபிலுதித்த வாட்போக்கிப் பண்டிதரும் உடன் வந்தார் என வாட்போக்கி நாதருலாவில் கூறுகிறார்.

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்

அடுத்துச் சிறப்பாகச் சொல்லத்தக்கது அருணகிரி நாதர் செய்த திருப்புகழ். உடன் வருவோருள் இவரும் வருகிறார். இவரை நினைக்கும் போதே கவிராச பிள்ளைக்குப் பெருமித உணர்வு மேலோங்குகிறது. 'எங்கள் அருணகிரி நாதன்' என்றும், 'சிங்கம்' என்றும் கூறுகிறார். கிரணமணிக் கேவண மேல் கேசரி போல் எங்கள் அருணகிரி நாதன் அணுகி' (135) என்பார்; சூழ்ந்து வருவோருள் ஓதுவார் திருப்புகழ் ஓதுகிறார்கள் (138). பேரிளம் பெண்ணுக்குச் சேயூர்முருகன் அருள் செய்யாமைக்குக் காரணம், 'பொங்கு திருப்புகழிற் சிந்தையோ' (460) என்பார்.

இவ்வாறு திருப்புகழை இவர் போற்றுதல் சிந்திக்கத் தக்கது. கவிராச பிள்ளையின் காலம் 1550—1600. அருணகிரி நாதர் வாழ்ந்தது 1400 ஐ ஒட்டி 150 ஆண்டுகளே இடையிலுள்ளன. இதற்கிடையில் அருணகிரி நாதர் பாடல்கள் மிக்க பிரசித்தம் அடைந்தன என்பதும், அவற்றைக் கவிராச பிள்ளை நன்கறிந்து அவற்றில் ஈடுபட்டுக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதும் இருவருக்கும் பெருமை தருவது.

3. பிற புலவர்

ஆசிரியர் வரலாற்றால் அவர் காலத்தில் உண்ணாமுலை எல்லப்ப நயினான் என்ற புலவரும், பரமேசுவரர் என்ற புலவரும் வாழ்ந்தார்கள் என்ற செய்தி தெரிகிறது. இந்த எல்லப்பரே ஆறு சிறந்த புராணங்களும் பிற பிரபந்தங்களில் சிலவும் செய்த பிரசித்தி பெற்றவரான சைவ எல்லப்ப நாவலர். அன்றியும், இவர் காலத்துப் பாண்டிய அரசர் அதிவீர ராம பாண்டியன், இவருக்கு ஆதரவு அளித்தவர் என்றும் குறிப்பிட்டோம். எனினும், கவிராச பிள்ளை இவர்களைப் பற்றித் தம் உலாவில் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் பொய்யா மொழிப் புலவரை விரிவாகக் கூறுகிறார்.

முன்னுரை

பொய்யாமொழிப்புலவர்

‘செந்தமிழோர் மீதிற் சுரக்கவிதை சொல்லும் துணிவோ?’
(460) முருகன் தனக்கு அருள் செய்ய வராத காரணம் என்ன
என்று பேரிளம்பெண் கேட்கிறாள். முருகன் பொய்யா
மொழிப் புலவர் மீது பாடியதாக ஒரு வரலாறு உண்டு. அது
பின் வருவது:

பொய்யாமொழியார் புகழோடு வாழ்ந்து வந்த காலத்தில்
முருகப் பெருமான் இவரை ஓரிடத்தில் வழியில் தடுத்து
நிறுத்தி ‘என்மீது ஒருபாடல் பாடு’ என்று கேட்டார்.
அப்போது இவர், சிவபெருமான் திருவடியிலேயே மாறாத பத்தி
யோடு வாழ்ந்தவர். ஆதலால், ‘நான் கோழியையும் பாடிக்
கோழிக் குஞ்சையும் பாடுவேனோ?’ என்று சொல்லி மறுத்து
விட்டார். பின்னர் ஒரு சமயம் இவர் தென்னாடு நோக்கிச்
செல்லுகையில், வழியில் ஒரு சுரத்தின்கண் முருகன் வேடச்
சிறுவன் போல எதிர்தோன்றித் தன் கைவேலினால் இவரை
நிறுத்தி அச்சுறுத்தினான். வேடன் ஆதலினாலே, புலவர்
அஞ்சி, ‘ஐயா, யாம் தமிழறி புலவர். எம்மை ஒன்றும் செய்
யற்க’ என்றார். ‘அப்படியானால் என்மீது ஒரு பாடல்
பாடு’ என்று வேடன் கூறலும், புலவர் ‘உன் பெயர் என்ன?’
என்று வினவினார். வேடன் ‘என் பெயர் முட்டை’ என்
றான். உடனே புலவர் முட்டை என்னும் பெயரை ஒரு
வெண்பாவில் அமைத்து, அந்தச் சுரமாகிய பாலை நிலத்தையே
திணையாகவும், நற்றாயிரங்கல் என்னும் துறையாகவும்
வைத்து,

‘பொன்போலும் கள்ளிப் பொறிபறக்கும் கானலிலே
என்பேதை செல்லற் கியைந்தனளே—மின்போலும்
மானவேல் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போம்
கானவேல் முட்டைக்குங் காடு’

என்று பாடினார். கேட்ட வேடன் நகைத்து, ‘கள்ளியே
பொறி பறக்கின்ற கானலில், வேலின் முள் வெந்து சாம்பலா
காமல் தைக்கிறது என்று நீ பாடியது வியப்பு’ என்று சொல்லி,
தான் ஒரு பாடல் பாடினான்:

‘விழுந்ததுளி அந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின்
எழுந்து சுடர்சுடு மென்றேங்கிச்—செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானகத்தே பெய்விளையும் போயினாள்
பொய்யா மொழிப்பகைஞர் போல்’

இதைப் பாடி, ‘புலவரே, குஞ்சைப்பாட மாட்டேன் என்ற நீர் எவ்வாறு முட்டையைப் பாடினீர்?’ என்று நகைத்தான். உடனே விழிப்புற்ற புலவர், இதுவும் முருகன் திருவிளையாடல் என்று எண்ணி நோக்கிய போது, முருகன் அவர் இளைப்பை மாற்றி, தன் வேலாயுத்தால் அவர் நாவில் எழுதி அருள் பாவித்து உருக்கரந்தான்.

முருகன் யாரையும் பாடியதாக வரலாறு இல்லை. ‘சுரக் கவிதை பாடும் துணிவு’ என்றமையால் சுரத்தினிடையே சென்ற இப் புலவரைத் தடுத்து நிறுத்திப் பாடச் செய்து தானும் ஒரு பாடல் பாடிக் காட்டினான் என்ற செய்தியை இத் தொடர் குறிப்பிடுகிறது எனக் கருதுதல் பொருத்தமே. பொய்யா மொழியார் காலம் கி.பி. 1290.⁶

4. வள்ளல்கள்

திருவேங்கடராயர்

ஆசிரியர் இவ்வுலாவினுள் இரு வள்ளல்களைக் குறிப்பிடுகிறார். ஒருவர் தட்சிண கயிலை என்று புகழ்பெற்ற காஞ்சியில் வாழ்ந்த திருவேங்கடராய முதலியார், செங்குந்த குலத்தினர். கவிராச பிள்ளை இவருடைய திருவாசற் புலவன் என்று தம்மைப் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்வதை ஆசிரியர் வரலாற்றில் காட்டினோம். இவருடைய வாயில் முற்றத்தில் ஒரு செண்பக மரம் இருந்தது. அதன் பூவில் இப் புலவர் பெரிதும் ஈடுபட்டிருக்கிறார். இதை அரிவையைக் கூறுமிடத்து, அவள் நாசிக்கு உவமையாகத் ‘தேமருவும் சோலைத் திருவேங் கடன்வாசல், நாமநறும் சண்பகப்பூ நாசியாள்’ என்று புகழ்வதால் அறிகிறோம் (356).

⁶ எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 421-3.

முன்னுரை

திருக்கழுக்குன்றன்

மற்றவர் திருக்கழுக்குன்றன். ஆசிரியர் காலத்தில் சேயூரின் திருப்பணிச் செல்வராகத் திருக்கழுக்குன்றன் என்று அன்பரொருவர் விளங்கினார். இவர் திருக்கழுக்குன்றன் போலும்; இவரது இயற்பெயர் தெரிந்திலது. ஒரு கால் இதுவே இயற்பெயராயிருத்தலும் கூடும். இவர் தொண்டைமான் வம்சம் ஒற்றிகொண்டான் என்பவருடைய புதல்வர் (ஒற்றி என்பது ஒரு தலப் பெயர்—திருவொற்றியூர்), ஒற்றி கொண்டான் என்ற தந்தை பெயரை 36ஆம் கண்ணியிலும் கவிராசர் குறிப்பிடுகிறார்; கவி வீரராகவரும் பிள்ளைத் தமிழில் குறிப்பிடுகிறார். கழுக்குன்றன் செய்த திருப்பணிகளை இவ்வுலா விரிவாகச் சொல்கிறது:

‘மாமதிலும் ஆலயமும் மண்டபமும் பூந்தட்டும்
தேமருவும் தேரும் திருநாளும்—காமருவு
நந்தவன் மும்சிறப்பு நற்பூசை யும் தனக்குத்
தந்த கழுக்குன்றன்’

என்னும் கண்ணிகள் காண்க. ‘செய்யூர்த் திருக்கழுக்குன்றன் பணியும் செல்வன்’ என்று முன்னரும் (61) கூறியிருக்கிறார்.

இவர் தேர்த்திருவிழா எடுத்த காலம் சகம் 1443 (கி.பி. 1521) இச் செய்திகளை அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் தாம் இத் தலத்துக்குச் செய்த சேயூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் சிறுதேர்ப் பருவம் ஆறாம் பாடலில் விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார்:

வைவத் துரந்தாடு முரகக்கு லேசன்மகன்
மகனாகு மொருதொண்டைமான்
வாரிதித் திரைநல்கு மன்னன் பெரும்பேர்
வரம்பெற்ற வொற்றிகொண்டான்
சைவத் தவப்பயனை யொத்தவன் வழிவந்த
தனையன் கழுக்குன்றனாம்
தக்கசெம் பியவளவன் வந்துனக் காலயம்
சகலமும் தந்தற்பின்

சேயூர் முருகன் உலா

பௌவத் தலத்தெழு சகாத்தமோ ராயிரத்

தொருநாலு நூற்றின்மேலும்

பயிலுநாற் பத்துமு வருடமாம் விடுவருட

மகரம்ப குத்ததிரு நாள்

தெய்வத் திருத்தே ருருட்டியது போலவிச்

சிறுதே ருருட்டியருளே

செய்கையாய் சரவணப் பொய்கையாய் தோகையாய்

சிறுதே ருருட்டி யருளே.

தேர்விழா நடந்தநாள் விடு வருடம் தை மாதம், தமக்கு முற்பட்ட காலமாக அந்தகக் கவி கூறுகிறார். சேறைக் கவிராச பிள்ளையின் காலம் 1550—1600. ஆதலால் அவர் கழுகுன்றன் உடன் காலத்திருந்து திருப்பணிகளை நேரில் கண்டு பாடுகிறார் எனக் கொள்ளலாம். (செய்கையாய்—செய்யூருக் குரியவனே) ஒற்றிகொண்டான், கழுகுன்றனுக்குத் தந்தை என்பது வரலாறு.

வரலாறுகளின் அட்டவணை

அகத்தியர்: கும்பமுனிக்குத் தமிழுரைத்தது 268; பொதிய மலையில் உறைபவர் 383-4; ஞானநிலை உபதேசித்தது 462; அருணகிரி நாதர் 135, 138, 460; இவ்வுலாவை முருகன் உகந்து கேட்டல் 153; ஒற்றிகொண்டான் 34; கடல் சுவற வேல்விட்டது 51, 262; கீரன் செழும் பாடல் 365, 459; சங்கப் பலகை 444, 459; சம்பந்தர்; சைவ முத்தமிழை ஓதினோன் 129; ஞானி 431; எலும்பைப் பெண்ணாக்கியது 211; பாண்டியன் கூன் நிமிர்த்தது 432; அமணை முருக்கியது 492; குதிரைமுகப் பேயைக் குறைத்தது 160; குலச்சிறை நாயனார் கழுவமைத்தது 208; சிவபிரான் புற்றில் தோன்றியது 22; சுந்தரர்: பரவை கேள்வன் 131; சங்கரனைத் தூது கொண்டது 144; சூரபதுமனை வதைத்தது 20; தணிகையில் மூவாது பூத்திடு பூ மூன்று 258; திருக்கழுகுன்றன் வரலாறு 61, 143; திருப்புசுழ் 138, 460; திரு முருகாற்றுப்படை 134, 302, 365; திருவாசகம் 137, திருவேங்கட ராயர் 356; தொண்டைமான் வரலாறு 30, 32; நக்கீரர் 365, 459;

முன்னுரை

பிரமனைக் குட்டித் தளையிட்டது 193, 213, 259; பீலி வளை வரலாறு 24; பொய்யாமொழிப் புலவரிடம் சுரக் கவிதை சொல்லியது 460; மதுரை ஆயக்காரன் 160; மாணிக்க வாசகர் 132; மூவர் தமிழ் 137; வள்ளி நாயகி வரலாறு 413-9; வள்ளிக்காகத் தழையுடன் இரந்து பின்நிற்றல் 90; வாசீசர் 130; வியாக்கிரபாதர் மன்றில் வழிபட்டது; விநாயகர் யானையாக வந்தது 417; விநாயகருடன் கணிக் காகப் போட்டியிட்டது 374.

8. பதிப்புரை

மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதைய ரவர்களோடு 1935 முதல் 1942 வரை அவர்கள் திருக்கழக் குன்றம் செல்லும் வரை ஒரு பேரப் பிள்ளைபோல் நான் பழகி வந்திருக்கிறேன். அவர்கள் தொடராத இலக்கியப் பிரிவு—பழையதோ புதியதோ—இல்லை. அவர்கள் கை பட்டுப் பொன்னாகாததும் இல்லை.

அப்படிப் பொன்னான இலக்கியப் பிரிவுகளில் உலாப் பிர பந்தமும் ஒன்று. பதினோர் உலாப் பிரபந்தங்களை அவர்கள் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். திருப்பூவனம் 1904, திருக்காளத்தி நாதர் 1905, தேவை (இராமேசுவரம்) 1907, திருவாரூர் 1910, திருவிடைமருதூர் 1926, மதுரைச் சொக்கநாதர் 1931, தஞ்சைப் பெருவுடையார் 1932, கடம்பர்கோயில் 1932, சங்கரநயினார்கோயில் 1933, இலஞ்சி முருகன் 1935, திருக்கழக்குன்று 1938, (அவர்கள் பரிசோதித்து வைத்த ஒட்டக்கூத்தர் செய்த சோழர் மூவர் உலாவும் பின்னர் (1946) அச்சாகியிருக்கிறதும்) இப் பிரபந்தங்களின் முகவுரையிலும் ஆராய்ச்சியிலும் ஐயரவர்கள் சொல்லாத பொருள் எதுவும் மிச்சமில்லை.

இதை எண்ணும்போது ஒரு வரலாற்றுச் செய்தி நினைவு வருகிறது. வேதாந்த தேசிகர் வால்மீகி ராமாயணத்தில் சில சுலோகங்களுக்கு 'அபயப்ரதான லாரம்' என்று ஒரு வியாக்கியானம் எழுதி வந்தபோது, சிறப்பான பல பாடல்களுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அரிய வியாக்கியானம் எழுதியிருப்பது அறிந்து, 'இனி எல்லாம் சோழியன் உமிழ்ந்த சக்கை'

என்றாராம். (சோழியன்—சோழ நாட்டுப் பிராமணரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை,) அதுபோல உலாச் சம்பந்தமாக இனி யார் என்ன சொல்ல எண்ணினாலும், எல்லாம் ஐயரவர்கள் சொல்லியதாகவே முடியும்.

இந்த நிலையில் நான் இந்தச் சேயூர் முருகன் உலாவைப் பதிப்பிப்பது என்பது, எல்லாம் ஐயரவர்கள் சொல்லியதாகவே முடிவதில் வியப்பில்லை. ஆகவே, உலாச் செய்திகள் ஐயர் போட்ட பாதையிலே சென்றாலும், புதிதாக ஆராய்ந்து சில கருத்துகளை இங்குச் சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன். தல வரலாறு எங்கும் விளக்கமாய்த் தெரியவில்லை. இதன் பொருட்டு ஒருமுறை சேயூருக்குச் சென்று பிரதான கோயில் களையெல்லாம் தரிசித்தேன். நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ள சிறப்பான சில வரலாறுகளைக் கேட்டபோது குருக்களோ, பிறரோ அவற்றை விளக்குவார் இல்லை.

சேயூர் முருகனுலாவை இப்போது நான் பதிப்பிக்கக் கிடைத்ததைப் பெரும் பேறாகவே கருதுகிறேன். இதற்கு மூன்று காரணங்கள்; ஒன்று, ஐயரவர்கள் பெயரால் அமைந்த நூல்நிலையத்தார் இதைப் பதிப்பித்துத் தரும்படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டமை. இரண்டு, ஐயரவர்களே ஆராய்ந்து குறித்திருந்த மூலக் காகிதப் பிரதியைக் கொண்டு பதிப்பிக்கக் கிடைத்தமை. மூன்று, பின்னும் சில புதிய ஆய்வுச் செய்திகளை இதனுள் நான் சொல்ல இயன்றமை.

இவ்வளவு இருந்தும், நூலில் சில இடங்களில் முழுமையும் தெளிவாக இல்லை. ஐயரவர்களே பல இடங்களில் கேள்விக் குறியிட்டிருந்தார்கள். அவர்களே பதிப்பித்த, இந் நூலா சிரியரே செய்த திருக்காளத்தி நாதருலாவிலும் சில இடங்கள் விளங்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், எனினும் இந்த அளவிலேனும் இந்த நூல் வெளி வருவது, இந் நூல் நிலையத்தார் ஐயரவர்களின் பெயரால் தமிழுக்குச் செய்யும் அருந்தொண்டாகும்.

என்னை இத் தொண்டில் ஈடுபடுத்திய முருகன் திருவ ருளுக்கு வணக்கம் கூறி, அதற்குக் கருவியாயமைந்த ஐயரவர் களின் பெயரார் திரு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும்,

முன்னுரை

நிலையத்தாருக்கும், விளங்காத சில இடங்களைத் தெளிவு செய்துகொள்ள உதவிய நிலையக் கௌரவ நூலகர் திரு. மு. கோ. இராமன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்
சித்தார்த்தி வருடம்
பொங்கல் திருநாள்
15—1—1980.

முடி அருணாசலம்

சேயூர் முருகன் உலா

காப்பு

கம்புலா வும்செய்கைக் கந்தனுலாச் செய்கின்றேன்
கொம்புலா வும்துதிக்கைக் குன்றமே—செம்பொன்
இலகு நிலத்தில் எழுதுபார தம்போல்
உலகில் எழுதவே னும்.

நூல்

என்றும் இளையோன்

சீர்பூண்ட கொண்டல் சிறந்தபே ரண்டமெனக்
கார்பூண்(டு) இருண்ட களத்தானும்—ஏர்பூண்ட 1

வெங்கட் சுடராழி வெண்சங் கெனப்பருதி
திங்கட் சுமந்த திருமாலும்—தங்கட்(கு) 2

குறிப்புரை

காப்பு: — கம்பு உலாவும்—சங்கு உலாவுகின்ற, கம்பு—சங்கு; 'கம்பு வெள்ளை இடம்புரி சங்கே'. பிங்கல நிகண்டு 2634. செய்கை—செய்யூர், ஊர்ப் பெயர் ஐகாரத்தில் மருவி வழங்குதல் மிகுதியாய்க் காணலாம்; தஞ்சாவூர்-தஞ்சை; மயிலாப்பூர்—மயிலை என்பன போல. கந்தன்—முருகன், கொம்பு உலாவும்—கொம்புகளையுடைய குன்றம், விநாயகர். செம்பொன் இலகு நிலம்—பொன் மலையாகிய மேருமலை. எழுது பாரதம்—வியாசர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி விநாயகர் மேருமலை ஏடாகத் தம் கொம்பே எழுத்தாணியாகப் பாரதத்தை எழுதினார் என்பது வரலாறு. இவர், பாரதக் கடவுள் வாழ்த்தைத் தழுவினார் தம் விநாயகர் வணக்கத்தையும் அமைத்தார் என்பது வெளிப்படை; 'முனிராசன் மாபாரதம் சொன்ன நாள், ஏடாக வடமேரு வெற்பு ஆக வம்சூர் எழுத்தாணிதன், கோடாக எழுநூற் பிராணைப் பணிந்தன்பு கூர்வாம்' என்றமை காண்க.

பாட பேதம்—இலகுநில வெறிப்ப எழுதிவைத்த நூல் போல், கண்ணி 1-8. ஆறுமுகன் ஈன்னும் இளையோன்.

1. சீர்: மங்கல முதன்மொழி. இந் நூலாசிரியர் தாம் செய்த திருக்கா ளத்தி நாதர் உலாவையும் வாட்போக்கி நாதருலாவையும் இச் சொல்லா லேயே தொடங்குகிறார். கார் பூண்டு இருண்ட களத்தான்; நீல கண்டனாகிய சிவபிரான். ஏர்—அழகு.

2. ஆழி—பருதி; வெண் சங்கு—திங்கள். பருதியும் திங்களும் சுமந்த.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- அரசென்(று) உலகம் அடங்கலும்நின்(று) ஏத்திப்
பரசும் பெருநூற் பரனும்—கரிசிறந்த 3
- மீன்பூத்த வான்போல் விலோசனங்கள் ஆயிரத்தைத்
தான்பூத்த திருந்த தடமலையும்—கான்பூத்த 4
- கற்றைச் சடைத்தந்தை கண்களுக்கா மையெனவே
முற்றும் இருளுண்ட முச்சுடரும்—துற்ற 5
- பகிரண்ட மும்பூத பஞ்சகமாம் தொல்லை
அகிலங்க ளும்சமயம் ஆறும்—சகல 6
- முனிமே லவரும் முதிர்ந்தாலும் என்றும்
இனிமேலும் என்றும் இளையான்—கனிமேல் 7
- விளைத்தே தருசண்டை வெல்வான் உலகை
வளைத்தே ஒருநொடியில் வந்தான்—முளைத்தமதி 8

3. பரசும்—துதிக்கின்ற. பெருநூற் பரன்—வேதங்களுக்குரியவனாகிய பிரமன், கரிசு இறந்த—குற்றமில்லாத.
4. விலோசனங்கள்—கண்கள்; தடமலை—கண்கள் ஆயிரம் பெற்ற தேவேந்திரன்; கான்பூத்த—காடு போல் விரிந்த.
5. சிவபிரானின் சோம சூரியாக்கினி என்ற மூன்று கண்களின் ஒளியை நோக்க, உண்மைக் சோம, சூரிய அக்கினிகள் ஒளி குறைந்தன என்பதை, 'மையெனவே இருளுண்ட முச்சுடர்' என்கிறார்.
6. பூத பஞ்சம்—நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று வான் என்னும் ஐந்து; தொல்லை; பழமையான; நிலங்களும்—உலகங்களும்; சமயம் ஆறு—ஆறு தரிசனங்கள்; உலகாயதம், பௌத்தம், சாங்கியம், நையாயிகம், வை சேடிகம் மீமாற்சகம்; அல்லது கௌரம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், வைணவம், காந்தம், சைவம் என்னும் சமயம் ஆறு.
7. முனி மேலவரும்—மேலான இருடிகளும்; முதிர்ந்தாலும்—மூப்பு அடைந்தாலும்; என்றும் இளையான்—எக்காலத்திலும் இளமையோடிருப்பவன். 'என்றும் இளையாய்' என்னும் திருமுருகா நிறுப்படை முதல் இறுதி வெண்பாட் தொடரைக் காண்க. கனிமேல்—மாங்கனியின் பொருட்டு.
- 1-7. சிவபிரான், திருமால், பிரமன், இந்திரன், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்ற முச்சுடர், உலகங்கள், ஆறு சமயங்கள், என்றுமுள்ள முனிவர் ஆகியோர் மூப்பு அடைந்தாலும் முருகன் மூப்படையாது என்றும் இளமையோடிருக்கிறான் என்பர்.
8. தருசண்டை—மாங்கனி பெறும் பொருட்டு விநாயகனும் முருகனும் உலகை வலம் வருவதில் போட்டியிட்டமை, வெல்வான்—வெல்லும் பொருட்டு! முளைத்த மதி—பிறைச் சந்திரன்.

தேவர் சிவபிரானை வேண்டி வரம்பெறுதல்

சூடும் பரன்பாற் சுரிசங்கு நாரணனும்
நாடும்ப ராதிபனும் நான்முகனும்—ஓடும் 9

எழுபரித்தே ரோனும் இரவோனும் ஆசை
முழுமுதற்பே ரும்கூடி முன்னாள்—செழுமலரும் 10

தண்டனிருந் தாற்றிச் சரணென் றடிபோற்றி
அண்டி அபயம் அபயமெனத்—தெண்டனிட்டுச் 11

சூரன் கடுமையெல்லாம் சொல்லச் சிவனவரை
நீர் அஞ்சல் என்று நிறுத்தியே—தாருகனை 12

வென்று வருவன் விசாகனே என்றறிந்து
குன்று பகுந்த குலைவேலும்—அன்றலரி 13

சக்கரம் சூலம் தடிவயிரம் பாசமுதல்
மிக்க படைகளும் தன்வேர்விலே—புக்கதொரு 14

நூறா யிரத்தொன்பான் நோனா வலிவண்மை
சீறால காலமெனச் சேவகரும்—தாறுபாய் 15

9-21. தேவர் சிவபிரானை வேண்டலும் முருகன் தோன்றிச் சூரனை வதைத்தலும்.

9. பரன்—சிவபிரான்; சுரி—சுழித்துள்ள; சங்கு—சங்கை ஏந்திய. நாடு உம்பர் ஆதிபன்—தேவர் அதிபதியாகிய இந்திரன். நான் முகன்—பிரமன்.
10. எழுபரித்தேரோன்—ஏழுகுதிரை பூட்டிய தேரில் செல்லும் சூரியன். இரவோன்—சந்திரன். ஆசை முழுமுதற்பேர்—திக்குகளைப் புரக்கும் திக்குப் பாலகர் என்பர்; முறையே இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்போர்; ஆசை—திக்கு.
11. செழுமலரும் தண்டன் இருந்து ஆற்றி—மலரிட்டு வணங்கி.
12. சூரன்—சூரபதுமன். கடுமை—கொடிய செயல்கள். தாருகன்—சூரபதுமன் தம்பியாகிய தாருகாசுரன். முருகப் பெருமான் இவனையும் இவனது கிரவுஞ்ச மலையையும் முதலில் அழித்தார்.
13. விசாகன்—விசாக நட்சத்திரத்துக்குரியவனான முருகன். குன்று பகுந்த குலைவேல்—கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்த நடுக்கந் தரத்தக்க வேல்.
14. அலரி—ஒரு படைக்கலம். சக்கரம், சூலம், தடி, வயிரம் (வச்சிரம்), பாசம் முதலாயின படைக் கலங்கள்.
15. நூறாயிரத் தொன்பான் சேவகர்: அம்பிகை நவசக்திகளைத் தோற்று விக்க அவர்களின் வியர்வையிலே நூறாயிரம் வீரரும், நவசக்திகளின்

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புகளும்

மத்தக் கடகரியும் மாகத்தா ராதிபதி
சித்தத்து உதித்த சிகாவளமும்—சுத்த வட 16

அங்கிக் கடவுள் ராகியகோ ழிக்கொடியும்
வெங்கட் பெரும்பூத வெம்படையும்—பொங்கிமையோர் 17

எல்லா வரமும் இனிதாக வேஅளித்துப்
பல்லா யிரத்தேவர் பக்கமுறச்—சொல்லி 18

முருகன் குரனியிர் வவ்வுதல்

விடைகொடுக்கச் சென்றந்த வெவ்வாள் அவுணர்
அடையுமுல கைச்சுறை யாடிப்—படையினால் 19

கோமலையை வென்று கொடுங்கடலைத் தான்குடித்து
மாமரமாம் குரனியிர் வவ்வியே—பூமலர்கள் 20

சிந்த நனைந்தாடித் தேவர் சிறைமீட்டு
அந்த அமரா வதிகாத்து—வந்து நிலை 21

கருவினிருந்து வீரவாகு தேவர் முதலான ஒன்பது வீரரும் தோன்றினர்
என்பது கந்த புராணம். அடுத்த நூற்றாண்டில் தோன்றிய குமர
குருபரர் இதை 'மங்கை சிலம்பின் மணிஒன் பதில்தோன்றும்—துங்க
மடவார்', என்று கூறுவர். சிவபிரான் நெற்றிக் கண்களில் எழுந்த
தீப் பொறிகளைக் கண்டு அஞ்சி உமாதேவியார் ஓடினார் என்றும்
அப்போது அவர் பாதச் சிலம்பின் மணிகள் ஒன்பது உதிர்ந்தன என்றும்,
அவற்றினிருந்து ஒன்பது மடவார் தோன்றினர் என்பதும் மற்றொரு
வரலாறு.

தோனா—தாங்குதற்கரிய, சீறு ஆலகாலம்—அழிக்க வரும் ஆலகால
விடம் போன்ற. தாறு—அங்குசம்.

16. கடகரி—மதசலம் பாயும் யானை. மாகத்தார் ஆதிபதி—யாகங்களுக்குத்
தலைவனான இந்திரன். சிகாவளம்—மயில், இந்திரன் முருகனுக்கு
மயில் வாகனமாக அமைந்தான் என்பதைக் கந்த புராணம் கூறும்.
'இந்திரன் ..... தோகைமா மயிலாய்த் தோன்றி, வந்தனன்
குமரர் போற்றி மரகத மயிலாய் நின்றான்'—யுத்த காண்டம் 13:378.

17. வடவங்கி—வடவாமுகாக்கினி என்ற யுக முடிவில் தோன்றும் கொடிய
அக்கினி, அக்கினி கோழிக் கொடியாய்த் தோன்றினான் என்று கந்த
புராணம் கூறும். 'எரிதழற் பண்ணவன். வாவுக்குடமாய்க் கொடி
யாகியே, தேவதேவன் திருநெடுந்தேர் மிசை, மேவி ஆர்த்தனன்.'
யுத்த காண்டம் 13: 206. கணநாதர்களைச் சிவபிரான் இரண்டா
யிரம் வெள்ளம் பூதங்களோடு படைத்துணையாக அனுப்பினார்
என்று புராணம் கூறும்.

20. கோமலை—கிரவுஞ்ச மலை, மாமரமாம் குரன் உயிர் வவ்வி—மாமர
மாகக் கடல் நடுவில் நின்ற குரபதுமன் உயிரைப் போக்கி.

21. அமராவதி—இந்திர லோகத்துத் தலைநகர்.

தலச் சிறப்பு

நிற்றலாற் செய்யூராய் நெற்றிக்கண் வானவராய்ப்
புற்றி லெழுந்த புரமாகி—சுற்றும் 22

தொண்டைமான் அரசனாதல்

தெறிகட் பணப்பகுவாய்ச் சேடரா சன்தான்
பெறுகற் பகக்கொடியாம் பேதை—இறுகுமுலைக் 23

கன்னிகை பீலிவளை காவிரிப்பூம் பட்டினத்து
மன்னிவிளை யாடி மலர்கொய்து—தன்னுலகில் 24

சேர்வானைப் பின்சென்று சேடனைப் போய்க்கண்டு
போர்வாள் அனைய பொருவிழியை—நீர்வார்த்துத் 25

தந்தருளென் றேகேட்பச் சர்ப்பநாட் டாதிபனும்
கொந்தளாக மின்னைக் கொடுத்தருள—முந்தி 26

மணம்செய்து நல்தொண்டை மானை அவ ரீன்று
குணம்செய்த இன்பம் குலாவி—இணங்கிஇளந் 27

22-36. தலச் சிறப்பும் தொண்டைமான் வரலாறும்.

22. இவ்வாறு செய்த முருகனாகிய சேயோனுக்குரிய தலமாதலால் சேயூராய், சேயூர் மருவிச் செய்யூர், செய்கை. வானவர்—சிவபிரான். புற்றில் எழுந்த புரமாகி—வன்மீகநாதபுரம் என்னும் பெயரும் இத்தலத்துக்கு உண்டு. வன்மீக நாதர் கோயில் பெரிதாய்த் தனியே உள்ளது. இவர் பெயர் தமிழில் புற்றிடங்கொண்டார். பிரசித்தமான வன்மீகநாதர் தலம் திருவாரூர்.
23. தெறிகண் பணப் பகுவாய்ச் சேடராசன்—அனல்பொறிகளைச் சிதறும் படங்களையும் பல வாய்களையுமுடைய ஆதிசேடன் (ஆதிசேடனுக்கு ஆயிரம் தலை). பேதை—அவன் பெற்ற பெண்.
24. பீலிவளை வரலாறு மணிமேகலையிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பீலிவளை நாககன்னிகை; அவள் வளைவணன் என்ற நாக அரசன் மகள் (தாய் வாசமயிலை), அவள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கழிக்கரைச் சோலையில் நெடுமுடிக்கிள்ளி என்ற சோழமன்னனோடு ஒரு மாதம் தங்கியிருந்து கருவுற்றுப் பின்பு தன்னாரடைந்து, அங்கு ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றாள் என்பது அங்குள்ள வரலாறு. பீலிவளையின் செய்தி அந்நூலில் மூன்று இடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்குள்ள கதை அதுவேயாயினும், வேறுபாடுடையது.
25. பின் சென்று: சென்றவன் சோழ மன்னன் வென்வேற்கிள்ளி; சேடன்-அவர் தந்தையாகிய ஆதிசேடன்.
26. சர்ப்ப (சர்ப்ப) நாடு—நாக நாடு; கொந்தளகம்—நிறைந்த கூந்தல்.
27. அவர் ஈன்று—பீலிவளையும் கிள்ளியும்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

தொண்டைத்தார் பூட்டித் துரகநர மாக்கொடுத்துக்
கண்டொத்த சொல்லிதனைக் காளையுடன்—அண்டசமர் 28

மாமனிடத் தேவைத்து வந்ததற்பின் மைந்தனுமத்
தாமரை நாளம் தனிலேறி—நேமித் 29

திரையிலே தோன்றிச் செழுந்தாழை நீழல்
கரையிலே நற்பரியைக் கட்டி—வரைபோல் 30

விளையாட நல்தாதை வேட்டைபோ யுந்தன்
இளையான் அடையாள மெல்லாம்—தழையாருந் 31

தொங்கலுட னேகண்டு தொண்டைமான் என்றெடுத்துத்
தங்கள் கிளைக்கரசு தானாக்கி—இங்குலகை 32

ஆண்ட வளவன் அலங்காரன் அந்நகரான்
காண்தகுபூஞ் சோலை களைபறித்து—நீண்டபெரும் 33

கூத்தன் புகழ்ஒற்றி கொண்டான் பெரும்பதியான்
ஏத்தரிய ஆரியனை ஏத்தியே—வாய்த்த 34

முரசு படைத்தவராய் முந்நீர் வளநாட்(டு)
உரைசெறியும் நாலூர்க்கு(கு) உயர்ந்து—திரைசெறியும் 35

-
28. துரகநரமா—பூவுலகத்துக் குதிரை; கண்டொத்த சொல்லி—பீலிவளை. காளையுடன்—குழந்தையான புதல்வன்.
29. மாமன்—பீலிவளையின் தந்தை ஆதிசேடன்; பின்—நெடுங்காலம் ஆகிய பின். தாமரை நாளம்—கீழுலகமாகிய நாகலோகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய பூவுலகத்துக்கு வர உதவுகின்ற ஏணி போல அமைந்தது.
30. திரை—கடல் அலை. நற்பரி—அப் புதல்வன் ஏறிவந்த குதிரை. வரை போல்—மலைபோல் வலிவான வடிவங் கொண்ட அப் புதல்வன்.
31. தன் இளையான்—புதல்வன்; தழையாரும்—தழை பொருந்திய.
32. தொங்கல்—மாலை. கிளைக்கு—வமிசத்துக்கு.
33. வளவன்—சோழன்.
34. கூத்தன் புகழ்—நடராசரை வணங்குபவனாகிய, ஒற்றிக்கொண்டான்—திருப்பணிகள் செய்த கழுக்குன்றன் தந்தை. ஆரியனை—தலைவனை.
35. நாலூருக்கு உயர்ந்து—சூழ்ந்துள்ள நான்கு ஊர்களிலும் இவ்வூர் சிறப்புமிக்கு. திரை—கடல் அலை.

சேயூர் முருகன் உலா

சங்கதிர ஆறதிரச் சாலிப் பசங்கதிரும்
செங்கதிரும் நின்றிழையும் செய்யூரான்—பொங்குதல 36

முருகனைப் பல நாட்டவனாகக் கூறுதல்

நன்பிறையுஞ் சோலை நற்பிறையூர் நாட்டினான்
கொன்பிறழ்பொன் னூர்ச்செய்யூர்க் கோட்டத்தான்—
அன்பின் 37

மணியா னதுதுலுக்கன் மாயத் தமிழான்
அணியார் அருவிமலை யாளன்—பணியால் 38

பொலிசோதி யங்கள் புனைசெங்க லிங்கள்
மலிதி வினைக்கடற் கோர்வங்கள்—கலிதீர் 39

ஒளிநெற்றி லாடன் உயர்ஆரியர் என்ன
வெளிநூற்சொற் கிட்டவி ராடன்—களபநறும் 40

கொங்கன் குறமான் குயமேல் விளங்குகிரன்
மங்கலமாம் சொல்லை மனத்துளுவன்— புங்கவர்வாய் 41

36. சங்கதிர—கடலில் செறிந்த சங்கங்கள் பேரொலி செய்ய. ஆறு அதிர—ஆறு தன் வேகத்தால் அலை மோதும் ஒலி செய்ய. சாலி—சிறந்த நெல் வகை, செந்நெல். செங்கதிர—சூரியன்.
37. பிறையூர் நாடு: பிறையூர்நாடு என்பது செய்யூரை யுள்ளடக்கிய நாட்டின் பெயர் என்று சாசனங்களால் அறிகிறோம். அப்படியே பொன்னூர்ச் செய்யூர்க் கோட்டம் என்பதும் அப் பகுதிக்குரிய பெயர் என்று காணப்படுகிறது. கொன்பிறழ்—பெருமை விளங்குகின்ற. 38 முதல் 45ஆம் கண்ணி வரை பல நாட்டு மக்கள் பெயர்களைத் தொனியால் உணர்த்துகிறார். முழுமையும் சிலேடையில் அமைந்தது.
38. துலுக்கன்—துலுக்குபவன் (ஆட்டுபவன்). துலுக்கன் என்ற அன்விய நாட்டான். மாய—அழகு பொருந்திய. தமிழான்—தமிழ் நிலத்துக்கு (குறிஞ்சி) உரியவன், தமிழ் நாட்டான் (இலிமையுடையான் என்றும்). அருவி மலை உடையான், மலையாள நாட்டான்.
39. அங்கள்—அங்கங்களையுடையவன், அங்க நாட்டினன். கலிங்கள்—ஆடையினன், கலிங்கள்—கலிங் நாட்டினன். செங்கலிங்கள்—செவ்விய நிற ஆடை முருகனுக்குச் சிறப்பு. வங்கள்—திவினைக் கடற்கு நாவாய் போன்றவன், வங்க நாட்டினன். வங்கம்—நாவாய்.
40. ஒளி நெற்றிலாடன்—நெற்றிக் கண்ணுடையான் என்பது குறிப்பு. லலாடம்—நெற்றி; லாட தேசத்தினன். விராடன்—ஆரியர்தம் வேதத்துட் குறிப்பிட்ட பிரபஞ்ச சொரூபமான விராட் புகழன், விராட தேசத்தவன். நூல்—வேதம். களபம்—கலவைச் சாந்து,
41. கொங்கன்—தேனுடையவன், கொங்கு நாட்டினன். (கொங்கு—தேன்). குறமான் குயமேல்—குறவர் பெண்ணாகிய வள்ளியின் குயத்தின்மீது, விளங்குகிரன்—விளங்கும் நகக் குறியுடையவன் (உகிர்—நகம்), குகிரம் (குகரம்) என்னும் நாட்டினன். குகரம் சாகத் தீவில் உள்ள நாடு என்று கந்த புராணம் கூறும். மனத்துளுவன்—மனத்தின் உள் கொண்டன, துளுவ நாட்டினன்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

ஓட்டியநா மத்தன் உமைக்குத்தா நேபாலன்
செட்டியுயர்ந் நோர்க்கெல்லாஞ் சிங்களவன்—இட்டகழல் 42

வெண்டயத்தாட் பப்பரவன் வேங்கடக்கன் னாடகத்தான்
கொண்டலுற்றாற்காயும் குச்சரத்தான்— தொண்டர்(கு) 43

அருள்கூரு மத்தன் அடைகெவுட னாவான்
மருமா வடுகனுடன் வந்தான்—வெகுளாத 44

வெற்றியவன்பணியோன் வெவ்வினைக்கோர் வெம்பிணியைக்
குற்றிடுதற் கோவேது கோசலத்தான்—நற்றவரெண். 45

மடக்கு

நீபஅலங் காரகந்தன் நித்தனேத் துங்கந்தன்
மாபதுமன் ஓதும் றைக்கந்தன்—தாபதற்கு 46

42. ஓட்டிய—பொருந்திய; ஓட்டிரம் (இன்று ஓரிசா) என்னும் நாட்டினன். தானே பாலன்—மகன், தான் நேபாலன் நேபாள நாட்டினன் (செட்டி— ஒரு சாதிப் பெயர்.) களவன்— கள்ளன்; சிங்கள நாட்டினன்.

43. பப்பரவன்—அடக்க மற்றவன்; பப்பர நாட்டினன். வேங்கடக் கல் நாடகத்தான்—வேங்கடமலையில் கண் நடனம் புரிபவன்,—கன்னாடக (கருநாட) நாட்டினன். கொண்டலுற்றார்—மழையினால் நனைந்தவ வர்கள். காயும்—உலர்தல் வேண்டி ஒதுங்கும். குச்சரத்தான்— குடிசையான்; குச்சரக் குடிகை என்று மணிமேகலை கூறும்; குச்சரம் என்பது கூர்ச்சர நாடு; அந் நாட்டினன்.

44. மத்தன்—மத்திர நாட்டினன். அடை கெவுடனாவான்—தொண்டர் இதயக் குகையில் இடமாய் வீற்றிருப்பவன்; கௌட தேசத்தான். வடுவன்—பைரவன், வடுக (தெலுங்கு) நாட்டினன். வெகுளாத— கோடியாத; அருள் செய்கின்ற என்சு.

45. வெற்றியவன்—இங்கு வலிமை பொருந்திய முருகன்; முருகன் வழிபட்ட தலமாதலால். குற்றிடுதற்கு—தங்கி அழிப்பதற்கு; ஏது—காரணமாயுள்ளது. ஓ—அசை. கோசலத்தான்—கோசல முடையவன். (கோசலம்— பஞ்ச கவ்வியமாகிய சிவபிரான் ஆடும் ஆனஞ்சுள் ஒன்று) கோசல நாட்டினன்.

இதுவரை சொல்லப்பட்ட நாடுகள் ஆலுக்கன், தமிழ், மலையாளம், அங்கம், கலிங்கம், வங்கம், லாடம், ஆரியம், விராடம், கொங்கு, குகிரம், துளுவம், ஓட்டியம் நேபாளம், சிங்களம், பப்பரவம், கன்னாடகம், குச்சரம், கௌடம், வடுகம், கோசலம்—என்பன (21)

46 முதல் 58 வரை சிலேடையும் மடக்கும்.

46. நீபம்—கடம்பு. கந்தன்—மணமுடையவன், முருகன். நித்தன் ஏத்தும் கந்தன்—சிவபெருமான், பிரணவோப தேசத்தூர் ஏத்துகின்ற கந்தன். பதுமன்—தாமரையில் இருக்கும் பிரமன். மறைக்கு அந்தன்—வேத முடிவில் வீற்றிருப்பவன், தாபதன்—தவத்தோன்.

- நன்றாக மத்தியா னத்துநிறை அத்தியான்
அன்றா தரித்தழைக்கும் அத்தியான்—குன்றெறிந்த 47
- சத்தியான் வென்றிபெறு சத்தியான் மாலையணி
பத்தியான் அன்பர்மேல் பத்தியான்—முத்தியான் 48
- மெய்யான் அருளோங்கு மெய்யான் முனிவென்றும்
செய்யான் கதிர்ப்போர் செறிசெய்யான்—வையாளி 49
- ஓட்டு மயிலோன் உலகம் தொழுமயிலோன்
ஈட்டுமறை காண்டற்கெளிமையிலோன்—கோட்டுவளை 50
- வேலைமேல் வேல்விட்டோன் வேல்விழிவித் தாரமின்னார்
மாலைமேல் மால்விட்டோன் மால்விட்டோன்—சூலத்
தோன் 51
- நெஞ்சம் உருக நிதிபோல் வருமுருகன்
கஞ்ச மலர்க்கு தளமுருகன்—வஞ்ச மறுஞ் 52

-
47. நன்று ஆகமத் தியானத்து நிறை அத்தியான்; (மலைசளையுடையவன்): மத்தியானத்து நிறை. அத்தியான்—அத்தியயனத்துக்குரியவன். ஆதரித்து அழைக்கும் அத்தியான் அத்தி—யானை, இங்கு யானையின் மகளாகிய தெய்வயானைத் தேவி. குன்று—கிரவுஞ்ச மலை.
48. சத்தியான்—சத்தியாயுத முடையவன், சத்தியாகிய வலிமையுடையவன். பத்தியான்—வரிசையான மாலகன் உடையவன், அன்புடையவன்.
49. முத்தியளித்தலிலே என்று முள்ளவன்; அருளே வடிவாக உள்ளவன், முனிவு—கோபம். செய்யான்—செய்யாதவன், வயதுடையவன், செய்பூரான். வையாளி—குதிரை செல்லும் வீதி.
50. மயிலோன்—மயிலே பரியாக உடையான். தொழும் அயிலோன்: வேலுடையவன். காண்டற்கு எளிமையிலோன்—காணமுடியாதவன். கோட்டுவளை—வளைந்த வடிவுடைய சங்கு.
51. வேலை—கடல், உக்கிர குமார பாண்டியனாய் அவதரித்துக் கடல் சுவற வேல் விட்ட தென்ற திருவிளையாடற் புராண வரலாறு. வித்தார மின்னார்—திருமையிசை பெண்கள். மால்விட்டோன், மயக்கம் கொள்ளுமாறு செய்தோன். தான் மயக்கம் இல்லாதவன், சூலத்தோன்—சிவபிரான்.
52. கஞ்சமலர்—நாமரை. வஞ்சம் அறும்—வஞ்சமில்லாத.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

ஆறு படை வீடுகள்

- செந்தில கத்தான் திருத்தணியான் சிங்காரன்
செந்தில கத்தான் திருத்தணியான்—எந்தை 53
- பரங்குன்றான் ஆதிபரி பாலன் சிறந்த
பரங்குன்றான் ஆதிபரி பாலன்—வரங்குன்றா 54
- நன்மையுடை யான் ஆவினன்குடியான் மாமோக
னன் மையுடை யான் ஆவி னன்குடியான்—பொன்மருவும் 55
- ஏரகத்தான் நன்மை இனிமையான் தேற்றா
ஏரகத்தான் நம்மை இனிமையான்—ஓரி 56
- அலைவாயா னார்க்கு மணியான் முலைப்பால்
அலைவாயா னார்க்கு மணியான்—கலைபாய்ந்த 57
- தென்னவனம் பாங்குவளை செய்யூரான் மேய்ந்துலவு
தென்னவனம் பாங்குவளை செய்யூரான்—முன்னை 58

53—58 கண்ணிகள்—ஆறு படை வீடுகளையும் முழு மடக்காகச் சொல்லுகிறார்.

53. செந்தில் அகத்தான்—செந்தூரில் உறைபவன். செந்திலகத்தான்—சிந்தாரத் திலகம் அணிந்தவன். திருத்தணியான்—திருத்தணியில் உறைபவன். திருத்து அணியான்—திருத்தமான அணிகளைப் பூண்டவன்.
54. பரம் குன்றான்—பரத்துவம் குறை வில்லாதவன். ஆதியில் பிரமனைச் சிறையிட்டதனால் இவனே பரிபாலனாக விருந்தவன். பரங்குன்றான்—திருப்பரங்குன்றில் உறைபவன். ஆதிப் பொருளால் பரிபாலிக்கப்பட்டவன்.
55. நன்மையுடையவன், திரு ஆவினன் குடியுடையவன். மகமோகனன், —மையுடையான்—ஆடுவாகனமாக உடையவன். நாரதர் வேள்வியில் தோன்றி உலகுக்கு இன்னல் செய்த ஆட்டை முருகன் அடக்கி வாகனமாகக் கொண்டான் என்பது புராணம். ஆவி நன்குடியான்—அடியார் உயிருக் குயிராக உறைபவன், அவ்வூரினன்.
56. ஏரகத்தான்— திருவேகத்திலுறைபவன். தேற்றா ஏர் அகத்தான்—தெவிட்டாத அழகு பொருந்தியவன். நம்மை இனிமையான்—இனி நம்மிடத்துக் கறுவுதல் செய்யான். ஓரி—நீலநிறம் பொருந்திய கடல்.
57. அலை வாயான்—திருச்சீரலைவாய் என்னும் செந்துாருக்கு உரியவன். ஆர்க்கும்மணியான்—ஓலிக்கும் மணி புனைந்தான். முலைப்பால் அலைவாயானார்க்கு—கார்த்திகை மாதருக்கு. அணியான்—மிகவும் நெருங்கி அருள் செய்பவன்.
58. கலைபாய்ந்த தென்ன வனம் பாங்கு வளைசெய் ஊர் ஆன் மேய்ந்துலவு தென்னவன் அம்பு ஆன் குவளை. கலை—மான், பாங்கு—ஆயலில், வளைசெய்—சூழ்கின்ற, ஆன்—பசு, தென்னவன்—காமன்.

முருகப் பெருமான் சிறப்பு—வள்ளியை மணம் புணர்தல்

அனந்தன் அணிந்தன கண்டிதனுக் கப்பாலும்
நினைந்த வரம்தரு நன்னேயன்—புனைந்த மலர்க் 59

கற்பகமொத் துத்தருகை கட்டழகைப் பெற்றிடுகை
பொற்பது மக்கைய பயம்பூத்தகை—எற்புத் 60

திருக்கழுக் குன்றன்மீதிற் சேராமல் செய்யூர்த்
திருக்கழுக்குள் றன்பணியுஞ் செல்வன்—திருக்கொடி
கொண்(டு) 61

ஆங்கவன் ஆண்ட அணிமகர ஞாயிற்றில்
ஓங்குதிரு நாளி லொருஞான்று—பாங்குடைய 62

கற்றைக் கலாபக் கருங்குருகு தானழைக்கும்
மற்றைப் பெரிய மழைக்குலம்போல்—முற்றிருளைத் 63

தந்துகதி ரேகத் தருணக் கிரணமணி
மந்தரவெற் பென்ன மணவறையில்—செந்துவர்வாய்ப் 64

பொற்கொங் கிலங்குமுழல் புண்டரி கம்பூத்து
வற்கொங்கை நுட்பவிடை வள்ளியுடன்—விற
கொண்ட 65

-
59. அனந்தன்—ஆதிசேடன். அனந்தன் அணிந்துள்ள பண மணிகளுக்கு மேலும் நிறைந்த செல்வம் தருபவன். நேயன்—அன்பன்.
60. திருக்கரத்தின் சிறப்பு. பதுமக்கை—தாமரை யொத்த கை. அபயம் பூத்தகை—அஞ்சல் என அபயம் தரும் கை.
61. எற்புத்திருக்கும் அழுக்கும் தன்மீதிற் சேராமல்—உடல் நோய்கள் தனக்கு வராதபடி. திருக்க அழுக்கும் தன் என்பது திருக் கழுக்குன்றன் என்று மடக்கை நோக்கி விகாரப்பட்டது. திருக் கழுக்குன்றன்—இப்பெயருடையவரான ஒரு வேளாளர் சகம் 1443 (கி.பி. 1521) இல் இங்கு திருத்தேர்விழா நடத்தினார் என்பது நினைவுகூரத்தக்கது. இவரைப் பின்னரும் குறிப்பிடுகின்றார் (142—3). கொடி கொண்டு—கொடியேற்ற விழா நடத்தி.
62. மகர ஞாயிறு—தை ஞாயிறு. திருநாளில் ஒரு ஞாயிறன்று—விழா நடக்கும் பத்து நாளில் ஒரு நாளில்.
63. கலாபம்—தோகை. குருகு—மயில். மழைக்குலம்—மேகம்; மேகத் தைக் கண்டு மயில் தோகை விரித்தாடி ஆரவாரிக்கும்.
64. கதிர் ஏக—சூரியன் மறைய; இரவு வந்தது என்றபடி.
65. வல்—பெருமை; நுட்பம்: சிறுமை, கொங்கையும் இடையும் உடைய

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

திங்கள்வத னத்தமுதச் செங்கனிவாய் ஆறினுமுண்(டு)
அங்கம் அழுந்தும் அனுபோகச்—சிங்கிதனைத் 66

தீர்க்கநினைந் தவ்விருளைச் சேவற் கொடிதனது
கூர்க்கவர்வாய்த் தொண்டைக் குரல்காட்டப்—பாற்
கரனைக் 67

கண்டவரும் கஞ்சக் கணம்போல் இருமூன்று
மண்டலத்தில் கண்ணும் மலர்ந்தருளி—எண் திசையும் 68

சோதி வளரச் சுருதிச்சை வாகமநூல்
ஆதி மறையோர் அருகுஅணைந்து—மாதரார் 69

பஞ்சணையும் செஞ்சுவடும் பல்பணியும் நீக்கிநறும்
மஞ்சள்நீர் இன்ப வடிவெலாம்—செஞ்சடைமேல் 70

ஆபரணம் சாத்தல்

அன்னை தழுவுகைபோல் ஆட்டிவரை மேற்கதிரோன்
என்ன மணிப்பீடத் திருத்தியபின்—பொன்னடியில் 71

கொஞ்ச மணிக்கஞ்சக் குலவலயம் பொற்சதங்கை
செஞ்சிலம்பு தண்டைத் திரள்பூட்டி—மஞ்சலவு 72

66. சிங்கி—மகிழ்ச்சி.

67. கூர் கவர்வாய்—கூர்மையாய்ப் பிளவு பட்ட வாய். குரல் காட்ட—கூவ; பொழுது புலர்ந்தது என்றபடி. பாற்கரன்—பாஸ்கரன், சூரியன்.

68. கஞ்சக் கணம்—தாமரைக் கூட்டம். இரு மூன்று மண்டலம்—ஆறு திருமுகங்கள். மலர்ந்தருளி—விழித்து.

69. சுருதி—வேதம், வேதத்தையும் ஆகமத்தையும் ஒருங்கு போற்றுவது சைவ மரபு. ஆதி மறையோர்—ஆதி சைவராகிய சிவசாரியர்.

70. நீக்கி—பள்ளியறையினின்றும் அபிடேக மண்டபத்துக்குக் கொணர்ந்து.

71. ஆட்டி—நீராட்டி. வரை மேற் கதிரோன்—மலைமீது உதிக்கின்ற சூரியன்; பீடத்தின் உயர்ச்சி கூறிய வாறு.

72. திருவடியில் பூட்டும் அணிகலன்கள். மஞ்ச—மேகம்.

- ஓற்றை வெளிஅண்டத் துய்த்த திளவெய்யில்
கற்றையெனச் செய்யகலை சாத்தி—வெற்றிமணி 73
- மாகச் சிறுக்கி மணித்தொங்கல் கோசிகநல்
தோகைச் சிறகின் சுலாவிவர—மோகனநல் 74
- பொன்கூழ் அரைஞாண் பொலிசெக்கர் வானத்தை
மின்கூழ்ந்த தென்ன விளங்கியிட—வன்குரைக் 75
- கொன்றநாட் காத்தபரன் கோலமென மாப்பிலே
துன்றுமணி முத்தம் சொரிந்திலங்க—குன்றமயில் 76
- பாலொழுக்க முள்ளே பரந்துமேற் காட்டுகைபோல்
கோலமணி முந்நூல் குலாவியிட—மாலிகையில் 77
- கூதாளம் செச்சைக் குளிகடம்பு பன்மணிக்கும்
ஓது பரிவேடம் ஒத்திலங்க—சீதமணிக் 78
- கங்கணங்கள் முச்சுடரின் காந்தியெலாம் கற்பகத்தை
வங்கணங்கள் செய்த வகைமானச்—செங்கண்மயில் 79
- வாகனத்தை அஞ்சித்தன் வண்புயத்தைச் சூழ்ந்துவிடாப்
போகியென வாகு புரிகாந்த—ஈகையுடன் 80

73. செய்யகலை—சிவந்த ஆடை.
74. கோசிகம்—பட்டாடை. சிறகின்—சிறகு போல. சுலாவி—கூழ்ந்து.
75. செக்கர் வானம்—செவ்வேள் திருநிறம். மின்—அரைநாண். வன்குரை—கொடிய சூர பதுமனை.
77. முந்நூல்—முப்புரியாலான பூணூல். மாலிகை—மாலை.
78. கூதாளம்—ஒரு கொடி. செச்சை—வெட்சி. பரிவேடம்—சூரியசந்திரர்களைச் சூழ்ந்து சில சமயம் காணப்படும் ஊர்கோள் வட்டம்.
79. கற்பகத்தை வங்கணங்கள் செய்த வகை—கற்பக மொத்த முருகன் கரத்துக்குக் கங்கணங்கள் அணி செய்தமை. கற்பகத்தை நடப்புப் பூண்டது போலிருந்தது. மான—ஓத்திருக்க.
80. மயில் பாம்புக்குப் பகையாதலால், அதற்கு அஞ்சிய பாம்புகள் முருகன் தோளில் வாகு வலயமாகச் சூழ்ந்துவிடாமல் நின்றன. சிவபிரானுக்குரிய நாகம் உபசார வழக்கால் முருகனுக்குச் சொல்லப்பட்டது.
போகி—சிவபிரான். வாகுபுரி—தோள் வலயம்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- இட்டகிரீ பத்தரள ஈசன் சுதன்கழுத்தைக்
கட்டி யிழைக்கின்ற கவின்காட்ட—வட்டரவி 81
- மண்டலங்கள் ஈராரும் மாறாடக் காதுதொறும்
குண்டலங்கள் நின்று கொழுந்தோடப்—பண்டொன்றாய் 82
- ஆறுசம யத்தவர்க்கும் ஆறரசும் ஆனதுபோல்
ஆறுமகு டங்கள் அழகெறிப்ப—நீறணிந்தோன் 83
- பெற்றபெருஞ் சேய்க்கும் பிறைநுதற்கண் உண்டெனவே
நெற்றிதொறும் திலகம் நின்றிலங்க—துற்றகதிர் 84
- ஆயிரங்கள் எண்திசையில் அந்தகா ரம்துரத்தத்
தூயபரஞ் சோதிச் சுடர்காட்டக்—காயமதில் 85

புழு சாத்தல்

- வீரமயில் ஆட வெற்பென்ற சீனாட்டுப்
பாரமழை மேகம் படிந்ததோ—நீரதனில் 86
- ஐயா வருக அரசே வருகவெனக்
கையால் தழுவுமஉமை காந்தியோ—வையாளி 37

81. கிரீபத்தரளம்—கழுந்திலணிந்த முத்துமாலை. கிரீபம்—கழுத்து.
சுதன்—மகன்.
82. பன்னிரு காதுகளிலும் குண்டலங்கள் ஒளி வீசுவதனால் ஈராறு
துவாதசாதிக்க மண்டலங்கள். கொழுந்தோட—இளவொளி செய்ய.
83. ஆறு சமயத்தவர்க்கும்—சைவ சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட
அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும். அரசு—தலைவர், ஆறு சமயம்:
சைவம், சாத்தம், காணாபத்யம், கௌமாரம், செளரம், வைணவம்
என்பன. ஆறு அரசு—ஆறுதலைவர் சிவம், சக்தி, கணபதி, குமரன்,
சூரியன், விஷ்ணு.
84. நெற்றித் திலகம்—சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணை ஒத்திருந்தது. துற்ற—
நெருங்கிய.
85. அந்தகாரம்—இருள். காயம்—திருமேனி.
86. சீன நாட்டிலிருந்து வந்த கருநிற மேகம் படிந்ததோ என்க.
87. காந்தி—திருமேனியின் ஒளி. வையாளி—குதிரை செலுத்தும் வீதி.

- மன்னு துரகன் மணிவாய் எடுத்துதறித்
தின்னுமிரை ஆலம் தெறித்ததோ—வென்றுறுத்தித் 88
- தன்னாக மம்செய்த தாருகனை வென்றதற்குப்
பொன்னாக மார்பம் புணர்ந்ததோ—முன்னாளில் 89
- கொச்சைச் சிறுகுறவர் கொம்புக்குத் தான்சுமந்த
பச்சைத் தழையின் பசுமையோ—மெச்சிரவி 90
- சிந்துவிலே தாழ்ச் சிறந்திடு செவ்வான்மேல்
வந்துபட ரும்சிறிய மாலையோ—கொந்துபடி 91
- ஆகத்தார் மாலையினுக் காகத்தார் வண்டுடனே
மோகத்தார் கண்களெல்லாம் மொய்த்ததோ—நாகத்தார் 92
- ஏந்தல் அளிக்கும் எழில்இந்ர நீலமோ
சாந்தமுதம் நாடத் தரித்ததோ—பூந்தழலின் 93
- மட்டுற்ற வேள்வி மணிப்புக்கையோ என்னமிகுந்
தட்டுப் புழுகொழுகச் சாத்தியே—அட்டதிசை 94

-
88. துரகன்—துரகம், மயில்: தின்னும் இரை ஆலம்—மயில் தின்கின்ற பாம்பினிடமிருந்த விடம். வென்று உறுத்தி—தேவர் உலகை வென்று துன்பம் செய்து.
89. ஆகமம்—வருகை. வென்றதற்குப் பரிசிலாக மார்பம் புணர்ந்ததோ என்க.
90. குறவர் கொம்பு—வள்ளி. சுமந்த பச்சைத் தழை—காதலுற்ற தலை விக்குத் தழை கொடுத்துக் குறையிரந்து பின்னிற்றல் என்பது ஓர் அகத் துறை. மெச்சிரவி—புகழ் பொருந்திய சூரியன்.
91. சிந்து விலேதாழ—கடலிலே மறைய. மாலை—செவ்வானத்தின் மீது படரும் ஒளி மாலை. கொந்து—பூங்கொத்து.
92. ஆகத்தார் மாலை—திருமேனியில் அணிந்த மாலை. தார் வண்டு—பூமாலையைத் தேனுக்காக மொய்க்கும் வண்டு. மோகத்தார் கண்கள்—மையல் கொண்ட பெண்களுடைய கண்களாகிய வண்டுகள்.
93. நாகத்தார் ஏந்தல்—நாகலோகத்தார் தலைவன், அவன் அளிக்கும் சிறப்பான இந்நிர நீலக்கல்; நாக ரத்தினம்.
94. மட்டுற்ற வேள்வி—மணம் பொருந்திய யாகத்தின் புகை. தட்டுப் புழுகு—புழுகு பூணயின் உடலிலிருந்து கொய்த பாகத்திலிருந்து நறுக்கி எடுக்கும் புழுகு தூபம்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

பாய்ந்த மணிகள் பரிமளிக்கும் சார்வணமோ
தோய்ந்த களபச் சுகந்தமோ—வேய்ந்தமலர் 95

வேரித் தொடைமன்றல் வீசலால் அண்டநிறை
பூரித்த பெட்டகமே போலாக்க—சேர 96

புறப்பாடு

அலங்கரித்துத் தூய்நீர் இனியதுவே போக்கி
இலங்கிநிலம் கிள்ளிக்காப் பிட்டு—துலங்கடியார் 97

உள்நாடி நிற்பதல்லால் ஒப்பிலாப் பொற்பினுக்குக்
கண்ணாடி காட்டியிணை காட்டியே—பண்ணாகும் 98

மின்னிரண்டும் சீறாமல் வெய்யமொழி கூறாமல்
பன்னிரண்டு கண்ணும் பகுந்தூன்றிக்—கன்னிகையார் 99

முத்தத்தின் ஆலத்தி முகமுகந்தோ றும்கொண்டு
பத்திபட வேசுருதிப் பண்பாடக்—கொத்துமலர் 100

மாரி சொரிய மணிக்கே டகமசைய
நாரியரும் தாமும் நயந்தேறி—வாரணமேல் 101

86—94. மேகம் படிந்ததோ, காந்தியோ, ஆலம் தெறித்ததோ, புகையோ
என்னப் புழுகு சாத்தி.

95. களபச் சுகந்தம்—சந்தனக் கலவையின் நறுமணம்.

96. வேரித்தொடை—தேன் துளிக்கும் மாலை. மன்றல்—மணம். பெட்-
டகமே போல்—இவையாவும் கூடி முருகனைப் பெட்டகம் போலாக்கின.

97. நிலங்கிள்ளிக் காப்பிட்டு—நிலம் கிள்ளிக் காப்பிடுதல் ஒரு மரபு.

98. கண்ணாடி பார்த்தல் என்பது ஒரு சுப சம்பிரதாயம்.

99. மின்னிரண்டு—வள்ளி, தெய்வயானை, சீறாமல்—வரும் கன்னிகை
மாரைக் கண்டு கோபியாமல். வெய்ய—கொடிய. கன்னிகையார்—
ஆலத்தி எடுக்கும் பெண்களுடைய.

100. முகமுகம் தோறும்—ஒவ்வொரு முகத்தினெதிரிலும். கொண்டு—காட்டக்
கொண்டு. பத்திபட—முறையாக, பத்தியோடு. சுருதிப்பண்—வேத
இசை.

101. கேடகம்—திருவாசியோடு கூடியதாய் விழாக்காலங்களில் தெய்வ
உருவங்களை எழுந்தருளப் பண்ணுவதற்கு உதவுகின்ற தோளக்
கிணியான் என்னும் சிறு மஞ்சம். நாரியர்—தேவியர் இருவர்.
வாரணம் மேல்—யானையின் மீது.

சேயூர் முருகன் உலா

- ஓற்றை முழங்க உயர்கோயி லைச்சூழ்ந்து
கற்றையொளி பாயக் கதிர்போல—முற்றத்தில் 102
- ஓடிவருந் தென்ற லுடனே உலாவோசை
நீடி வரவுகந்து நின்றருளிக்—கோடிவகை 103

வாத்தியங்கள்

- வீணை அதிர விளரிக் கிளைமுழங்கப்
பாணர் இசைப்பண் பரந்தோங்கக்—கோணவகை 104
- கொம்பு குரைகடல்போல் கொம்பச் சுரித்தமுக
கம்பு நிலமதிரக் கம்பிக்கப்—பம்பு 105
- துடிதுந் துபியிடக்கை தொண்டைசுர பேரி
படகம் திமிலை பதலை—குட முழவம் 106
- கண்டை யெறிமணியில் கந்தவெற் பும்திசையும்
அண்ட கடகம் அசைந்தாடப்—பண்(டு)இமயத் 107

குடை, விசிறி, சாமரம்

- தண் சாரற் பொய்கைச் சரவணக்கல் லோலமென
வெண்சா மரைக் கொழுந்து மேலோங்க—ஒண் சாரும் 108

102. ஓற்றை—தாரை போன்ற ஒரு வகைத் துளைக் கருவி.
103. உலா வோசை—தாம் பாடிய சேயூர்த் திருவுலாவைப் பாடுதலினால் எழும் ஓசை. நின்றருளி—திருவிழாவில், கோபுர முற்றத்தில் வந்ததும் நின்று ஒரு கற்பூர தீபாராதனை கொள்ளுதல் மரபு. கோடி வகை—பல வகையான.
104. விளரிக்கிளை—யாழ்வகை.
105. கொம்பு—ஊது கொம்பாகிய ஓர் இசைக் கருவி வகை. கொம்ப—எழுச்சி யோடு ஒலிக்க; கொம்புதல்—ஒலித்தல் என்பது ஓர் அரிய சொல் லாட்சி. சுரித்த முக கம்பு—சுழித்த முகமுடைய சங்கு; கம்பு—சங்கு. கம்பிக்க—நடுங்கும்படி ஒலிக்க. பம்பு—எழுந்து ஒலிக்கின்ற. கொம்பு கொம்ப, கம்பு கம்பிக்க என்று இவர் கூறுவது ஒரு நயம்.
106. துந்துபி—பேரிகை. இடக்கை—பெருமுரசு வகை. தொண்டை, சுர பேரி, படகம், திமிலை, பதலை—குடமுழவம், கண்டை தோற்கருவி வகைகள்.
107. கண்டை—ஒரு தோற் கருவி. இவற்றின் ஒலியாலும்; எறி மணி யில்—அடிக்கின்ற மணியின் ஒலியாலும், அண்ட கடகம்—அண்ட கடாகம், பூமியின் மேல் ஓடு. கந்த வெற்பு—முருகனுக்குரிய கந்த மாதன் வெற்பு, அட்ட குல பர்வதங்களில் ஒன்று.
108. சரவணம்—முருகன் உருவெடுத்த பொய்கை. கல்லோலம்—அலை. வெண்சாமரை வீசியது, சரவணப் பொய்கையில் அலை பொங்கி வந்ததொப்ப இருந்தது.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரைபும்

பந்த அடியார் பவத்தை விலக்குகைபோல்
கந்த விசிறிக் கணமசைய—தந்தைஅணி 109

பிள்ளைச் சசிக்குப் பெருஞ்சசியை வைத்துபோல்
வெள்ளைக் குடைகவிந்து மேல்தோன்றக்—கொள்ளைபடு 110

சந்திரவட் டங்களுல்லாம் தம்பதிக்கு மன்றாட
வந்தவெகு ளத்துடனே மாறாட—இந்திரனார் 111

கோபத்தாற் செய்த குடைத்தொங்கல் கொத்துமலர்
நீபக்கா னம்போல் நிழல்வீசச்—சோபனமாம் 112

பிச்சம் சதுக்கம் பிறங்குமிள ஞாயிற்றைச்
முத்தம் தடிந்து முகிலேற்க—மெச்சபல 113

வன்னக் கொடிகள் வசந்தகா லத்துவனம்
என்னக் குயில்கள் இசைந் தேற்பப்—பன்னரிய 114

தீபங்கள் அத்தனையும் செங்கமலக் காடாகத்
தூபம் கரும்புத் தொகையாக—மாபதும் 115

109. பந்த அடியார்—பாசத்தால் பிணிப்புண்ட அடியார். பவத்தை—பிறவியை. கந்த—மணம்பொருந்திய. தந்தை அணி—தந்தையாகிய சிவபிரான் அணிகின்ற.
110. பிள்ளைச் சசி—பிறைச் சந்திரன். பெருஞ்சசி—முழுமதி, வெண்குடை, முழுமதியைக் கவித்தது போல் இருந்தது. கொள்ளைபடு—மிகுதியாக இருந்த.
111. சந்திர வட்டங்கள்—வெண் குடைகள், வெகுளம்—கருநிறம், யானைக் கூட்டங்கள்.
112. இந்திரனார் கோபத்தாற் செய்த—இந்திரகோபம் என்ற துகில் வகையால் செய்த, 36 துகில் வகைகளைச் சொல்லுமிடத்து அடியார்க்கு நல்லார் கோபம் என்பதும் ஒரு துகிலின் வகை என்று சொல்கிறார். (சிலப்பதிகாரம் 14—108), நீபக் கானம்—கடப்பஞ் சோலை; கடம்பு—முருகனுக்குரிய மலர்; தசாங்கத்தில் முருகன்தார் கடம்பு என்பார்.
113. பிச்சம்—குஞ்சம் வைத்துக் கட்டிய குடை. சதுக்கம்—உருமாலை. இவை காலை இளஞாயிற்றின் வெயிலைத் தடிந்து மேகம்போல் நிழல் செய்கின்றன.
114. பல வன்ன—பலநிறமுடைய. இசைந்து ஏற்ப—கருதும் படியாக பன்னரிய—சொல்ல வியலாத.
115. தீபங்கள் ஒளிமிக்க செங்கமலக் காடு போலவும், தூபப் புகை அக் கமலங்களில் மொய்க்கும் வண்டுகளின் தொகையாகவும்.

கண்ணன் பணிப்பாற் கடலிற் சுழியதுபோல்
வண்ண வொலியல் வலஞ்சூடி—வெண்ணிறப்போர் 116

உடன் வருவோர்—பரிவாரத்தார்

கஞ்சுகத்தார் வேத்திரத்தார் காளாஞ்சி யாரகல
மஞ்சனத்தார் தாம்பூல வர்க்கத்தார்—விஞ்சுமணிப் 117

பெட்டகத்தார் அன்பு பிரியாது சேவிக்க
மட்டகத்தார் விண்ணோர் மலர் தூவச்—சட்டமறை 118

தேவர்

ஆவா கனத்தில் அரன்முறையைத் தள்ளாமல்
ஆவா கனத்தில் அரனெய்த—மூவாத 119

சொன்னச் சிறைப்புள்ளில் சுந்தரமா யன்பொலிய
வன்னக் குருகில் அயன் ஓங்கப்—பொன்னணிந்த 120

ஞாளியிலே கஞ்சுகத்தோன் நண்ணற் கரியபெருச்
சாளியிலே மூத்தோன் சரண்சாத்த—ஆளியிலே 121

காடுகாள் பாயக் கனகச் சடைக்கன்னி
ஆடல் அரிமா அலங்கரிக்க—தோடணிந்த 122

-
116. பதுமக் கண்ணன்—தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால். பணி—ஆதி சேடனாகிய பாம்பு. சுழிப்பது போல்—சுழித்துத் திருமாலுக்குப் பாயலாக அமைந்தது போல். ஓலியல்—ஈயோட்டும் கருவி; ஈயோப்பி.
117. கஞ்சுகத்தார்—சட்டை தரித்தவர். வேத்திரத்தார்—பிரம்பு பிடித் தவர். காளாஞ்சியார்—தாம்பூலம் உமிழ்வதற்கான பாத்திரம் பிடிப் பவர். மஞ்சனத்தார்—அபிடேக நன்னீர் ஏந்தியவர். தாம்பூல வர்க்கத்தார்—தாம்பூல வகைகளை ஏந்தி வருபவர்.
119. சட்டம் அறை ஆவாகனத்தில்—விதிகள் சொல்லும் முறைப்படி ஆவாகனம்மீது ஏறியது ருத்திரன்; அரன்—ருத்திரன், ஆவாகனத்தில்— இடப வாகனத்தில்.
120. சொன்னச் சிறைப்புள்—பொன்னிறகு படைத்த கருடன்மீது. மாயன்— திருமால். அன்னக் குருகில் அயன்—அன்னப்புள் வாகனத்தில் பிரமன்.
121. ஞாளி—நாய். கஞ்சுகத்தோன்—பைரவன். மூத்தோன்—விநாயகன்.
122. ஆளியிலே காடுகாள்—யாளி வாகனத்தில் கொற்றவை. கனகச் சடைக் கன்னி—தூர்க்கை. அரிமா—சிங்கம்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- பத்திர காளி பசாகூர் ஓரெழுவர்
தத்தம தூர்தி தமிழ்போதச்—சித்தர் 123
- அரசு படைத்திருகோட் டத்தியிலே தோன்ற
விரசுமெரி மைமேல் விளங்கக்—கரிசிறந்த 124
- காலன் கடாவைக் கடவப் பெருநிருதி
சாலும் குணபந் தனிற்சார—மேலன் 125
- சிலைவேள் கொடிமேல் சிறந்தவட மேற்கோள்
கலைமேல் இருந்து களிக்க—நவபுட் 126
- பகத்தில் குபேரன் பகட்டில் ஈசானன்
மிகத்திட்ப மான விமானத்—துகப்புடைய 127
- திங்கள் இரதமேற் செங்கதிரோன் சிங்காரப்
பங்கய மீதிற் பலபிரமர்—பொங்கி வர 128
- முத்தினிக் கும்சைவ முத்தமிழை ஒதினோன்
முத்தின்நெடும் காவணத்தின் முன்போதத்—தத்துவரிப் 129

123. பத்திர காளி பசாகூர்: பசாசை வாகனமாக்கிக் கொண்டுவர, எழுவர்—
சுத்த கன்னியர். பிராமி, நாராயணி, மகேசுவரி, கௌமாரி, வாராகி,
உருத்திராணி, இந்திராணி என்போர். தத்தமது ஊர்தி—எழுவருக்கும்
முறையே அன்னம், கருடன், இடபம், மயில், கேழல், மேதி, யானை
என்பன.
124. முதல் 127 வரை முறையாக அட்ட திக்குப் பாலகரைக் கூறுகிறார்.
124. சித்தர் அரசு—தேவேந்திரன். அத்தி—யானையாகிய ஜராவதம்;
சித்தர்—தேவர், எரி மை மேல்—அக்கினி தேவன் ஆட்டின்மீது.
கடா—எருமைக் கடா.
125. குணபம்—பிசாசு. நிருதி—தென்மேற்குத் திசைக் காவலனான நிருதி;
மேலன்—மேலவன்; தேவனான வருணன்.
126. சிலை வேள்—மன்மதன். அவன் கொடி—மகரம். மகரம் வருணனுக்கு
வாகனம்; வடமேற் கோள்—அத் திசைக்குரியவனான வாயு தேவன்.
கலை—மான்.
127. புட்பக விமானத்தில் குபேரன். பகட்டில்—எருதின் மீது.
128. திங்கள் விமானத்து—சுதிரோன் இரதமேல்; (எழுபரித்தேரான் என்பது
ஐதிகம்.) பல பிரமர் தாமரைமீது; பங்கயம்—தாமரை.
- 129—132. சைவ சமயாசாரியர் நால்வரும் கூறுகிறார்.
129. முத்தின் நெடும் காவணம்—விவிரான் பட்டைக்கரத்தில் தந்த முத்துப்
பந்தர்க் கீழ் சம்பந்தர்.

போகீசன் மீதிற் புனிதன்போல் பல்லக்கில் வாகீசர் செஞ்சொல் வகுத்தோதப்—பாகீனும்	130
சொற்பரவை கேள்வன் சுரும்பார்க்கும் சுத்தமத வெற்பதனில் ஏறி விளையாடப்—பொற்பதும்	131
மாணிக்கச் சோதி மணிச்சிவிகை மேற்சிறந்த மாணிக்கச் சொற்பா வலன்சேர—வேணிச்	132
சிவனுதனூ றாயிரரும் செஞ்சிலம்பு தந்த நவரும்திண் தேரேறி நண்ண—தவமுயன்ற	133
செய்யமணிக் கேவணமேற் செய்யமுரு காறுரைக்கும் அய்யன் அணுகா அகம்குழையப்—பெய்யும்	134
கிரணமணிக் கேவணமேல் கேசரிபோல் எங்கள் அருணகிரி நாதன் அணுக—தருணவிளம்	135
தொத்துக் கடவுட் குமரரெல்லாம் தொண்டுசெய்ய முத்துச் சிலைவேள் முறைகேட்கத்—தத்துவமார்	136
மூவர் தமிழும் முழங்குதிரு வாசகமும் ஆவல் தருமரற் காநறும்—கோவை	137

-
130. போகீசன்—ஆதிசேடன்; போகி—பாம்பு, புனிதன்—திருமால். வாகீசர்—திருநாவுக்கரசர் பல்லக்கில் செஞ்சொல் வகுத்தோதுகிறார்.
131. பரவை கேள்வன்—சந்தரர். மத வெற்பு—யானை; இவருக்குக் கயிலாயம் செல்ல வெள்ளையானை வந்தமையால்.
132. சொற் பாவலன்—மாணிக்க வாசகர்.
133. சிவன் நுதல் நூறாயிரரும்—முன் குறிப்புப் பார்க்க (15) சிலம்பு தந்த நவரும்—வீரவாகு முதலான ஒன்பது வீரரும்.
134. கேவணம்—சிவிகை என்பது பொருள் போலும், ஆட்சி இல்லை. முருகாறு ரைக்கும் ஐயன்—திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரர், அணுகா—அணுகி.
135. அகம் குழைய—மனம் உருகும்படி. பெய்யும்—திருப்புகழ்ப் பாடல் களை வெள்ளமாய்ப் பொழியப், கேசரி போல் எங்கள் அருணகிரி நாதன் இதனால் இவரிடத்துக் கவிராச பிள்ளைக் கிருந்த பெருமதிப்பை நன்கு ணரலாம்.
136. வேள்—காமன். தத்துவமார்—மெய்ப்பொருள் பொருந்திய பின்னும் பல இடங்களிலும் (138, 460) திருப்புகழைக் குறிப்பிடுவதும் காணத் தக்கது.
137. மூவர் தமிழ்—தேவாரம், ஆவல்—அவரே வந்து பாடக் கேட்டு எழுதிக் கொண்டமையால்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

திருப்புகழும் கற்றுளோர் தென்னூல் வடநூல்
உருப்பலவு மோதுவார் ஓத—விருப்பிற் 138

பழுதுபடா ஆறெழுத்தும் பன்னமுத முன்னூல்
தொழுகுலத்தோர் வேதம் தொனிப்ப—பொழுது
தொறும் 139

சீகாரி யம்செய்து தெய்வச்செங் கோல்செலுத்து
மாகா ரியமன்னர் வந்திக்க—நாகேசன் 140

பெற்றகிளி பெற்ற பெருவளவர் கோத்திரத்தோர்
சுற்றமுடன் சுற்றித் துதிசெய்ய—மற்றவரில் 141

மாமதிலும் ஆலயமும் மண்டபமும் பூந்தடமும்
தேமருவும் தேரும் திருநாளும்—காமருவு 142

நந்தவன மும்சிறப்பு நற்பூசை யும்தனக்குத்
தந்தகழுகு குன்றன் சரணசெய்ய—வந்திசையும் 143

சங்கரனைத் தூதுகொண்ட சைவா கமமறையோர்
சங்கை அறவே சடங்கியற்ற—எங்கும் 144

138. தென்னூல்—முன் கூறிய பாசுரங்கள். வடநூல்—வேதங்கள்; ஓதுவார்—ஓதத் தக்கவர்.

139. ஆறெழுத்து—முருகனுக்குரிய. சடாட்சரம் சரவணபவ என்பது' தொழுகுலத்தோர்—அந்தணர். பொழுதுதொறும்—பூசா காலம் தோறும்.

140. சீகாரியம்—கோயில் நடைமுறைக் காரியங்களை நிர்வகித்தல். மாகாரிய மன்னர்—பெரும்பணி புரியும் அதிகாரிகள். நாகேசன்—ஆதிசேடன்.

141. பெற்றகிளி—பீலிவளை. பெற்ற பெருவளவர்—அவன் பெற்ற சோழ குமாரர் மரபில் வந்தோர். கோத்திரத்தோர்—அந்த மரபில் வந்தோர். மற்றவரில்—ஏனைய மக்களுள்.

142—43. திருக்கழுகுன்றன் செய்த திருப்பணிகள். இவரே தேர்த் திருவிழாச் செய்தவர். பூந்தடம்—தீர்த்தம்; செட்டிகுளம் என்ற பெயருடையது, இதுவே திருமஞ்சன தீர்த்தம்; தெப்போற்சுவம் இங்கு நடைபெற்றது. செட்டி—முருகன், வேடுபறி உற்சவத்தில் முருகன் தினை மா உண்டு இக் குளத்தில் தாகம் தீர்த்துக்கொண்டான் என்பது ஐதிகம்.

144. தூது கொண்டவர்—சுந்தரர். சைவாகம மறையோர்—சிவாசாரியர், சுந்தரர் குலத்தில் வந்தவர். சங்கை அற—பிழையற. சடங்கு—பூசைக்கிரியைகள்.

சேயூர் முருகன் உலா

- பராவும் பெருமாடா பத்தியரும் பத்திப்
புராணிகரும் ஞானம் புரிய—விராவும் 145
- திருமஞ் சனத்தாமம் தீபதூ பங்கள்
உருகி மகேசர் உதவப்—பரிசனங்கள் 146
- அந்தரமெ லாந்தெளியும் அன்னக் கொடிவேந்தர்
மந்திரஓ லைக்கணக்கு வாசிக்கக்—கந்தக் 147
- குணநிபுணர் திக்குக் குபேரனையு மெண்ணா
வணிகரெல்லாம் போற்றி வணங்க—அணிவிசையில் 148
- சங்கம் படைத்த தனிவீர வாகுகுலச்
செங்குந்த ரெல்லாரும் தெண்டனிட—தங்குகைத் 149
- தாளத்தோர் மத்தளத்தோர் சங்கீதத் தோர்இடக்கை
மேளத்தோர் வாத்தியத்தோர் வீணையோர்—காளத்
தோர் 150

145. பராவும்—துதிக்கத் தக்க; மாடாபத்தியர்—கோயில் விசாரணை செய்வோர். ஞானம் புரிய—ஞான நூல்கள் ஓதிவர.
146. திருமஞ்சனத்தாமம்—அபிஷேகத்தின் போது அணிவிக்கும் மாலை. மகேசர்—சுவப் பிராமணர். பரிசனங்கள்—ஏவல் செய்வோர்.
147. அன்னக்கொடி வேந்தர்—உணவிடுவதை விரதமாக உடையவர்; சிறுத்தொண்டர் அவர் மரபினர்; இவர் தொண்டைநாட்டு மன்னரான நரசிம்ம பல்லவனிடம் பரஞ்சோதி என்ற பெயருடைய தளபதியாயிருந்தமை நினைக்கத் தக்கது.
148. வணிகருடைய செல்வச் சிறப்பு.
149. செங்குந்தர்—குந்த மேந்திய படையினர். இவர்கள் வீரவாகு தேவர் மரபென்பது வழக்கு. இக் கோயிலிலுள்ள ஒரு செப்புப் பட்டயம் காஞ்சி முதலான நகரங்களிலிருந்த செங்குந்த மரபினர் இங்குத் திருவிழா வழிபாடு முதலியன செவ்வனே நடைபெறும் பொருட்டுச் சில நிபந்தங்களும் கட்டளைகளும் நிறுவினர் என்று தெரிவிக்கிறது. இப் பட்டயத்தில் குறிப்பிட்ட தினம் கலி 4755 (சாலி வாகன சகம் 1576—சி.பி. 1654) விஜய வருடம் சித்திரை மாதம் பூர்வ பட்சம் துவாதசி அஸ்த நட்சத்திரம் சுக்கிர வார தினம். வீரவாகு தேவர் முதலியோர் அம்பிகை சிலம்பின் மணி ஒன்பதில் தோன்றினர் என்பது புராணம்.
150. கனகத்தாளம்—பொற்றாளம். இங்குச் சொல்லப்பட்டவை இசையும் இசைக் கருவிகளை வாசிப்போரும். இடக்கை—இடக்கையால் அடிக்கும் பெருமுரசுவகை. காளம்—ஊதுகருவி.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்பரையும்

பண்டாரங் காப்போர் பரிசனத்தோர் செஞ்சதங்கை
தண்டா மரையைத் தழுவிவிட—வண்டால் 151

அவிரா சனத்திருப்போர் ஆடியிசை பாடச்
செவிரா சியங்கடந்த சேறைக்—கவிராசன் 152

சொன்ன உலாப்படித்துச் சோதிபெறத் தாலாட்டிக்
கன்னல் அறிந்தந்திக் காப்பேற்றி—அன்ன நடை 153

காட்டிஇடை காட்டியுடை காட்டிவிழி காட்டிமொழி
காட்டிஇயல் காட்டிமயல் காட்டியே—நாட்டவரைப் 154

பூவரடி யாராக்கிப் புன்முறுவ லாலுருக்கும்
தேவர் அடியார் திறஞ்சூடி—மேவுபதி 155

னாலுலகினால் வருள நாயகரும் நாமறியாக்
கோலஅடி யாரும் குழாங்கொள்ள—மூலமுதல் 156

-
151. பண்டாரம்—கோயிற் கருவூலம். தண்டாமரை—தாமரை போலும் அடி. வண்டு ஆல்—வண்டு ஆடுகின்ற.
152. அவிரர்—பிரகாசிக்கின்ற, ஆசனம்—மாலை. மாலையணிந்தோர் ஆடி இசைபாட, செவி ராசியங்கள் தந்த—செவிக்கேற்ற இரகசியம் சொன்ன.
153. இக் கண்ணியில் ஆசிரியர் தம்மையும் தாம் பாடிய உலாப் பிரபந்தத்தையும் குறிப்பிடுகிறார். இவர் பாடிய பின் திருவிழாவில் இதைப் படிப்பது ஒரு வழக்கமாயிருந்தென்று தெரிகிறது (103). இதுபற்றித்தான் போலும் அந்தக்கவி தம் பிள்ளைத் தமிழில் இதைச் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடுகிறார். தாலாட்டுதல்—முருகன் குழந்தையாதல் பற்றி. கன்னல் அறிந்து—இருள் வருவது அறிந்து. அந்திக் காப்பேற்றி—திருவிழாக் கொள்ளும்போது புறப்பாட்டிற்குமுன் அந்தி நேரத்தில் கண்ணூறு கழிப்பதற்கான காப்புச் சடங்கை நிகழ்த்தி.
153. அன்ன நடை முதல் 155 உருக்கும் என்பது வரை தேவரடியார் திறம். தேவரடியார் முற்காலத்திலும் இவர் காலத்திலும் திருத்தளிப் பெண்டுகளாயிருந்தனர்.
154. மயல் காட்டி—காம மயக்க மூட்டி. நாட்டவரை—கண்ட ஆடவரை.
155. பூவரடியாராக்கி—தெய்வத்திற்கு அடியாராயிருத்தற்குரியாரை இப் பொழுது பூவையாராகிய தங்களுக்கு அடியாராக்கி. திறம்—சூட்டம்.
156. பதினாலுலகின் நால்வருள நாயகரும்—சரியை கிரியை யோக ஞான கடிவாரும் வேறு அப்பாலு மடிச் சார்ந்தார் போன்ற (நாமறியா) அடியாரும். மூலமுதல்—பரம் பொருளாகிய சிவபிரான்.

சின்னங்கள்

- சுன்ற பெருமாள் இமையவர்க்கெல் லாம்பெருமாள்
சான்ற பெருமை தரும்பெருமாள்—மூன்றுலகும் 157
- காத்த பெருமாள் கடப்பமா லைப்பெருமாள்
பூத்த கழுநீர் புனைபெருமாள்—மூத்தாற்கு 158
- இளையபெரு மாள்வந்தான் இந்திரனூர் மின்னார்
வளைகலைகள் வாங்கினான் வந்தான்—துளையும் 159
- குதிரைமுகப் பேயைக் குறைத்தபிரான் வந்தான்
மதுரைஆ யக்காரன் வந்தான்—முதிரும் 160

- 156-157. மூலமூதல் சுன்ற பெருமாள் விவிரான் புதல்வனாகிய முருகன். சான்ற பெருமை அடியவர்க்குத் தருபவன் என்க. சான்ற—மேன்மை பொருந்திய பெருமாள்—ஆடவரிற் சிறந்தோன். முருகனை இப்பெயராலேயே பாடல்தோறும் அருணகிரிநாதர் சிறப்பிப்பது காணத் தக்கது.
158. காத்த—குரனை அழித்துத் தேவரைக் காத்த. கடப்பமாலை—முருகனுக்கு உவப்பானது. கடம்பன் என்பது அவன் சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்று. கழுநீர் புனை பெருமாள்—செங்கழுநீர் அவனுக்கு விருப்பமான மற்றொரு மலர். இதுபற்றி முருகனுக்கு செங்கல்வராயன் (தணிகையில்) என்றொரு பெயரும் உண்டு (கல்வம்—கழுநீர்). மூத்தாற்கு—கணபதிக்கு.
- 157-59. பெருமாள் என்று இவர் பலமுறை கூறுவது போல பிள்ளைத் தமிழிலும் வருகைப் பருவத்தில் முருகனை, 'செங்கைப் பெருமாள் வருகவே. செவ்வேற் பெருமாள் மயிற் பெருமாள் தெய்வப் பெருமாள் வருகவே' என்று அந்தக்கக் கவி வீரராகவர் கூறுவர்; 'செங்கைப் பெருமாள்—செந்திற் பெருமாள், கந்தப் பெருமாள்' என்பது சிறு பறைப் பருவம்.
159. குரனை அழித்து வெற்றியோடு தேவலோகத்தில் உலா வந்த போது தெய்வப் பெண்கள் இவனழகில் ஈடுபட்டுக் கை வளையும், ஆடையும் இழந்தமையால் வாங்கினான் என்றார்.
160. குதிரைமுகப் பேயைக் குறைத்ததும், மதுரை ஆயக்காரனானதும் தல வரலாற்றுக் கதைகள்; விளக்கமில்லை. குதிரைமுகப் பேயைக் குறைத்தான் என்றது ஒரு கால், திருமுருகாற்றுப்படையின் தோற்றுவாய்க்குக் கூறப்படும் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுவதாகலாம். திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒரு பொய்கைக் கரையில் குதிரைமுகக் கொண்ட ஒரு பூதம் 999 பக்தர்களைச் சிறையிட்டு வைத்திருந்தது. ஆயிரமானதும் அவர்களை உண்பதாக அதன் விரதம். நக்கீரர் பொய்கைக் கரையில் நீரில் ஓர் இலை வரக் கண்டு, மன ஓருமை குன்றவும் அவரையும் அப்பூதம் சிறையிட்டது. ஏனைய 999 பேரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படை பாடவும், முருகன் தோன்றிப் பூதத்தைக் கொன்று, பக்தர்களை விடுவித்தான் என்பது அக்கதை.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- குருவின் குருவந்தான் கூதாளம் செச்சை
மருவும் திருப்பயத்தான் வந்தான்—அதிரும் 161
- கழலிற் பொலிதண்டைக் காலுடையான் வந்தான்
மழலைச் சிறுமொழியான் வந்தான்—உழலும் 162
- பிறவியறுத் தாட்கொண்ட பேராளன் வந்தான்
மறலிமுது சைப்பிளந்தான் வந்தான்—சுறவெறியும் 163
- அத்திரைசூழ் செய்யூரான் வந்தான்வந் தானென்றே
பத்தி மணிச்சின்னம் பணிமாற—சித்திரப்பொற் 164
- கும்பக் கனக கொடிக்கிரண மேருநிகர்
செம்பதும் ராகமணித் தேரேறி—இன்பநெடும் 165

குமாங்கள்

- சோதி நெடுந்தெருவில் தோன்றுத லும்சுருதி
வேதியர் நாட்டிலுளற மெல்லியரும்—மாதவனார் 166

161. குருவின் குரு—சிவபிரானுக்குப் பிரணவ உபதேசம் செய்தமையால் தக்ஷிணாமூர்த்தி என்னும் பரமகுருவாகிய அவருக்குக் குரு. கூதாளம்—பூங்கொடி வகை. செச்சை—வெட்சி.
162. மழலைச் சிறு மொழியான்: இளமைப் பருவம் பற்றி.
163. மறலி முதுகைப் பிளந்தான்—சிவபிரான் மார்க்கண்டலுக்காகத் திருக்கடலூரில் யமனை உதைத்த செய்தியை முருகனுக்கு ஏற்றிச் சொல்கிறார் என்று கருத வேண்டும்; தண்டிப்பேன் என்று சொல்பவர் முதுகைப் பிளந்து விடுவேன் என்று சொல்வது இன்றும் பேச்சு வழக்கு; அல்லது ஒருகால் இது வேறு தவ வரலாற்றுச் செய்தி போலும். அன்றி அனைவரையும் ஆட்கொண்டமையால், யமன் இங்கு வாராமற் செய்தான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சுறவு—சுறாமீன்.
164. அத்திரை சூழ் செய்யூர்—ஆசிரியர் நூல் பாடிய காலத்தில் கடல் மிகவும் அருகிலிருந்தது. இன்றும் உப்பளங்களால் அரகக்கு அதிகமான வருவாய் கிடைக்கிறது. உமணர் அமைத்த உப்பளமும்—என்பது பிள்ளைத் தமிழ் வருணனை. திரையர்புரி என்பதும் இத் தலத்துக்கு ஒரு பெயர் என்று தெரிகிறது. காப்புப் பருவத்தில் சேயூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் 'திரையர் புரிவரு கெளரி திரு முத்து வாணியே' என்று கூறுவது காணத் தக்கது.

157-164: சின்னங்களின் ஒலி.

166-8 தேவ மங்கையர் கூறப்படுவர்:

166. சுருதி வேதியர் காடு—பிரம லோகம்.

வங்கத் திரையாழி மங்கையரும் பொன்னாட்டில்
துங்கக்கன கச்சயிலத் தோகையரும்—பங்கயத்து 167

மானாரும் நாக மடவாரும் மால்வரையில்
ஆனாரும் திக்கில் அணங்காரும்—தேனாரும் 168

கீதமொழி விஞ்சையரும் சின்னரத்தோர் மின்னாரும்
மாதவரால் வந்த மடந்தையரும்—பூதலத்தில் 169

ஓகை மடவார் உடலெடுத்துப் பூங்குழலார்
பூக மிடறு பொலிந்திலங்க—வாகுவினிற் 170

கங்கண ராசி கலின்கலினென் னச்சிலம்பு
சங்கை பிறந்து சலஞ்சலெனக்—கொங்கைமிசை 171

ஏகாச மாடஇளை யர்மனம் தள்ளாட
வாகாய மானமருங் கள்ளாட—சேகான 172

நெஞ்சருக ஓடி நெருங்கியொரு மைத்துனனார்
பஞ்சசரம் ஏவும் படைகளோ—மஞ்சனநீர் 173

167. திரையாழி மங்கையர்—வருண லோகத்துப் பெண்டிர். பொன்னாடு—
இந்திர லோகம். கனக சயிலம்—மேரு மலை.

168. பங்கயத்து மானார்—தாமரை மலரிலுள்ள இலக்குமி போன்றார்,
திருமால் உலகத்து உள்ளார். நாக மடவார்—நாகலோகத்துப் பெண்டிர்.
மால் வரையில் ஆனார்—இமய மலையில் வாழும் பெண்டிர். திக்கில்
அணங்கார்—திக்குப்பாலருடைய தேவியர்.

169. விஞ்சையர்—கந்தருவர். சின்னரத்தோர்—மனித உடலும், குதிரை
முகமும் பெற்று யாழிசைப்போரான ஒரு தேவ சாதியார். மின்னார்—
அவர்களிற் பெண்கள். மாதவரால் வந்த மடந்தையர்—முனி பன்னியர்.

170. இவர்கள் அனைவரும் பூவுலக மடவார் உடலோடு கூடி வருகின்றனர்.
பூகமிடறு—சமுதினை யொத்த மிடறு.

171. அணிகள் செய்யும் ஒலி.

172. ஏகாசம்—உத்தரியம். இளையர்—பெண்டிர். சேகான—திண்மை
பொருந்திய ஆகாயம் ஆன மருங்கு—ஆகாயம் போல் இல்லை உண்டு
என்று சொல்வதற்கு இடமான இலை, அள்ளாட—துன்புற.

173. மைத்துனனார்—காமன். பஞ்சசரம்—பஞ்சபரணம். பெண்டிர் காமன்
சேனை என்பது இலக்கிய மரபு.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- பூணருவி வீரப் புயபூ தரத்திரனைக்
காணவரும் தோகைக் கணங்களோ—நீள்நகரில் 174
- ஆடிவரும் பொற்றேரை அம்பொன்மக மேருவெனக்
கூடிவரும் தாரகையின் கூட்டமோ—கோடிவரும் 175
- மூவிரண்டு செவ்வி முகத்தா மரைவனத்தைத்
தாவிவரும் பொற்சுரும்பின் சங்கமோ—காவியணி 176
- பொன்னுரத்தின் முன்னூலைப் போற்றும் திருபதையா(று)
என்னவரும் ஒதிமத்தின் ஈட்டமோ—முன்னணுகு 177
- மாதரோ என்னமணி மண்டபத்தில் கோபுரத்தில்
சோதிநவ மாளிகையில் சூளிகையில்—வேதிகையில் 178
- கோயி லணியில் கொடிமாடப் பல்லணியும்
வாயில் வகையெங்கும் வந்தேறிச்—சேயை 179

மகளிர் கூற்று

- நிறுத்துவோ மென்பர் நெடுந்தேரிற் கொங்கை
உறுத்துவ மின்றென் றுரைப்பார்—கறுத்தவிழி 180

174. பூதரத்திரன்—புயங்களாகிய மலைகள். அவற்றின் வீழ் அருவி யொத்தது அபிடேகிக்கும் மஞ்சன நீர். தோகைக் கணங்கள்—மயிற் கூட்டம்.
175. தாரகை—நட்சத்திரம்.
176. சூழ்ந்து வரும் மகளிர் ஆறு முகங்களாகிய தாமரைக் காட்டை நாடி வரும் பொன் வண்டுகளின் கூட்டமோ என்க.
177. பொன்னுரத்தின் முந்நால்—பொன் மார்பில் அணிந்த பூணூல். திரு பதையாறு—திரிபதகை என்னும் கங்கையாறு. ஒதிமத்தின் ஈட்டம்—பூணூலைக் கங்கையாறென்று கருதி வந்த அன்னங்களின் கூட்டம்.
178. கணங்களோ, கூட்டமோ, சங்கமோ, ஈட்டமோ என்ன என்க. சூளிகை—நிலா முற்றம். வேதிகை—திண்ணை.
179. சேயை—முருகன் உலா வரும் தேரை.
180. முதல் 195 வரை முருகன்மீது மாதல் கொண்ட மகளிரின் கூற்று.
180. தேரைத் தழுவுவோம் என்பர்.

- மைவேலைக் கொண்டு மணிப்புயமாம் பல்பொருப்பைக்
கைவேலை போலக் கறுவுவராய்—எய்வேலை 181
- மைத்துனற்குத் தோற்றோம் மறித்துமிவற் குந்தோற்றால்
எத்துநற்கும் சொல்லோம் இனியென்பார்—மொய்த்
திரங்கு 182
- தண்டைக்கால் கஞ்சம் தலையிலிருந் தாலுண்டோ
பண்டைக்கா லந்தான் பகையென்பர்—அண்டர் 183
- மேவாத கோவ விரகஇருள் விடியக்
கூவாதோ கோழிக் கொடியென்பர்—காவாலி 184
- போராடு மன்னைப் பொறியரவைத் தின்றுவிட
வாராதோ வீரமயில் என்பார்—சேராத 185
- மைச்சூர னைச்செயித்த வள்ளலார் மன்மதனாம்
இச்சூர னுக்கிடைந்த(து) என்னென்பார்—மெய்ச்சூரை 186
- ஆடுகைக் கோமன் அரக்கர்புர மோவென்பார்
கோடுகைக்கோ நிலலாது கோவென்பார்—சூடுகைக்கும் 187

மடக்கனி

- சந்தக் கடம்பு தரமாட்டார் வாலிபர்க்குள்
எந்தக் கடம்பர் இவரென்பார்—முந்தக் 188

-
181. பல் பொருப்பு—பன்னிரு புயங்களாதலால். கைவேலை—அவன் கையி
கையிலுள்ள வேலை. கறுவுவராய்—சினம் கொண்டவராய். வேலைச்
சினவேல் என்பது வழக்கு. எய் வேல்—அம்பு எய்கின்ற. மைத்துனன்—
காமன். மறித்தும்—மீண்டும்.
182. எய் வேலை மைத்துனன்—அம்பு எய்கின்ற காமன். இவற்கும்—இந்த
முருகனுக்கும். எத்துநன் ஏமாற்றுவோன்.
183. அண்டர்—பகைவர் போன்ற அருள் செய்யாத முருகன்.
184. கோவ விரக இருள்—கோபத்தால் வந்த விரகமாகிய இருள். காவாலி—
கபாலி; கபாலங் கையில் ஏந்திய சிவபிரான்.
185. மன்—மன்மதன்.
186. இடைந்தது—பின்னிட்டது. மைச்சூரன்—கரிய சூர பதுமன்.
187. கோ வென்பார்—கோவென்று அழுவார்.
188. கடம்பு—கடப்ப மலர் மாலை. கடம்பர்—மென்மை யறியாத முரடர்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

குடித்தகடல் நீரையெல்லாம் கொப்புளித்த வேல்போல
வடித்தடங் கண்ணீர் வடிப்பார்—படித்தலத்தில் 189

ஈராறு கண்படைத்தோன் என்றிரா தேயாமும்
ஈராறு கண்படைத்தோம் என்றுரைப்பார்—காரான 190

மாக்குஞ் சரமுடையீர் மன்மதனால் எங்களுக்குத்
தாக்குஞ் சரமுண்டோ தானென்பார்—தேக்கருவி 191

தென்குறிஞ்சி மாநிலத்தில் தேன்போ லுமிதழை
இங்குறிஞ்சி னால்ஏ திழுக்கென்பார்—பங்கயனார் 192

கோசைத் தளையும் உமைத்தொழுத மானாருக்கு
ஆசைத் தளையுமோ ஆங்கென்பார்—நேசித்த 193

நெஞ்சத்தா ரீரென் நினைவைத்தா ரீர்புலங்கள்
அஞ்சைத்தா ரீரென்(று) உசாவுவார்—விஞ்சு 194

பதக்கவணி யேறப் படியென்று பார்ப்பார்
இதற்கிளையோன் உட்கொள்ளான் என்பார்—விதத்தில் 195

189. முன்பு முருகன் உக்கிர குமர பாண்டியராயிருந்து கடல் கவற வேல் விட்டார். இப்போது அவ் வேல் நீரைக் கொப்புளிப்பது போலக் கண்ணீர் உருக்கின்றனர்.

190. ஈராறு கண்—பன்னிரு கண், ஆறாகச் சொரிகின்ற கண். காரான—மேகம் ஒத்த.

191. மாக் குஞ்சரம்—பெரிய யானை. தாக்கும் சரம்—யுத்தத்துக்கான வலிமை (அம்பு).

192. குறிஞ்சி முருகனுக்குரிய தாதலால். பங்கயனார்—பிரமன்.

193. ஓசைத் தளையும்—பிரணவமாகிய சப்தத்துக்குப் பொருள் கூற அறியா மையால் பிரமனுக்கு இட்ட தளை. ஆசைத்தளை—காதல் என்ற தளை. மானார்—பெண்கள்.

194. நெஞ்சம் அவனிடமே சென்றுவிட்டது; புலங்கள் ஐந்தும் அவனிடமே ஈடுபட்டுள்ளன: ஆகவே அவற்றைத் தாரீர் என்க.

195. பதக்க அணியேற—மார்பிலுள்ள பதக்கத்தின்மீது பொருந்த; தழுவ என்றபடி.

பேதை

பொருவார் தொகுவார் புகுவார் கலைஞாண் பிரிவார் அவரிலொரு பேதை—மருவுமலர்க்	196
கானீன்ற வள்ளிக் கவலைக் குழியிடத்தே மானீன் றறியா மழலைமான்—ஆனீன்ற	197
பாலாடி பெற்ற பரமன் பரங்குன்றின் மேலாடக் கல்லா எழில்தோகை—சேலாடச்	198
சிந்துரங்க ளாடச் செருத்தணியில் செஞ்சுணையின் இந்திரநீ லத்தின் இளவரும்பு—முந்திவினை	199
அங்கே ரடிகட் கருள்புரியும் கந்தவேள் செங்கோட்டில் ஏறாச் சிறுதிங்கள்—வெங்கோட்டுத்	200
தத்திக் கிளையான் சலதித் துறையலைவாய்ச் செந்திக் குரிய செமுந்தரளம்— உந்திப்பூ	201
நாரா யணன்மருகன் நற்பழனை யோடையிலே ஊராத அன்னத் தொருபார்ப்பு—கூராரும்	202

-
196. கலை—ஆடை, கலையும் நடனமும் பிரிவார்.
197. வள்ளிக் கவலைக்குழி—கிழங்குகழ்ந்த குழியில் வள்ளியை மான் ஈன்றது என்ற குறிப்பு. இவள் மான் ஈன்றறியாதவள்.
198. பால் ஆடி—பாலை அபிடேகம் கொண்டருள்பவன். தோகை—மயில். சேல்—கயற் கண்கள்.
199. சிந்துரங்கள்—நெற்றித் திலகம். செருத்தணி—திருத்தணிகை. இந்திரநீலம்—நீலோற்பலம்; கருங்குவளை; குவளை முருகனுக்கு விருப்பமான மலர்; தணிகையில் சுவளை சிறப்பு.
200. செங்கோடு—திருச்செங்கோடு. திங்கள் இன்னும் மலை மீது வரவில்லை என்ற குறிப்பு.
201. தந்தி—யானை முகன். சலதி—கடல். செந்தி—திருச்செந்தூர். தரளம்—முத்து. அலைவாயில் செந்தி என்றதற் கேற்ப முத்தென்று கூறினார்.
202. பழனை: தொண்டைநாட்டுப் பழையனூர்த் திருவாலங்காடு என்றும் காவிநி நாட்டுத் திருப்படினம் என்றும் கொள்ளலாம். பழனை—பழனம்—வயல், பார்ப்பு—அன்னத்தின் குஞ்சு.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

சத்தியான் ஏரகம்கூழ் தண்டலையின் ஒண்தளிரை குத்திஆ ராத குயிற்பிள்ளை—எத்திசையம்	203
சூழ்குமரன் மேவும் சுவாமிமலைச் சாரலிலே வாழ்ப்பிடி ஈனா மடக்கன்று—நீளும்	204
திருமால் மருகன் செழுங்கதிர்கா மத்துப் பருவம் முதிராப் பவளம்—முருகவேள்	205
திட்டாந்த மைத்துனனார் தென்றற் பசுந்தேர்க்குக் கிட்டாக் குதலைக் கிளியூர்தி—பட்டாங்கில்	206
ஏதும்ஓங் காமல் இளையோன் பிதாவுக்கன்(று) ஓதும் ஓங் காரத்தின் உட்பொருளோ—வாதுவரில்	207
மாற்றார் அழிவரென மந்திரியார் கூடலிலே தோற்றா(து) ஓளித்துவைத்த சூலமோ—கூற்றாவி	208
செற்றிருந்த வேலோன் சிவன்நெற்றிப் பார்வையிலே உற்றிருந்த பண்டை உருவமோ—துற்றநிணம்	209

- 198- 204 இங்குப் பரங்கன்று. திருத்தணி, செங்கோடு, செந்தில், பழனம், ஏரகம் சூழ் தண்டலை, சுவாமிமலை என்னும் தலங்களுக்குப் பொருந்து வனவாக மயில், குவளை, திங்கள், தாளம், அன்னப் பார்ப்பு, குயிற் பிள்ளை, யானைக் கன்று என்று ஏன்று பேதையைக் குறிப்பிட்டது சிறப்பு.
203. சத்தியான்—சத்தி ஆயுத மேந்தியவன். தண்டலை—சோலை, (தண்டலை நீள் நெறி என்னும் பாடல் பெற்றதலம்.) ஏரகம்—சுவாமி மலை என்று வழங்குவது. வேறு தலம் என்று சொல்வதும் உண்டு. குயில் மாஞ்சோலையில் வாழ்வது.
204. சுவாமிமலை—சோழ நாட்டுத் தலம்; அல்லது பொதுவாக முருகனுக்குரிய மலைகள் எனவும் கொள்ள இடமுண்டு. மலை என்றதற்கேற்ப யானைக் கன்று என்றார். நீளும் நீண்டு வளர்ந்த திரிவிக்கிரமாவதாரத்தைக் குறித்தது.
205. கதிர்காமம்—சூழ் நாட்டுப் பிரசித்தி பெற்ற முருகன் தலம்.
206. மைத்துனன்—காமன், அவனுடைய தேர் தென்றல், ஊர்தி—கிளி. ஆனால் இப் பேதையாகிய கிளி அவனுக்குக் கிட்டவில்லை. குதலைக் கிளியூர்தி—மழலைக்கிளி மொழியுடையவன். பட்டாங்கில்—உண்மையாகவே.
207. இளையோன்—முருகன். வாதுவரில்—வாது செய்வாரின்.
208. மாற்றார்—இங்குச் சமணர். மந்திரியார்—சூலச்சிறையார். கூடல்—மதுரை, சூலம்—கழு. கூற்றாவி—யமனுடைய உயிரை.
209. செற்றிருந்த வேலோன்—போக்கிய சூலத்தை ஏந்தியவன். பண்டை உருவம்—நெற்றிக் கண் எரிப்பதற்கு முன்னிருந்த காமன் வடிவம், துற்ற நிணம்—நிணம் தோய்ந்த.

பாய்ந்த கதிர் வேற்குப் பயந்துமிகப் பார்வையிலே
தோய்ந்தமலை யோகள்ளச் சூதமோ—வாய்ந்தெழுப்பின் 210

ஆன்றகுடத் தென்பின் ஆவியோ தானென்னத்
தோன்ற விருந்த துணைமுலையாள்—சான்றகை 211

நெல்லை தனிலுதவு நித்திலம்போ லேமுளைத்த(து)
இல்லையுள தென்னும் எயிற்றினாள்—தொல்லைநாட் 212

சாற்ற வரும்வேதம் தவறி அறுமுகற்குத்
தோற்றஅயன் போல்குழறும் சொல்லினாள்—தீற்றாச் 213

சடையாளர் நஞ்சு மெழத்தேவர் தாமும்
கடையாக் கடலனைய கண்ணாள்—புடையாடும் 214

மாதர் நிழலை வடிவென்றயல் நாடக்
காதலுட னேஅழைக்கும் கற்பினாள்—ஆதரவின் 215

அம்மை முலைப்பால் அருந்து மவன்போல்வார்
செம்மையுட னேஓழுகும் செவ்வியாள்—வெம்மைக் 216

கனலென்று மாணிக்கக் காணிக்கை அஞ்சி
வனிதையர்க னேந்தில் மறைவாள்—பனிமதியின் 217

-
210. மலை—கிரவுஞ்சமலை, கள்ளச் சூதம்—பொய்யம் மாவின் வடிவாய் நின்ற சூரபதுமன்.
211. குடத்தென்பின் ஆவியோ—திருஞான சம்பந்தர் எனும்பு அங்கத்தி விருந்து எழுப்பிய பூம்பாவையோ. சம்பந்தர் முருகன் அவதாரம் என்ற கருத்தினால் இங்குக் குறிப்பிடுகிறார்.
212. நித்திலம்—முத்து. நெல்லைப் பதியில் சிவபிரான் மூங்கிலிலே முத்தாக உதித்தார் வேய் முத்தர் என்பது புராணம். இல்லை உளது—கடவுள் உண்டென்பாரும் இல்லை யென்பாரும் உளர் ஆதலால். அது போல இல்லை உளது என்றும் எயிறு எனலுமாம்.
213. பிரமன் வேதம் கூறும்போது பிரணவத்துக்குப் பொருள்கூற அறியாமல் குழறினான் அது போலும் சொல்லாள் என்றபடி, மழலை இன்னும் நீங்காத பருவம் ஆதலினால்.
214. சடையாளர்—சிவபிரான்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

வெள்ளை நிலாஓழுக்கை வேரிநறும் பாடென்ற வள்ள மதிலேற்க வாவுவாள்—கிள்ளைமுகம்	218
தன்னைச் சிவந்த தடங்கனியென் நேறச்சி அன்னைக் குரைக்கும் அறிவினாள்—புன்னைமலர்க்	219
கொத்தையுய ரக்கண்டு கொம்புதனை நானாட முத்ததுவென் நேற்கின்ற முன்கையாள்—சித்திரத்தை	220
வாவெண் றுருகுவாள் வைத்தமணித் தீபத்தைப் பூவென்று தீண்டவரும் புந்தியாள்—சேவலனைப்	221
பாடா மனம்போல் பயிலப் பயிலுமுடி கூடாம வேபறக்கும் கூந்தலாள்—ஏடருகும்	222
செய்யவிரல் கன்றுமெனச் சிந்தியாள் பூங்கோல மெய்யுருகு மென்று வெருவுறாள்—வையமகள்	223
அங்கம் குளிர அணையச் சிறுவீட்டில் சங்க வுலைக்குத் தரளத்தாற்—பொங்கரிசி	224

முருகனைக் காணுதல்

இட்டு விளையாடு மெல்லைக்கண் வந்தருந்ந் செட்டிப் பினாகச் சிலைக்குறவன்—தட்டான்	225

-
218. வேரிநறும்பால்—நறுமணம் பொருந்திய பால். வாவுவாள்—விரை வாள். வள்ளம்—கிண்ணம்.
219. நச்சி—விரும்பி.
220. ஆட—அம்மாணையாட. புன்னைக் கொத்து முத்துப் போலிருந்த வினால்.
221. புந்தியாள்—அறிவினாள். சேவலன்—கோழிக் கொடியனான முருகன்.
222. கூடாமலே பறக்கும்: முருகனைப் பாடாதவர் மனம் போல் ஒருநிலைப் பாடாமல் அலைகின்ற என்பது குறிப்பு.
223. வெருவுறாள்—அஞ்சாள். சிறுசோறடுதலால் ஏற்படும் வருத்தத்தைக் கூறுகிறார். வையமகள்—நிலமகள்.
224. சிறு வீடு—விளையாடும் சிற்றில், பேதைப் பருவத்துக்குப் பொருந்துவது. தரளம்—முத்து.
225. செட்டி: முருகன். பினாகம்—சிவபிரான் வில்லுக்குப் பெயர். குறவன்: சாதி; வேடனாய் வில்லேந்தி அருச்சுனனோடு போரிட்ட நிலை. சிலைக்கு உறவன்—அச் சிவபிரானுக்கு மகன். தட்டான்—அறிவிலை தட்டுப்பட மாட்டான்; சாதி.

நிறைந்த மலையமான் நீண்டவர்க் கன்னான்
பறந்துவரை யும்சிறந்த பார்ப்பான்—குறிஞ்சியெனும் 226

நத்தமான் வென்றநரி நற்சொந்த கண்வலையன்
சித்த மகிழும் சிறுபிள்ளை—உத்தமவேல் 227

முத்திரையன் செம்படவன் முட்டார கம்படியான்
புத்திடையன் [அம்பட்டன்] போர்வண்ணான்—எத்த
லத்துச் 228

சாதிக்கு மேலான் சடானனத்தோன் செங்கனகச்
சோதித் திருத்தேர்மேல் தோன்றுதலும்—வீதி 229

இணங்குவித்தார் கைத்தாயர் எல்லோரும் கூடி
வணங்குவித்தார் அங்கண் வணங்கி—இணங்கும் 230

பேதையின் செயல்

பருதிஇரண் டொன்றாகிப் பன்னிரண்டுங் கூட
வருமகுட பந்திதனை வாழ்த்தாள்—திருமுகங்கள் 231

226. மலையமான்—மலையமான் சாதி; மலைக்குரியவன். நீண்டவர்க் கன்னான் தேடு மவருக்குக் கிடைக்கமாட்டான்; கன்னான் என்னும் சாதி.

227. நத்தமான்—சாதி, இடத்துக் குரியவன். வலையன்—சாதி. பிள்ளை—சாதி, குழந்தை.

228. முத்திரையன்—முத்திரையன். முத்திரையர்: 8—9 நூற்றாண்டுகளில் வல்லம், செந்தலை முதலிய இடங்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு தஞ்சைப் பகுதியை ஆண்டவர்கள். இவர்களை வென்றே சுமார் 846-ல் விசயாலய சோழன் தஞ்சையில் சோழ அரசை மீண்டும் நிறுவினான். முட்டர்—அறிவினர்; அகம்படியான்—நெஞ்சில் தங்க மாட்டான்; அகம்படியர் என்ற சாதி. அம்பட்டன் என்னும் சொல் ஏட்டில் விடுபட்டது.

229. சடானனத்தோன்—ஆறுமுகன்.

230. இணங்கு வித்தார்—பேதை வந்து தரிசிக்குமாறு செய்தார்கள்.

231. பருதி இரண்டொன்றாகி—துவாதசாதித்தர் என்னும் குரியர் பன்னிரு வரும் இருவர் ஒன்று சேர்ந்து அறுவர் ஆனாற் போலும் தோற்றுகின்ற மகுட பந்தி. பந்தி-வரிசை. வாழ்த்தாள்—இவ்வாறெல்லாம் பேதை சொல்லவில்லை.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

ஆறும் தொழுதுவிடை ஆறாள் மணிவலயம்
ஏறும் திருத்தோள்பார்த் திச்சியாள்—மாறி 232

ஒருவ ரணுகாம லோட்டிவிழி நாட்டி-
இருவர் புறத்திருப்ப தென்றாள்—திருவரையில் 233

கச்சுக்கும் கிண்கிணிக் கண்ணுறாள் பொற்கழலை
மெச்சிப் பிரிக்க விருப்புற்றாள்— சிட்டரும் 234

சாலப் புகழும் சதங்கைக்கும் தண்டைக்கும்
காலிற் சிலம்புக்கும் காமுற்றே— ஆலிக்கும் 235

அன்னைக் குழாத்துக் கறைய அவர் அணங்கே
முன்னைக் குறத்தி முனியாலோ— நின்னைத்தான் 236

விண்ணவர்கோ னங்கை வெறுத்துரையா னோமான்போல்
திண்ணமுன் நாங்கள்தவம் செய்தோமோ— பெண்ண
முதே 237

என்று பகர இரங்கி நிலத்துதைத்து
நின்று தணிய நெடுந்தேரும்—நன்றிபுனை 238

-
232. திருமுருகங்களைத் தொழுது விடாயாறவில்லை. தோளைப் பார்த்து
விரும்பவில்லை: பேதை இயல்புக் கேற்ப. மணி வலயம்—தோள்
வளை என்னும் தோளணி. இச்சியாள்—விரும்பாள்.
233. வள்ளி தேவயானை இருவரும் இரு மருங்கிலும் இருப்பது அருகில்
எவரும் நெருங்க முடியாதபடி. ஓட்டி—அருகே.
234. அரையிலணிந்த கச்சையும் கிண்கிணியையும் விரும்பாது கழலை
விரும்புகிறாள். இரண்டு குறிப்பு: கழல் விளையாடத் தக்கது,
கழலே (திருவடியே) பக்தர்களுக்குப் பற்றுக் கோடாதலால்.
235. கிட்டர்—ஞானியர். சாலப்புகழும்: திருவடியையே போற்றுபவர்
களாதலால் திருவடியில் அணிந்த சதங்கை தண்டை சிலம்பு குறிப்பிடு
கிறார்.
236. அறைய—விரும்பிக் கேட்க. அணங்கே—விளி: அன்னையர் கூற்று.
முன்னைக் குறத்தி—முன் மணஞ்செய்த வள்ளி நாயகி. முனியாளோ—
கோபிக்கமாட்டாளோ.
237. விண்ணவர்கோன் நங்கை—தெய்வயானை. மான்போல் தவம்—
மாள் தவம் செய்த மையால் மாணீன்ற வள்ளியை முருகன் மணந்தான்;
நாங்களது அவ்வாறு செய்தோமில்லையே என்க.
238. நிலத்துதைத்து: பேதையின் இயல்பு; குழந்தையான படியால்,
நிலத்தில் உதைத்துக் கொள்ளுகிறாள்.

- செய்யூர் வணங்கவே சேர்ந்த தயல்வீதி
மையூரும் கண்ணிதனை மானாரும்—கையூர் 239
- குழவிக் குயிலெனவே கொண்டுமனைப் புக்கார்
விழவிற் சிறந்த மதவேளும்—உழைவைத்தான் 240
- மைந்தன் எனவோதான் மைத்துனனை இச்சித்தால்
இந்தவா றாகாதென் றெண்ணியோ—முந்தினவன் 241
- சென்னிபடு தாடனத்தைச் சிந்தித்தோ—தன்னுடைய
கன்னல் வளையாமல் கைவிட்டான்—பின்னை 242

பெதும்பை

- கணைபோலும் தாய்க்கதியைக் கற்கும் சிறிய
பிணைபோற் குழையும் பெதும்பை—துணைபோல் 243
- இருந்தன அன்னைக் கேற்றவட மீன்போல்
அருந்ததிபோல் தோன்றும் அழகாள்—பொருந்தும் 244
- சரவணத்தில் சேய்போல் சதங்கைஓலி காட்டி
பரவணையைப் பார்க்க வருவாள்—இரவகத்து 245
- மேற்குறிஞ்சி வேளாளன் எப்போ துதவுமெனப்
பார்க்கு மிளந்தேன் பருவத்தாள்—சீர்க்கங்கை 246

239. செய்யூர்: செய்யூர் மக்கள். மையூர்—மையெழுதிய, மானார்—
தாயர், கையூர்—கையிலேந்திய. பேதையின் பருவம் நோக்கிக் கையில்
ஏந்தினார் என்றார்.
240. குழவிக் குயில்—குயிற்குஞ்சு. மதவேள்—மன்மதன். உழை வைத்
தான்—மானேந்திய சிவபெருமான். மைத்துனன்—முருகன். அவன்
சிவபிரான் மகன் ஆதலால் சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணால்
தான் எரிந்தது நினைவு வந்தது.
241. மைத்துனன்—முருகன். முருகனை விரும்பும் பெண்மீது தான்
கணை எய்யலாகாது என்றெண்ணி. முந்தினவன் பிரமன்.
242. சென்னிபடு தாடனம்—தலையில் பட்ட குட்டு. கன்னல்—கரும்புச்
சிலை. வளையாமல்—விரக மூட்டுகின்ற அம்பு எய்யாமல்.
243. கணை போலும் தாய்க் கதி—அம்பு போல் வேகமாய்ச் செல்லுகின்ற
தாயின் கதி. பிணை—பெண்மான்.
244. தன அன்னை—தன் அன்னை. வடமீனாகிய அருந்ததி போல்.
245. சரவணத்தில் சேய்—முருகன்.
246. குறிஞ்சிவேள்—முருகன்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- ஆறணிவான் வெண்பிறைபோல் ஆகாமல் ஆரமுதம்
ஊறுமறை யோது முறுவலாள்—சீறி 247
- வெகுள உலகழிக்க வேட்கரும்பு சிற்ப
முகுளம் அனைய முலையாள்—உகளுமுனி 248
- கூட்டம் குலைக்கக் குமிடங் குழைக்கமிடை
நாட்டம் தனையோட்ட நாட்கொண்டாள்—கோட்டு
வளை 249
- முத்துப் பகற்பாரின் முட்டரைசெந் தார்புத்தி
ஓத்திக்க ருதிப்பருவ மோதியாள்— தொத்தலரைப் 250
- பற்றும் சுரும்பார் பயந்தோர்க் குரைத்தமொழி
கற்றும் புகல்யோகக் கல்வியாள்— முற்று 251
- பணியா தவனெழுமுன் பையத் தெளியும்
குணபால் அனைய குணத்தாள்—மணவாளர் 252
- உய்யப் பயில்வார் உபாயங் களைச்சிறிதே
செய்யகடைக் கண்ணால் திருடுவாள்—கையில் 253
- கழலாற் கழலேந்தி காதளவு மோட்டி
சுழலா நயனம் சுழற்றி—எழிலாடும் 254
- செந்தா மரையிற் சிறந்தோடி வண்டினங்கள்
வந்தாடு கின்ற வளம்காட்டி—முந்தமுதல் 255

247. ஆறணிவான்—சிவபிரான். பிறைபோல் ஆகாமல்—தேய்வுபடாமல்.
248. வேட்கு அரும்பு சிற்ப முகுளம் அனைய—மன்மதனுக்கு அரும்புகின்ற சிற்பம் ஓத்த.
249. குமிடம்—குமிழ்போன்ற நாகி,
252. ஆதவன்—சூரியன். குணபால்—கீழ்த்திசை. ஆதவன் எழுமுன் மெல்லத் தெளிகின்ற கீழ்த் திசையின் ஒளி போன்ற குணத்தாள்.
253. செய்யக் கடைக்கண்ணால் திருகுவாள்—பயில்வார் உபாயங்கள் இவளிடம் சிறிது கடைக்கண்ணிடத்து உதிக்கின்றன.
254. இது முதல் அவள் கழலாடுதல் சொல்லப்படும். ஓட்டி—கண்ணைச் செலுத்தி 254-56. ஆடுகின்றவளுடைய நிலை.
255. வண்டினங்கள் வந்தாடுகின்ற வளம். இவள் ஆடும் போது கூந்தலி லணிந்த மலரில் மொய்க்கும் வண்டுகள் சுழல்கின்ற நிலைமை.

- வேத முதற்பொருளை வித்தரித்து மூவருக்கு
மோத வறிந்தமுத லொன்றென்றும்—காதலித்துச் 256
- சாற்றிய மெய்ஞ்ஞான தபோதனர்க்குச் சென்னியிலே
ஏற்றிய தண்டைக்கால் இரண்டென்றும்—வேற்றிருக்கை
- தேவாதி தேவனுக்குச் செந்தணிகைக் கேதினமும்
முவாது பூத்திடுபூ மூன்றென்றும்—நாவாணர் 258
- குன்றாமல் ஏத்தும் குமரசர் கைப்புடையை
நன்றாக ஏற்றமுடி நாலென்றும்—முன்னாக 259
- இன்ப முடனேந்தி இளையோன்செவ் வாய்முத்தம்
அன்புடனே கொண்டவாய் அஞ்சென்றும்—கொன்படிந்த
- காரணைய மேனிக் கவுரி திருக்கரத்தால்
ஆர அணைந்தமுகம் ஆறென்றும்—தாருகனை 261
- முற்றவே சிந்த முனைவேற் பெருங்கோபத்
தெற்றவே வைத்தகடல் ஏழென்றும்—பெற்றெடுத்த 262
- காரிகையாள் கற்பிக்கக் கற்றனவெல் லாம்கொண்டு
வேரிமலர்க் கோதை விளையாடத்—தேரிலே 263

256. வேத முதற்பொருளாக முருகனைச் சொல்கிறார். முதற் பொருள் ஒன்று.
257. தலையில் சூட்டிய திருவடிகள் இரண்டு. வேற்றிருக்கை—அரசனாக வீற்றிருக்கின்ற.
258. தேவாதி தேவன்—முருகன். தணிகையில் ஒரு காவிக் கொடி முப் போதும் பூத் தரும் என்று புராணங்கள் கூறும். 'காலை நண் பகல் மாலையும் கடிக்கொண்டு அலர்ந்தொளிர் காவிடும்' என்பது தணிகைப் புராணம். 'சந்ததம் குவளை முச்சந்தியின் தரும்' என்பது தணிகாசல புராணம் 341.
259. ஏற்றமுடி. நாலு—பிரமனுடைய முடிகள் நான்கு.
260. முத்தம் கொண்டவாய் அஞ்சு—சிவபெருமானுடைய ஐந்து முகங்கள்.
261. கவுரி—பார்வதி. அம்மை ஆறு முகங்களையும் ஒன்றாக்கிய செய்தி இங்குச் சுட்டப்படுகிறது.
262. தாருகன் கடலில் நடுவே மலையாய் நின்றபோது எற்றியதனால் ஏற்பட்ட கடல்கள் ஏழு.
263. வேரி—தேன் நிறைந்த; பெதும்பை, தான் கற்றனவற்றை யெல்லாம் சொல்லி விளையாடுகிறாள்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- மேடத் தலையனுக்கு மிக்கபே ரன்கயிலைப்
பீடத் திடப்ப பிரான்மைந்தன்— நாடெல்லாம் 264
- சுத்தமிது வத்தெனவே சொல்லுமணி கண்டத்தன்
கைத்தலஞ்சேர் பொற்கற் கடகத்தான்— அத்தரியிற் 265
- சிங்கத்தின் மால்மருகன் செய்யகுறக் கன்னியான்
சங்கத் துலாத்தும் சரவணத்தான்— துங்க 266
- விருச்சிக மாதத்தனையன் வேழத் தனுசன்
பருத்த மகரத்தோன் பணிவான்— பெருத்தமுனி 267
- கும்பமீ னன்தனக்குக் கோலத் தமிழுரைத்தோன்
செம்பொனா ரும்புரிசைச் செய்யூரான்— எம்பிரான் 268
- பூதத்தை ஆண்டான் புவனந்து நீண்டான்
சூதத்தை மாற்றினான் தோற்றினான்— மாதத்தை 269

263-68 முருகன் தேரில் வருவதைக் காண்கிறான். இங்குப் பன்னிரு ராசிப் பெயர்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

264. மேடம்—ஆடு. மேடத்தலையன்—தக்கன். அவன் பெற்ற பெண் தாட்சாயணி. தாட்சாயணியே பார்வதியாகப் பிறந்து முருகனைப் பெற்றாள். ஆதலால் முருகன் மேடத் தலையனுக்குப் பேரன். தக்கயாகத்தை வீரபத்திரன் அழித்தபோது தக்கனுக்கு மேடத்தலை தந்து யாகம் நிறைவேற்றிற்று. இடப்பிரான்—இடப வாகனமுடைய சிவபெருமான்.
265. மிதுனம்—மூன்றாவது ராசி. மணிகண்டன்—நீலகண்டன். பொற்கற் கடகம்—பொன்னும் கல்லும் பதித்த கடகம். கடகம் என்னும் ராசி.
266. சிங்கம்—நரசிங்கம். சிங்கம் என்ற ராசி. கன்னியான்—கன்னி என்ற ராசி. வள்ளிக்கு நாயகன்.
சங்கத் துலாத்தும்—துலாம் என்ற ராசி. சரவணப் பொய்கையில் உலாத்துகின்றவன்.
267. விருச்சிகம் என்ற எட்டாம் மாதமாகிய கார்த்திகைக்குத் தனையன் (மகன்) எட்டாம் ராசி விருச்சிகம். வேழத்தனுசன்—வேழம்—விநாயகன். அனுசன்—தம்பி. தனுசு என்ற ராசி. மகரத்தோன்—வருணன். மகரம் ஒரு ராசி.
268. கும்பமீனன்—கும்பம், மீனம் ராசிகள். கும்பம் ஈன்ற அகத்திய முனிவன். அகத்திய முனிவனுக்கு முருகன் தமிழ் கற்பித்தான் என்று புராணங்கள் கூறும். புரிசை—மதில். இங்குள்ளது போல இராசில் பெயர்களைச் சிலேடை வகையால் இவ்வாசிரியர் அமைத்திருப்பதை இவருடைய திருக்காளத்திநாதர் உலாவிலும் காணலாம்.
269. பூதம்—முருகன் இத் தலத்தில் குதிரைமுகப் பேயை அடக்கினான் என்று முன்னரும் கூறப்பட்டது (160).

ஆடும் கழலெறிந் தாயத்தோ டேகிமறை தேடும் கழலைத் தெரிசித்தே—சூடும்	270
மகுடம் தொழுதே மதிவதனம் கண்டே பகடந்து மார்பதனைப் பார்த்தே—துகருகந்	271
தோளை அழைத்தே சுடர்வேலை நோக்கியே காளை வடிவிலே கண்வைத்தே—வேளை	272
புனக்குறத்தி அத்தி புணர்ந்திருக்கை தேர்ந்தே எனக்கிருக்க இங்கிடம்ஏ தென்றாள்—அனக்குருகை	273
உட்கலைக்கு ளேயிருத்தி ஒண்ணுதலே நீஇரண்டு சக்களத்தி மார்க்குத் தகுவையோ—சிக்கெனவே	274
உன்னிரண்டு கொங்கையரும்பு உன்னதமா காதுஇன்னம் பன்னிரண்டு கையணையப் பற்றுமோ—அன்னவிதம்	275
ஓற்றைஇதழைக்கொண்டு ஒளிபவள மாறற்கும் கற்றதல வேநன் கணிந்தவராய்—மற்றிதனைப்	276
பூவைதவி ரென்றனைமார் போதிக்கக் கேளாநம் ஆவி அனையார் அருகிருந்த—தேவியருக்கு	277

சூதம்—மாவாக நின்ற சூரன். தோற்றினான்—உலாவந்தான்.
மா தத்தை—அழகிய கிளிபோல்வாள்.

270. கழல்—உலா வந்த முருகன் திருவடியை.
270—73—திருவுருவம் முழுவதும் பெதும்பை நோக்குகிறாள்.
273. புனக் குறத்தி, அத்தி—வள்ளியும், தெய்வயானையும். அனக்குருகு—
பெதும்பையை.
274. உட்கலைக் குள்ளே யிருத்தி—அன்னமார் தங்கள் சேலைக்குள்ளேயே
அடக்கி நிறுத்தி. ஒண்ணுதலே—விளி.
275. உன்னதமாகாது—பூரித்து வரவில்லை. பன்னிரண்டு கையள்—முருகன்.
276. பவளம் ஆறற்கும்—முருகன் இதழ்கள் ஆறுக்கும்.
277. பூவை—விளி. தவிர்வாயாக. ஆவி அனையார் தேவியர் என்க.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- ஏற்றமுகம் எங்கே எனஉரைத்தாள் அன்னையரும்
மாற்றம் எடுத்துரைக்க வல்லாராய்ப்—போற்றோம்பும் 278
- ஆசை அறிகைக் கடிக்கொண்டாள் என்றுதலை
வாசற் கடந்து மனைபுக்கார்—பூசல்வேள் 229
- பாணம் தனக்கிளமான் பற்றாள்என் நேசிலையை
நாணை இறக்கினான் நாணினான்—சேணு 280
- மறுகுமுரல் செம்பொன் வடத்தோ டயல்வீதிச்
சிறகு புகுந்துளது தேரும்—பிறகு 281

மங்கை

- திருமங்கை பூமங்கை தெண்டன் பணிய
வருமங்கை வாரங்கொள் மங்கை—பொருது 282
- புடைக்கமுலை பெற்றாள் பொறுக்கஇடை அற்றாள்
கடைக்கணிலே காமகலை கற்றாள்—கொடைக்கு 283
- நிறைந்தளகம் நீண்டாள் நெருங்குபணி பூண்டாள்
அறைந்தமத நம்புதோய்ந் தாண்டாள்—சிறந்த 284
- பிறைக்குருதல் மிக்காள் பெருத்தஎழில் ஆக்காள்
தறைக்குள் ஒரு மின்னெனவே தக்காள்—நிறைக்குநிலா 285

-
278. ஏற்றமுகம்—ஆறுமுகம் வேண்டுமே என்றவாறு. வல்லளாய்—
பெதும்பை வல்லமை பெற்றவளாய்.
279. ஆசை—காதல். அடிக் கொண்டாள்—ஆரம்பிக்கிறாள். வேள்—
மன்மதன்.
280. இளமான்—பெதும்பை. பற்றாள்—பருவமல்லள். ஆதலால் இறக்கினான்
—தளர்த்தினான். அம்பை எய்யவில்லை. நாணினான்—வில்லேந்தியவன்.
281. தேர் பொன் வடத்தோடும் ஆரவாரத்தோடும் அயல் வீதி புகுந்தது.
282. திருமகளும் பூமகளும் வணங்க என்றபடி. வாரம்—அன்பு.
283. இடை அற்றாள்—இடை மெலிந்தது என்ற குறிப்பு. கடைக் கண்ணிலே
காமகலை என்பது குறளில் சொன்ன இருநோக்கு.
284. கொடை வள்ளல் போல நீண்ட கூந்தலுடையவள். மதன்—மன்மதன்.
285. பிறைபோன்ற நுதலாள். மின்—அவளுடைய வடிவின் ஒளி.

- மூரலிலே பல்கினாள் மோகனமே நல்கினாள்
மாரன் அபிடேகம் மல்கினாள்—வீரவரி 286
- நந்தனைய கண்டத்தாள் நற்குமிழாம் துண்டத்தாள்
சந்தணிபொற் றோளனைய தண்டத்தாள்—முந்துகழை
- வண்டனைய ரோமத்தாள் வண்கதலி வாமத்தாள்
தண்டரள பந்திமணித் தாமத்தாள்—கண்டிரதி 288
- மாணிக்கம் ரத்னம் வயிடுரி யம்குயிற்றி
ஆணிக் கனகத் தமைத்தளித்த—காணிக்கை 289
- அம்மனையே தாங்கி அலங்காரப் பொற்றேவி
செம்மனையை வென்ற திருக்கையாள்—கொம்மை 290
- முலையளவு காட்டுகைபோல் முக்கணன்சேய் ஒன்னார்
தலையளவு விந்தைதனைப் போல—கலையளவு 291
- சந்திரனை ஆதவனைத் தாரணிசே யைப்புதனை
மந்திரியைக் காரிதனை மற்றோனை—இந்தவகை 292
- சேயைத் தொழுதெழுந்தே சேவித்தோம் என்பதுபோல்
காயக் குணங்கள் கடல்போல்—மாயத்து 293
- முப்புரமும் சாத்துகைபேர் மூவுலகும் ஆதியா
ஒப்பிறப்பில் வாரோமென் றோதுகைபோல்—எப்புறத்தும்

286. மூரல்—நகை. மோகனம்—மயக்கம். மாரன்—மன்மதன். அபிடேகம்—நீராட்டு.
287. வரிநந்து—வரியுடைய சங்கு; கண்டம்—கழுத்து, குமிழ் போன்ற மூக்கு. துண்டம்—மூக்கு. கழை—மூங்கில். சந்து—சந்தனம்.
288. கதலி—வாழை. வாமம்—அழகு. தாமம்—மலை.
289. குயிற்றி—பதித்து. கனகம்—பொன். காணிக்கை. காணிக்கை என்று கருத்தத் தக்க.
- இதுமுதல் 299 முடிய மங்கை அம்மனை ஆடல் கூறப் பெறுகிறது.
290. அம்மனை—அம்மனைக் காய்கள். செம்மனை—திருமகள்.
291. ஒன்னார்—பகைவர்.
292. இங்குக் கோள்கள் ஏழையும் சொல்கிறார். ஆதவன்—சூரியன். சேய்—செவ்வாய். மந்திரி—வியாழன். கார்—சனி. மற்றோன்—வெள்ளி.
293. சேய்—முருகன்

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- சாய்ந்தும் எழுந்தும் தரித்தும் பவுரிகொண்டு
பாய்ந்தும் நடந்தும் படிந்தெற்ற— ஏய்ந்த 295
- குழலசையக் கொங்கைக் குடமசைய மேனி
அழலசைய உந்தி அசைய— நிழலசையத் 296
- தோடாட மாலிகைமுத் தோடாடக் கைவளையத்
தோடாடச் செம்மணித் தோடாட— ஊடாடு 297
- மாதுநல்லார் ஓர்கரமும் மன்மதனார் ஓர்கரமும்
போதுமெனப் போற்றி அடிபோற்றிக்—கோதுபடாக் 298
- கன்னல் அனையாள் களித்தாடும் எல்லைக்கண்
என்னை யுடையான் எழிலுடையான்—வன்னிசுதன் 299
- தந்தையிலாத் தந்தையினான் தாயிலாத் தாயினான்
சிந்தையினான் தேயளிக்கும் சிந்தையான்—எந்தையான்
- மாலையடங் கக்குடிகொள் மார்பினான் சேயூரான்
வேலையடங் கக் குடித்த வேலினான்—கோலமுரு 301
- காற்றுப் படையான் அடியாரை அந்தத்தில்
கூற்றுப் படைக்குக் கொடுத்திடான்—சேர்த்தமரர் 302
- கொத்தே எனக்கை குவித்தே தொழும்சுந்தன்
அத்தேரும் தானும் அணுகினான்—முத்தேரும். 303

295. பவுரி—சுழற்சி.

297. தோடாட மாலிகை முத்தோடாட கைவளையத் தோடாட மணித் தோடாட என்க.

298. மங்கை ஆடும்போது மன்மதனும் ஆங்குத் தொழில் செய்ய வருகின்றான். கோதுபடா—குற்றமில்லாத.

299. கன்னல்—சரும்பு. வன்னி சுதன்—அக்கினியின் மைந்தன்.

300. தந்தையிலாத் தந்தை—சிவபெருமான். தாயிலாத் தாய்—தனக்குத் தாயில்லாதவளும் உலகுக்குத் தாயுமாகிய பராசக்தி.

301. வேலை—சமுத்திரம். முருகாற்றுப் படையான்—முற்குறிப்புக் காண்க.

302. அந்தத்தில்—மரண காலத்தில், கூற்றுப் படைக்கு—யமனிடத்து, கருத் தாவது முருகனடியார் சிவலோகம் சேர்வார். யமலோகம் போகார் என்பது முன் மறவியின் முதுகைப் பிளந்தான் என்பது காண்க.

303. திருத்தேர் வருவதைக் காணுதல். முத்தேரும்—முத்தை யொத்த.

- அம்மானும் அம்மாணை ஆடாமல் ஓடாமல்
செம்மானம் போலிருக்கும் சீர்முகத்தாள்—வெம்மா 304
- மலைதுளைத்த வேல்போல் வடிவழகன் பார்வை
முலைதுளைக்க உள்ளே முசித்தாள்—நிலைதுளைக்க 305
- மாறுமுகம் பாராள் மறந்தாலும் கந்தவேள்
ஆறுமுகம் அன்றிவிடாய் ஆறுமோ—தேறுமுகச் 306
- செய்கையான் வஞ்சகமே செய்கையான் ஆனக்கால்
வைகையா ருக்கும் வழக்கன்றோ—நைகைஉனக் 307
- கேதென்பார் கண்மாரி யெற்றென்பார் இப்பசலை
ஏதென்பார் இச்சையுனக் கேதென்பார்—போதென்பார் 308
- ஆடை திருத்துவார் ஆரம் புலர்த்துவார்
வேடை தணிய விசிறுவார்—வாடையிலும் 309
- ஏந்தி மனைபுகுவா ராயினார் ஏந்திழையார்க்
காந்திதனக் கிவ்வாறு காட்டியே—சேந்து 310
- நுதற்கணிலே வந்தான் நுடங்குகொடித் திண்தேர்
கதித்தயல் வீதி கடந்தான்—அதிற்பின் 311

304. அம்மானும்—மான் போன்ற அம் மங்கையும். செம்மானம்—சிவந்த நிறம்.

305. வெம்மாமலை—கிரவுஞ்சமலை. முசித்தான்—சோர்ந்தான்.

306. மாறுமுகம்—தனது வேறுபட்ட முகம். விடாய்—தாபம்.

307. செய்கையான்—சேயூர் உடையான். வைகை—கண்ணீர் பெருக்குதல். நைகை—நைந்து போதல்.

308. கண்மாரி—கண்ணீர் பெருக்கு, ஏற்று—ஏன். போது—இப்பால் வருவாயாக.

309. வேடை—வெப்பம். வாடையிலும்—வாடுகையிலும்.

310. சேந்து—சிவந்த.

311. நுதற் கண்ணிலே வந்தான்—நெற்றிக் கண்ணிலே தோன்றினவனாகிய முருகன்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

மடந்தை

- வடத்திலுறை நாயகமாம் மாணிக்கம் ஈசன்
படைத்தநய னத்தேறற் பாவை—விடைப் பெருமான் 312
- அஞ்செழுத்தி லேசிகரம் ஆழிக் குழாம்தனிலே
நெஞ்சநிறை சாரமாம் நெய்யாழி—பஞ்சசரன் 313
- ஆதரிக்கும் பாணத் தரும்சூதம் பொற்பான
மாதருக்குள் இன்ப வயிணவப்பெண்—கீதங்கை 314
- ஓசைக்கு ளேவிளரி ஒண்ணிலத்தி லேமுல்லை
தேசத் திலக்கணத்தி னற்செய்யூர்—மாசற்றுத் 315
- தாங்குமூல கத்தில் தபலோகம் சண்முகனார்
ஓங்கு மறைகள் உபநிடதம்— தேங்கியே 316
- ஆயு மூலகத் தபரஞ்சி நற்காந்தி
ஈயுஞ் சுடரா ரிளம்பருதி—பாயும் 317

312. வடத்திலுறை நாயகமாம் மாணிக்கம்—இரத்தின மாலையில் (வடம்) நடுநாயகமாய் அமைந்திருக்கும் பெரிய மாணிக்கக் கல் போல்வான். ஏழு பருவங்களில் மடந்தைப் பருவம் நடுநாயகமாய் அமைந்திருப்பதால். தேறல்—தேன்; பாவை—பதுமை யொப்பாள். விடைப் பெருமான்—இடப வாகனமுடைய சிவ பெருமான்.
313. சிகரம்: அஞ்செழுத்தில் சிகரமே முடிவான மேலான பொருளாயுள்ளது; அன்றி அஞ்செழுத்தை நமசிவாய என்ற தூல பஞ்சாக்கரமாகக் கொண்டால், அவ்வைந்து எழுத்திலும் நடுநாயகமாயிருப்பது சிகரம், ஆழிக் குழாம்—சப்த சாகரம் என்னும் எழுகடல்; நெய்யாழி—நெய்க் கடல்; இது உப்பு, கருப்பஞ்சாறு, மது, நெய், தயிர், பால், நன்னீர் என்னும் ஏறனுள் நடுவாயுள்ளது; பஞ்ச சரன்—மன்மதன்.
314. அரும்சூதம்—மாம்பூ, மன்மதன் கணைகளில் இரண்டாவது, காதலுற்ற பெண்ணின் உடலில் பசலை தோன்றச் செய்வது; 'நீள் பசலை மாம்பூ' என்பது இரத்தினச் சுருக்கம் 40. வயிணவப் பெண் என்பது பத்மினிச் சாதிப் பெண் போலும். முருகன் விஷ்ணுவின் மருகன் ஆதலால் இங்கு வயிணவப் பெண் என்று கூறுகிறார் எனக் கருதலாம்.
315. விளரி—ஏழிசையுள் ஆறாவது; நெய்தலுக்குரிய இரங்கற்பெண் முல்லை—ஐந்திணை நிலங்களில் இருத்தலாகிய உரிப் பொருளுக்குரிய நிலப் பகுதி.
316. தபலோகம்—பூர் புல சுவ மக சன தப சத்திய லோகம் என்ற மேலே மூலகம் (தேவ உலகம்) ஐந்தனுள் தபலோகத்தை ஒப்பாள். உபநிடதம்—சண்முகனார் வேதத்திற்கு (கௌமார சமயத்துக்கு) உபநிடதம் போல்வான். ஒவ்வொரு வேதத்திலும் மெய்ப்பொருள் கூறும் நான்காம் பாகமாகிய தத்துவ சாத்திரப் பகுதி உபநிடதம் என்று பெயர் பெறும். இதுவே வேதத்திற் சிறந்த பாகம்.
317. அபரஞ்சி—புடமிட்ட மாற்றுயர்ந்த பொன்; காந்தி—ஒளி; இளம் பருதி—காலைச் சூரியன்.

நவரசத்தி லேமகிழ்ச்சி நாதமுடி பெற்ற
புவனவகை யிற்சிறந்த பூமி—கவினிறைந்த 318

வன்னத் தமிழ்க்கே வளருமிசை மேகத்திற்
பின்னம் படாத பெருமாரி—என்னவே 319

பேதைப் பருவமுதற் பேரிளம்பெண் ஈறாக
மாதருக்குள் நாப்பண் வருமடந்தை—காதணிந்த. 320

கூரை துரத்தூற்றிக் கோடுகலை வென்றேறி
பாரித்த மாறன் பகைசாடி—சேரவுணர் 321

வஞ்சம் அடக்கிவைத்து [வாள்போற்] கடைசிவந்து
விஞ்சமணி பெற்று மிகக்கூராய்—அஞ்சனமாம் 322

மைவரை யோடோடி மாலுரம்கொண் டாறுமுகன்
கைவரையா வேலனைய கண்ணினாள்—பொய்வரிசை 323

318. மகிழ்ச்சி—சிருங்காரம் என்னும் இன்பச் சுவை; கவின்—அழகு, கவி
நிறைந்த என்ற பாடமு முண்டு; கவிதை மிகுந்த என்பது பொருள்.

319. வன்னத் தமிழ்—சுவை நிரம்பிய தமிழ்; இசை—முத்தமிழில் இரண்டாம்
பகுதி இசை. சேறைக் கவிராச பிள்ளையின் காலத்தில், அதாவது
16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சீகாழி முத்துத் தாண்டவர்
என்ற இசைக் கவிஞர் தில்லை நடராசப் பெருமான் மீது அளவற்ற
இசைப் பாடல்களைக் கீர்த்தனங்களாகவும், பதங்களாகவும் பாடினார்
என்ற வழக்குண்டு. இசைத் தமிழ் என்று இவ்வூலாவில் கவிராசர்
சிறப்பித்துச் சொல்வது ஒருகால் முத்துத்தாண்டவர் தம் காலத்தில்
பாடிவந்த இசைப் பாடல்களின் நினைவினால் எழுந்ததாகலாம்.
பின்னம் படாமல்—தனியே பெய்யாமல் திரண்டு பெய்கின்ற, என்னவே—
என்று இத்தனை விதமாக (கண்ணி 312 முதல் 319 வரை).

320. பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்
பெண் என்னும் ஏழு பருவ மகளிர் வரிசையில் மடந்தை இடையில்
வரும் நான்காம் பருவம் ஆதலால் நாப்பண் என்றார்.

321. கூரை—ஒரு காதணி போலும்.

322. விஞ்சம் அணி பெற்று; கூராய்—கூர்மையான பார்வையுடையதாய்;
அஞ்சனம்—கண்ணுக்கெழுதும் மை.

323. மைவரை—கரிய கீற்று, மையால் எழுதியது. மால்—பெரிய;
கை வரையா—கையை விட்டு நீங்காத.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்பியரையும்

ஒங்க ஒளிக்கும் ஒளிமருங்காள் ஒண்கிளிபோற்
பூங்கனக வேதிகைமேற் போயேறி—பாங்கியரை 324

கனவுரைத்தல்

வட்டமுலை மாதரீர் வாரீர் இரவொருவர்
கட்டழக னார்என் கலவியிலே—கிட்டினார் 325

சேயநீர் ஆரென்றேன் செட்டியார் என்றுரைத்தார்
தூயசரக் கேதென்றேன் சொல்பவராய்—வாயை 326

இலவங்கம் என்றார் இளமொழியைத் துத்தம்
இலகும் அதிமதுரம் என்றார்—அலைகுமுலை 327

மாமலரின் சாதிக்காய் மஞ்சள் எனஉரைத்தார்
காமர் நகைசேந்தங் காசென்றார்—கோமளமாம் 328

ஏந்து வதனங்கண் இந்துப் பெனவுரைத்தார்
காந்தி அரிதாரம் காணென்றார்—போந்ததுநின் 329

சீரகம்தூக் கென்றார்உன் சேலைகடுக் காயென்றார்
காரிகையே நீயே கடுகென்றார்—வீரமுடன் 330

324. மருங்கு—இடை; கனக வேதிகை—பொற்பீடம்.

325-333. வட்ட முலை என்பது தொடங்கி மடந்தையின் கூற்று, இரவு தான் கண்ட தனவை உரைக்கிறாள்.

325. கிட்டினார்—கனவில் வந்தார்.

326. சேயநீர்—தொலைவிலிருந்து வரும் நீர்; செட்டி—முருகனுக்கு ஒரு பெயர், வணிக மரபினன்; சரக்கு—விற்பனைப் பொருள்.

327. இலவங்கம்—ஒரு வாசனைச் சரக்கு; இலவு அங்கம்—வாய்க்கு உவமை சொல்வது இலவு, துத்தம்; அதிமதுரம்—வாசனைச் சரக்குகள்; துத்தம்—ஏழிசையுள் இரண்டாவது; அதிமதுரம்—மீக்க மதுரமானது.

328. சாதிக்காய்—ஒரு வாசனைப் பொருள், மஞ்சள்—கூந்தலுக்கு உவமை கூறும் மஞ்சளிப்பூ; காமர்—வீரும்பத்தக்க; நகை—ஆபரணம், சேந்தங்காக—இப் பெயருடைய ஓர் ஆபரணம் இருந்தது போலும்; சேந்தங்காக என ஒரு காசு அக் காலத்தில் வழங்கியதென அறிகிறோம்.

329. வதனம் கண்—முகமும் கண்ணும்; இந்து உப்பு—சந்திரன் உப்பு நீர்; இந்துப்பென்னும் மருந்துச் சரக்கு; காந்தி—ஒளி; அரிதாரம்—ஒளி தரும் பொருள், கத்தூரி.

330. சீரகம்—ஒரு சரக்கு, ஒரு நிறையளவு; சீர்—சீலையுமாம் தூக்கு—வினைச் சொல், நிறையுமாம்; கடுக்காய்—ஒரு சரக்கு, கடுக்கு—ஒதுக்கு; கடுகு—ஒரு சரக்கு, விரைவாயாக.

- அக்குறையும் போதாமல் அல்குலையும் பையென்றார்
தக்க பரடு தராசென்றார்—மிக்குநீ 331
- தெட்டிக் கொடுவந்தாய் செல்லா திவையெல்லாம்
கட்டிக் கொடுபோகக் காட்டென்றார்—மட்டற்ற 332
- வீணர்இவர் என்று வெருவி வரவிழித்தேன்
காணும் கனாவிது கட்டுரையீர்—நாணாமல் 333

கனவுப் பயனுரைத்தல்

- என்ன அவரும் இளமயிலே பூவையே
அன்னவர் செய்த அமுதமே—கன்னலே 334
- தித்தித்த பாகே செழும்பாலே செந்தேனே
கொத்துப் படாத கொழுங்களியே—நித்திரையில் 335
- கண்டகனா நல்லகனா காமருக்கும் தங்கையாய்த்
தண்துளபச் சோதித் தனையாய்—அண்டத்தை 336
- வாரிமுடித் தாற்கு மருமகளாய்ப் பொற்சிகரப்
பேரிமவான் பேர்த்திப் பெதும்பையாய்ச்—சேரமுதல் 337
- கற்கடக யானைக்கும் கானக் குறத்திக்கும்
சக்களமைக் கஞ்சாத தையலாய்— மிக்கார்ந்த 338

-
331. பரடு—காற்பரடு; தராசு இதற்கு உவமை.
332. தெட்டி—வஞ்சித்து.
333. வெருவிவர்—அஞ்சிவர்; கனவிலிருந்து விழித்தேன்.
334. என்ன—என்று மடந்தை சொல்ல, அவரும்—பாங்கியர் (324).
- 334-5 பாங்கியர் மடந்தையை விளித்தல்.
336. காமர்—மன்மதன்; துளபச் சோதி—துளவணிந்த திருமால்; தனையை—மகள்; முருகன் மருகன் என்பது பற்றி.
337. அண்டத்தை வாரி முடித்தது என்பது சங்காரம். முடித்தான்—சிவ பிரான் பேரிமவான்—உயர்ந்த இமய மலை. பேர்த்தி—முருகன் பேரன் ஆதலால்.
338. கற்கடக யானை—தெய்வ யானை; கானக் குறத்தி—வள்ளி. சக்களமை—சக்களத்திப் பகை நிலை; இச் சொல் ஓர் அரிய ஆட்சி.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

செய்யூர்க் குமரர்க்குத் தேவியாய் வாழ்வையென்று
மையூரும் கண்ணாள் மதிக்கும்கண்—வெய்யவிழி 339

முருகனைக் காணுதல்

காலா யுதக்கொடி யான்காரவு ணர்க்கொடியான்
வேலா யுதத்தான் வெகுவிதத்தான்—நாலாய 340

வேதமுகத் தோனை விலங்கிட்டான் பொல்லாத
பாதகருக் கென்றும் பலங்கிட்டான்—ஆதிமுதல் 341

மூவருக்கும் தம்பிரான் மூத்தருக்கும் தம்பிரான்
யாவருக்கும் தம்பிரான் எய்தினான்—பூவையுந்தன் 342

கங்குற் கனாவைக் கண்ணாரக் கண்டிறைஞ்சி
இங்குத் தனியேவந் தெய்தாமல்—பொங்குற்ற 343

மாதருடன் வந்ததற்கு வாடினாள் பாங்கியர்பால்
ஆதரவு போய்க்கண்ணீர் ஆடினாள்—வாதுபுரி 344

சூர்ப்பகையே யென்றாள் சுரிசூழலார் போலெமக்குஇங்
கூர்ப்பகை யுண்டோ உரையென்றாள்—மேற்புவன 345

மீன்குமரா வென்றாள் மெலிந்தேனைக் கண்டதிசை
நான்குமரா என்ன நகுமென்றாள்—வான்குமரா 346

338-9 தையலாய்—முருகனுக்குத் தேவியாய் வாழ்வை என்றும் வாழ்த்தும்
போது. மதிக்கும்கண்—வாழ்த்தும் நேரத்தில்

340. காலாயுதம்—கோழி. காரவுணர்க்கு ஓடியான்—தோலான்.

340. 1 நாலாய வேதமுகத்தோன்—பிரமன்.

பலங்கிட்டான்—நன்மை செய்யாதவன்.

342. முருகனே பரம்பொருள் என்னும் கருத்து.

343. கங்குல்—இரவு. கனாவை—கனவில் வந்த முருகனை; பொங்குற்ற—
சூழ்ந்துள்ள.

344. மாதர்—தேவியர்.

345. சூர்ப்பகையே—சூரபது மனுக்குப் பகைவனே. சுரிசூழலார்—பாங்கியர்.
உரை என்று முருகனைக் கேட்கிறாள்; இவர்களே இங்குப் பெரும் பகை.

346. மீன்—கார்த்திகைப் பெண்கள். நான் குமரா என்னக் கண்டதிசை
நரும். வான்குமரா—வானுலகில் உள்ள குமரா, விளி.

வையாமல் இவ்வயலார் வையாமல் வஞ்சகமே
செய்யாமல் ஒருதவி செய்யென்றாள்—ஐயன்அது 347

கண்டே நகைத்தே கடைக்கணித்தே கையமைத்தே
திண்டேரை வேறோர் தெருவூர்ந்தான்—ஒண்தொடியும்

நின்றுவிழி யோடி நெடுமூச் செறிந்தினையோன்
என்று வருவான் இனியென்றாள்—ஒன்று 349

அரிவை

மருந்தும் இளங்குமரன் மாதவற்கு நல்கும்
அருந்தமிழும் போலும் அரிவை—திருந்தினையோள் 350

கேசாதிபாத வருணனை

மன்ற லடிபோற்றா வன்பகை ஞர்மனமும்
கன்றும் அனைய கருங்குழலாள்—மன்றகத்தில் 351

வெம்புலியை ஈர்த்தான் வியன்சேய் விளையாடும்
அம்புலியைப் போலும் அணிநுதலாள்—உம்பரணி 352

ஈண்டுசிறை மீட்டபிரான் இந்திரனைத் தான்புரக்கப்
பூண்டசிலை போலும் புருவத்தாள்—ஈண்டுலகைப் 353

347. இவ்வயலார்—சூழ்ந்துள்ள பாங்கியர். உதவி செய்யென்று முருகனையே கேட்கிறாள். வையாமல்—பழிக்காமல்.

349. இளையோன்—முருகன்.

350. மாதவற்கு நல்கும் அருந்தமிழ்; முருகன் அகத்தியனுக்குத் தமிழ் அறிவித்தான் என்ற புராண வரலாற்றைக் குறிப்பிடும். தமிழ்போல் இனிமையானவன். மருந்து—அமுதம்.

351. மன்றலடி—மணம் பொருந்திய திருவடி. கன்றும்—கருகும். மன்ற கத்தில்—தில்லையம்பலத்தில்.

352. வெம்புலியை ஈர்த்தான்—புலிக்கால் முனிவராகிய வியாக்கிரபாதருக்கு அருள் செய்தான்; அவனுடைய சேய். உம்பர்—தேவர்.

353. பூண்ட சிலை—ஏந்திய வில்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- பெற்றெடுத்தாள் மைந்தன் பெருமைபெறு மைத்துனன்
காண்
- கொற்றமக ரம்போற் குழையினாள்—துற்றவருள் 354
- பூத்தமுரு கேசன் பொருவேல் சயித்துமால்
காத்திருந்த வேலைநிகர் கண்ணினாள்—ஏத்தினையோன்
- தேமருவும் சோலைத் திருவேங் கடன்வாசல் 356
நாமநறும் சண்பகப்பூ நாசியாள்—மாமயிலோன்
- சீரலைவாய்த் துப்பனைய செவ்வாயாள் முத்தனைய 357
மூரலினாள் சங்க முழுக்கமுத்தாள்—ஏரகத்தான்
- தந்தை பிறந்தபசுந் தட்டைநிக ருந்தோளாள் 358
முந்துமவன் வீணைபோல் முன்கையாள்—சந்தரணி
- காந்தளெனும் கையாள் கழியா வனப்பாளை 359
ஏந்து மலையாம் இளமுலையாள்—ஆய்ந்தவர்சொல்
- உத்தமமாம் ஓங்காரத் துட்பொருள்போ லும்மருங்காள் 360
அத்தனையன் தேர்போலும் அல்குலாள்—முத்திக்

354. பெற்றெடுத்தாள்—பராசக்தி. மகரம் போற்குழை—சுறாமீன் வடிவான காதணி.
355. வேலை—சமுத்திரம்
356. திருவேங்கடன்—திருவேங்கடராய முதலியார்; கவிராச பிள்ளையை ஆதரித்த வள்ளல். இவர் வாழ்ந்தது திருவண்ணாமலையில். இவர் வாயில் முற்றத்திலிருந்த சண்பகம் நன்கு பூத்திருந்தது போலும். நாமநறும்—புகழும் மணமும் பொருந்திய; சண்பகப் பூ நாசிக்க உவமை கூறப் பெறுவது.
357. சீரலைவாய்—செந்தில்; துப்பு—பவளம்; இங்குச் சொல்லப் பெற்ற துப்பு, முத்தி, சங்கம் மூன்றையும் சீரலைவாயுடன் கூட்டுக. மூரல்—நகை; ஏரகம்—முருகன் படைவீடு; சுவாமி மலை என்பது.
359. காந்தள்—கைக்கு உவமை; குறிஞ்சி மலராதலால் முருகனுக்கு உவப்பான மலர்களிலொன்று; 'சுடர்ப்பூங்காந்தட் பெருந்தடங் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்' முருகாறு. 42—3.
360. மருங்குல், ஓங்காரம் போல் காணப்படாதது, உணரத்தக்கது; தேர்—அல்குலுக்கு உவமை.

சேயூர் முருகன் உலா

கடம்பன் கடமாக் கரமாம் தொடையாள்
நெடுந்தகைதன் பாலாற்று நெண்டை—யடைந்தமகா 361

ஆலமுழந் தாளாள் அதிர்வரால் ஓத்தகணைக்
காலுடையாள் கச்சபமேற் காலுடையாள்—வேலன்கைச்

செண்டனைய மென்குதியாள் செய்யூர் மணித்தடத்துப்
புண்டரிகம் போலும் பொலிபதத்தாள்—தண்டைச் 363

சரவணத்தான் வாகனம்போற் சாயலாள் செங்கைச்
சுருதிக் குழல்போலும் சொல்லாள்—வரிசை 364

தொடையிற் செறிகீரன் சொன்ன முருகாற்றின்
நடையிற் சிறந்த நடையாள்—புடையிருந்த 365

மங்கையரை நோக்கி மடவீர் வருவீரோ
சங்க மடர்ந்து தருமணலாய்ப் —பொங்கலையில் 366

வேலை யெறிந்துசெல்வ மீனீன்று செந்துகிரால்
கோலம் படைத்துநெடுங் குன்றிகலி—மாலையேற்று) 367

-
361. கடம்பன்—முருகன்; கடமாக்கரம்—மதயானையின் துதிக்கையொத்த;
இது தொடைக்கு உவமை. நெண்டு—நண்டு.
362. ஆல முழந்தாள்—ஆலம் அலவன் போலும்; நண்டு முழந்தானுக்கு
உவமை. வரால்—மீன், கச்சபம்—ஆமை.
363. செண்டு—பந்து; குதிகாலுக்குவமை; புண்டரிகம்—தாமரை, ஆசிரியர்
காலத்தில் செய்யூர்த் தடாகத்தில் தாமரை இருந்தது.
364. வாகனம்—மயில்.
365. கீரன்—நக்கீரர்; முருகாறு—திருமுருகாற்றுப்படை, இதன் நடை
சற்றே கடு நடை என்று இக் காலம் சுருதப்படும்; இதன் நடையில்
ஈடுபட்ட இப் புலவரின் நடையும் பெரிதும் கடுநடையாய் இருப்பதில்
வியப்பில்லை.
366. வருவீரோ கடலாட (369) என்று கூட்டுக.
இது போல் 369 வரை முருகனுக்கும் கடலுக்கும் சிலேடை.
367. வேலை—வேலாயுதத்தை, கடலை; மீன் ஈன்று—கார்த்திகைப்
பெண்கள் ஈன்று, மீன்களைத் தந்து.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

ஆறுமுக மாறாய் அமலையளித் தழகாய்
வீறு பலநாவாய் மேவியே—ஏறும் 368

கடலாட வென்றாளக் காரிகைதன் சொல்லை
அடலான கண்ணார் அறிந்தார்—விடலாமோ 369

தலச் சிறப்பு

நீயே புருந்தாடு நின்கடலை யெங்களுக்குச்
சேயூரும் அவ்வூர்த் திரைகடலும்—நாயனார் 370

புற்றிடங் கொண்டானும் புராந்தகனார் சந்திதியும்
கற்றிடம்கொள் வேளாளர் காட்சியும்—வெற்றி 371

அளத்துறையும் பூங்கழியும் ஆரம் கொழிக்கும்
வளத்துறையும் நந்தூர் வயலும்—உளத்துறையும் 372

பாங்கற் குளமும் பலித்த விளையாட்டும்
ஈங்கமையும் என்றுரைக்கும் எல்லைக்கண்—மாங்கனிக்கு

முருகனைக் காணுதல்

முத்தோ னுடன்சண்டை மூண்டோன் மகவானைக்
காத்தோன் அயனைக் கடாவினோன்—பூத்தநறும் 374

368. கடலாட—கடலிலே ஆட; முருகனிடம் தோய.

அடலான கண்ணார்—பொருகின்ற கண்ணையுடைய பாங்கியர்.

370—3 பாங்கியர் கூற்று. உன் கடல் உனக்கே பொருந்தும், எங்களுக்குச்
சேயூரே போதும் என்கிறார்கள்.

370. நாயனார்—சிவபிரான்.

371. புற்றிடம் கொண்டு—வன்மீக நாதர். புராந்தகனார்—திரிபுர மெரித்
தவர், வேளாளர் காட்சி இங்குத் திருப்பணிகள் செய்த திருக்கழுக்குள்
றனும் ஏனைய வேளாளரும் போன்ற சிறப்புகள்.

372. அளத்துறை—உப்பளத்துறை. பூங்கழி—மலர்கள். பூத்துள்ள கழி.
ஆரம் கொழிக்கும்—சந்தனம் வந்து இறங்குகின்ற துறைமுகம், நந்து—
சங்கு.

373. பாங்கற் குளம்—செட்டிக்குளம். தல வரலாற்றுச் சிறப்புடையது.
முருகன் இங்குத் தினை மாவுண்டு தாகம் தீர்த்துக்கொண்டான் என்பது
வரலாறு.

374. மகவான்—யாகத்துக்குரியவனான இந்திரன். காத்தோன்—முருகன்
கடாவினோன்—கேள்வி கேட்ட முருகன்.

- கூதாளம் செச்சைக் குளவி விளவணிந்த
காதாளன் ஆறிரண்டு கண்ணாளன்—பாதாளன் 375
- பூதலத்தான் அண்டத்தான் புண்ணியலோ கம்பெரிய
மாதலத்தான் எண்திசையும் வாழ்வித்தான்—வேதஒலி
- சூழவே தேவரெல்லாஞ் சூழவே தொண்டரெல்லாம்
சூழவே தேர்மிசையில் தோன்றினான்—வாழவே 377
- வந்தாரோர் காலமிது வாருமென மங்கையரோ
டந்தத் தெரிவை அடிதொழுதாள்—சிந்தைத் 378
- திறையிட்டாள் சங்கத் திறையிட்டாள் காற்கு
முறையிட்டாள் செங்கை முகிழ்த்தாள்—மறையிட்ட 379
- நாவரெனத் தோகைநாக மெல்லாம் திறைகாலப்
பாவிநிலா வெண்ணைப் பகட்டாதோ—தேவரீர் 380
- தாதையார் பார்வை தனைமுடி வைத்தக்கால்
கோதகத்தார் காமர் கொதியாரோ—வாதைபுரி 381

-
375. செச்சை—வெட்சி; குளவி—மரமல்லிகை.
376. அனைத்துலகங்களும் அவனுக்குரியன என்ற படி.
- 377—8 'வாழவே ..... வாரும்' இது அரிவை கூற்று;
முற்கூறிய உலகத்தார் அனைவரும் வாழவந்த நீர் வாரும் என்று முருகனை
அழைத்தல். தெரிவை: இங்குப் பொருள் பெண் என்பதே. பருவம்
குறிக்கவில்லை.
379. சிந்தைத் திறை—நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தாள். திறை—கப்பம்.
சங்கத் திறை—கை வளைகள் கழன்றன. காற்கு—திருவடிக்கு.
செங்கை முகிழ்த்தாள்—கைகுவித்துத் தொழுதாள்.
380. மறையிட்ட நாவர்—வேதம் சொன்ன நாவர். என—என்று, செங்கை
முகிழ்த்தாள். தோகை நாகமெல்லாம்—மயில் பற்றிய நாகமெல்லாம்.
திறைகால்—நாகரத்தினமாகிய திறையால் ஒளிசெய்ய. பகட்டாதோ
—மயக்காதோ.
381. சிவபிரான் திருக்கண்ணைப் புதைத்தால் அக் கண்ணால் எரியுண்ட
மன்மதன் செயல் புரிவான், நான் விரக தாபத்துக் குள்ளாவேன் என்ற
படி. கோதகத்தாரான காமர்—மனத்தில் கொடுமை பூண்ட காமன்;
காமர்—இகழ்ச்சிப் பன்மை.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

மாவினார் தம்மைநீர் வாட்டாமை கண்டன்றோ
கூவினார் கொல்லும் குயிலினார்—தாவினார் 382

வேலினார் கும்பமுனி வெற்பைப் பரிகரித்தால்
காலினார் எம்மைக் கறுவாரோ—மாலினால் 383

ஆற்றவொணா தென்பாளை அஞ்சாதே என்றருகு
தேற்றுவார் பார்க்கத் தெருவகன்றார்—வேற்றொருத்தி

தெரிவை

எங்கள் இளையோனாக் கெண்ணெண் கலைநிறைந்த
திங்கள் அனைய செழுந்தெரிவை—கொங்களவு 385

முற்றும் படைத்து முகங்கொண்டு தேன்பெருக்கத்
துற்றுத் ததும்புமலர்ச் சூழ்ச்சியாள்—பற்றச் 386

சரசத் திலேதொடினும் சாரமுடைந் தோடும்
இரசக் கனியின் இயலாள்—பிரச 387

முதிருமல ரெல்லாம் முதிர்ந்து பிதிரா
மதுவிறா லன்ன வனப்பாள்—எதிரில்லாத் 388

-
382. வாதை புரிமாவினார்—துன்பம் செய்த சூரபதுமனாகிய மாமரம். வாட்டாமை—அழிக்காமை. சூரனைச் சேவலும் மயிலுமாகக் கொண்டான் என்பது புராணம். குயில் மாவினருந்து கூவுவது காதல் நோயுற்ற அரிவைக்குக் கொல்லுவது போலுள்ளது.
383. தென்றல் காதல் நோயுற்றவர்க்குப் பகை. தென்றல் பிறப்பது பொதியிலில்; கும்பமுனி—அகத்தியர், அவர் இருக்கும் வெற்பு பொதியில். பொதியிலை வென்றால் பரிகரித்தால் (போக்கினால்) அதிற் பிறக்கும் தென்றல் (கால்) எம்மைக் கறுவாது. குயிலினார், காலினார்—பன்மை முடிவு இகழ்ச்சியால். மாலினால்—கொண்ட காதலினால்.
384. ஆற்ற ஒணாது—தாங்க வொண்ணாது. தேற்றும் இவர்கள் பார்த்து உரையாடிய போதே அவர் அத்தெரு வகன்றார்.
385. எண்ணெண் கலை—பதினாறு கலைகள்; திங்களுக்கு அறுபத்து நாலு கலையும் உண்டென்பது ஒரு வழக்கு. கொங்கு—தேன்.
386. தேன் நிறைந்து மலர்ந்துள்ள மலர் போல்வாள்; சூழ்ச்சி அத் தன்மை யுடையாள்.
387. சாறு நிறைந்த கனியின் இயல்புடையவள் என்க. பிரசம்—தேன்.
388. இறால்—தேனடை.

சேயூர் முருகன் உலா

தற்க மதமும் சலிகையுமே பெற்றினிமேல் கற்கஇட மில்லாத கல்வியாள்—பொற்கனக	389
மேரு முடியொடிய வெள்ளிமலை வேர்பறிய வாரி கடைந்த மலைச்சூழல்—வீரவுமை	390
தந்தை உடல்நடுங்கச் சஞ்சீவிக் குன்றொடுங்க விந்தம் நிலத்தில் விழுந்தோடக்—குந்தமதிற்	391
கோலக்கிர வஞ்சமறக் கோவர்த் தனம்பறக்க வேலைக்குள் மைந்நாக வெற்பாழ—ஞாலத்து	392
மற்றமலை சேவலின் ஏவற்குக் கட்டுண்ணச் செற்றுமணி துற்ற திசைமாவைக்—குற்றுக்	393
கதித்துப் பணைத்துக் கனத்துச் சினத்துப் பதித்திட்டுச் செப்பிற் பருத்து—கதித்திட்ட	394
கற்பிற் பரப்பிக் களப்பிற் கறுப்புற்றுத் துப்பிற் [சிவப்பு]ற் றுலகத்தில்—ஓப்பிற்	395

389. சலிகை—செல்வாக்கு. தர்க்கத்தின் வல்லவள்—கல்வியில் மேம்பட்டவள்.

389- 400 கொங்கையின் வருணனை.

390. வாரி கடைந்த மலை—மந்தர மலை. மேரு முடியில் முருகன் உக்கிர குமார பாண்டியனாகச் செண்டாலடித்ததும், வெள்ளி மலையை இராவணன் எடுத்தபோது வேர் பறிந்ததும்—ஒரு நயம்.

391. உமை, தந்தை—இமவான். சஞ்சீவி மலை—அநுமன் கொணர்ந்தது. விந்தம்—விந்த மலை.

391- 2 ஈட்டி பதித்த மலையுடைய அழகு பொருந்திய கிரவுஞ்ச மலை என்க.

392. கோவர்த்தனம்—கண்ணன் ஆயர் குலத்தைக் காக்கத் தூக்கி எடுத்த மலை. மைந்நாகம்—இந்திரன் மலைகளின் சிறகு அரிந்த காலத்துச் சிறகோடிருந்து கடலுக்குள் ஒளித்த மலை. வேலை—கடல்.

389- 392. இதுவரை கனக மேரு, வெள்ளிமலை, மந்தரமலை, இமயமலை, சஞ்சீவி மலை, விந்தம், கிரவுஞ்சம், கோவர்த்தனம், மைந்நாகம் ஆகிய மலைகள் சொல்லப்பட்டன. இவை தோற்றன என்பது கருத்து.

393. மணிதுற்ற திசைமா—மணியணிந்த அட்டதிக்குகளுக்குரிய குலபர்வதங்கள்.

395. களப்பில்—களாவினும் கரிய நிறம்; துப்பு—பவளம்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- கலாபக் கலராக கட்டுரப்பட்ட டீரச்
சலாபத் திலாபச் சமேளத்—துலாவிப் 396
- பிடிக்கச் சிறுக்கிப் பிணிக்கச் சிறுக்கித்
தடித்துச் செருக்கித் தருக்கி—கொடிகட்டு 397
- கோபுரம்போல் தொய்யில் கொடியெழுந் திந்திரனார்
மாபுரமேற் கண்கறுத்து வட்டமாய்—நூபுரங்கள் 398
- வஞ்சி இடையொடிந்தால் வன்பழிதான் மேல்வருமென்
றஞ்சியடி பற்றி அரற்றியிட—மிஞ்சியே 399
- திங்கள் இரவிகுணம் சேர்ந்து பணைத்தகிலும்
குங்கு மமுதப்பெருங் கொங்கையாள்—அங்கொருநாள் 400

தெரிவை பாங்கியரை வினாவுதல்

- அன்புடைய மானாரை ஆயிழையீர் நானிந்தப்
பொன்பணிக் கொப்பேது புகலுமென நின்பணியும் 401

பாங்கியர் விடை

- அந்த அணிசேர்வை யாகமும் ஆருரைப்பார்
சுந்தரியே ஆனாலும் சொல்லக்கேள்—கந்தனணி 402
- சீரளகம் மீதிற் சிகாமணிநற் கேகயமும்
ஊரும் பரஞ்சுடரும் ஒக்கும்காண்—பேரொளியாய் 403

398. தொய்யில் கொடி—மகளிர் தனங்களில் சந்தனக்குழம்பால் எழுதும் வரிக்கோலம். நூபுரங்கள்—பாதகிண்கிணிகள்.

399. அரற்றியிட—ஒலிக்க.

400. திங்கள் இரவி குணம்—குளிர்ச்சியும் வெப்பமும்.

401. மானார்—பாங்கியர்.

401-11 தெரிவை வினாதலும் பாங்கியர் மறுமொழியும்.

402. அந்த அணி சேர்வை—கந்தனணியும் அணிகளின் கலப்பு, கந்தன் அணி—முருகனுடைய அணிகள்.

403. உன் சீரளகம் மீதிற் சிகாமணி, கேகயமும் அதை ஊரும் பரஞ்சுடரும் போலும், கேகயம்—மயில். பரஞ்சுடர்—முருகன்.

- நெற்றித் திலக நெடுவேல் குகற்குமிஞ்சு
வெற்றிக் கவண்மணியை வெல்லும்காண்—துற்றகுழை 404
- இட்ட பணிகள் எறிவேற் கிடைந்துகடல்
பட்டது கைவரும் பான்மைகாண்—கட்டழகாய் 405
- தோளிற் பணிவேளை தோயப் பதறுகைக்கு
மீளப் பிடிக்கின்ற மேன்மைகாண்—வாளிலகு 406
- செங்கை வளையங்கள் செய்யோன் கழல்வருடக்
கங்கணங்கள் கட்டுமொரு காட்சிகாண்—கொங்கையிணை
- முத்தார மாலை முருகனயில் குன்றென்று
குத்தா திடுவெண் குணக்குறிகாண்—எய்த்தவிடை 408
- வாகாய காஞ்சி மணிராசி வேடரா
ஆகாயத் தேயாடும் ஆடல்காண்—தோகாய்நின் 409
- கல்லதிரும் காற்சிலம்பு கண்மா மலர்க்குசைக்கு
மெல்லியருக் கிட்ட விருதுகாண்—வல்லபம் கொண்(டு) 410

தெரிவை மறுப்பு

- ஆனபடி சொன்னோம் எனலும் அரன்குமரன்
மானிடமா தற்கு வருவனோ—தேனணையீர் 411

-
404. நெற்றித் திலகம்—உள்நெற்றியில் அணிந்த திலகம். கவண் மணி—
வில்லிற் கட்டிய மணி.
405. வேற்கு இடைந்து—முருகன் கைவேலுக்குத் தோற்று. கடல் பட்டது—
கடல்படு திரவியம்; அவன் குழையிலுள்ள மணிகள் இவற்றுக்கு ஒப்பு.
406. தோய—பொருந்த. வான்இலகு—ஒளி பொருந்திய
409. தோகாய்—தோகையே, விளி.
411. எனலும்—என்று பாங்கியர் கூறலும்—வருவனோ—தேனணையீர்—
தெரிவை கூற்று.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

பாங்கியர் கூற்று

- பொய்யுரைத்தீர் என்றுரைத்தாள் பொற்கொடியே
பொய்யுரையோம்
மெய்யுரைத்தோம் அந்த விவரங்கேள்—ஐயனொரு 412
- வேடிச்சிக் கிச்சை விளைத்து மறைவேடன்
ஆடி நடுக்கி நரைதிரையாய்—ஓடிக் 413
- கொடிகுற்றி வீடிப்போய் குன்றங்க ளெல்லாம்
இடறிக் குருகோ டிரங்கி—கடிபறவை 414
- ஆயோ விசையில் அழுந்தத் தினைப்புனத்தின்
போயோர் இதணின் புடைநின்று—காயம் 415
- இளைத்துமலர் வேங்கையாய் இட்டதெல்லாம் தின்று
திளைத்தகனை நீர்க்குடனே சென்று—வளைத்து 416
- வணங்கிவளை யாத்தற்கு வாரணத்தை வாவுவென்று
உணங்கிஅத னாலவளை யுற்று—மணங்களவிற் 417
- கொண்டுகுல வேடர் குடிவிலே வைத்ததற்பின்
கண்டல் அரிதாய காலத்து—ஒண்டொடியைக் 418

-
412. பொற்கொடியே—வினி, பாங்கியர் கூற்று.
413. வேடிச்சி—வேடப்பெண். வள்ளி மறைவேடன்—பிராமண வேடங் கொண்டவன் முருகன். நரைதிரையாய் ஓடியது, தினைப்புனம் காத்த வள்ளி நாயகியை நாடித் திரிந்த போது, அவன் தந்தையாகிய நம்பி ராசன் வரக்கண்டு உருவம் மாறியது.
414. குருகோடிடங்கியது முதலாயின வள்ளியை வேடர் தினைப்புனங்காவல் நீக்கி இற்செறித்த பின்னை.
415. ஆயோ இசை—வள்ளி தினைப்புனத்தில் இருந்து ஆலோலம் என்று கூவிப் புட்களை ஓட்டியது—கந்த புராணம், 6, 24, 54 இதன் பரண். காயம்—உடல்.
416. மலர் வேங்கையாய்—நம்பிராசன் வரக்கண்டு வேங்கைமரமாய் உருமாறி நின்றநிலை.
417. வளையாத்தற்கு—பிணிப்பதற்கு மணம் செல்வதற்கு; வாரணத்தை— யானைமுகக் கடவுளை; உணங்கி—வாடி, அவளையுற்று—வள்ளியைப் பெற்று.
418. கண்டல்—காண்டல்.

கன்னக் களவன் கதையை அறியாய்கொல்
என்ன மகிழ்ந்திருக்கும் எல்லைக்கண்—பொன்னுலகில் 419

இந்திரன் அங்கிஇய மன்நிருதி மேலவன்
கந்த வகன்புட்ப கன்குலி—வந்திறைஞ்சப் 420

பார்ப்பதி பாலன் பவனிநடந் தானவனைப்
பார்ப்பதிது வேளையெனப் பார்க்கப்போய்—வேர்ப்பது
மாய்ப் 421

போதப் பசப்பதுமாய்ப் புந்தி அசைப்பதுமாய்க்
காதினிற் கைகள் அகைப்பதுமாய்—வாதைக் 422

குடலாய் உயிராய் உறைப்பாய் மலர்க்கண்
கடலாய்க் கவலைக் கரையாய்—அடலான் 423

தேவர்சே னைக்கரசே தேவரீர் ஐந்துவகைப்
பூவர்சே னைக்குதவப் போகாதோ—மேவிடுதல் 424

வள்ளியோ டல்லது மற்றமா னார்களெதிர்
வெள்ளிபொன் னாகவும் வேணுமோ—தள்ளியோர் 425

419. களவன்—கனவில் மணம் புரிந்தவன் ஆன முருகன். என்ன—என்று சொல்லி.

420. திக்குப்பாலகர் எண்மர் சொல்லப்படுகின்றனர். அங்கி—அக்கினி. மேலவன்—தேவனான வருணன்; முன்னும் மேலன் என்பார் (125). கந்தவகன்—கந்தவாகன், வாயு. புட்பகன்—இவ் விமானமுடைய குபேரன். குலி—குலாயுதமுடைய ருத்திரன்.

421. பாலன்—முருகன். இவ்வாறிவர்கள் சொல்லிவரும் வேளையில் பாலன்பவனி நடந்தான். பவனி—உலா. பார்க்கப்போய் என்பார் (427) தெரிவை.

421- 424 பார்த்த தெரிவையின் நிலை.

422. போதப் பசப்பது—மிகுதியும் பசவை தோன்றுதல். புந்தி அசைப்பது—புத்தி தடுமாறுதல். அகைப்பது—கைகளை முறித்தல்.

423. இவ்வாறு ஆய் அவள் கூறுகிறாள்.

424. தேவர் சேனைக்கரசு சேனாபதி—முருகன். ஐந்து வகைப் பூவர்—மன் மதன். சேனை—பெண்டிர், மேவிடுதல்—பொருந்துதல்.

425. மானார்—பெண்கள். பொன்னாதல்—காதல் கைகூடாத போது தோற்றும் பசவை.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

- சேவடியிட் டாலிந்தத் தேர்க்கே அவரூரில்
கோவடிய நாரியர்முன் கொள்ளேனா—பூவடிவப் 426
- பொற்கரரே செய்யூர்ப் புனிதரே யென்பானை
நற்கரம்வைத் தேகினான் நங்கையவன் நிற்க 427

பேரிளம்பெண்

- பிதிர்கா ரியம்கடந்தோன் பேரிளம்பிள் னைக்கங்(கு)
கெதிராய் வரும்பே ரிளம்பெண்—முதிரா 428
- முதிர்ச்சியினா லேசெம் முகைவிண் டலர்ந்து
உதிர்ச்சியிலாத் தாமரைப்பூ ஒப்பான்—அதிர்ச்சி 429
- அலைசாய்த்த வேலோற் கயனிடைந்த வேட்டுத்
தலைசாய்த்தல் கண்டித்த தாலோ—நிலைசாய்த்த 430
- தானவரைச் சீறும் சரணா யுதச்சிறகால்
ஆன மலையின் அபிநயமோ—ஞானி 431
- பதுமவிறை தீண்டாமுன் பாண்டியனார் மெய்க்குள்
இதுவெனவே செப்பு மியல்போ—விதியை 432
- விலங்கு விடச்சொல்லி மெய்வளைந்து வேண்டும்
அலங்கல்முடி வானோர் அணியோ—இலங்கும்பார்க் 433

-
427. பொற்கரரே—பொன்னொத்த கையுடையவரே என்பானை—என்கின்ற தெரிவையை.
428. பிதிர் காரியம் கடந்தோன்—சிவிரானுக்குப் பெற்றோருண்மையால் பிதிர் காரியமில்லை. பேரிளம் பிள்ளை—சிறப்புடைய இளம் பிள்ளை முருகன். பேரிளம் பிள்ளை, பேரிளம்பெண் என்பது எதிர்.
429. செம்முகை—விரியும் பருவத்திலுள்ள செந்தாமரை.
- 430-436 பேரிளம் பெண் தனத்தின் வருணனை.
431. தானவர்—அகரர். சரணாயுதம்—காலாயுதமுடைய மயில். ஆனமலை—அடிபட்டமலை. அபிநயம்—ஆட்டம். ஞானி—திருஞான சம்பந்தர்.
432. பதும இறை—தாமரைக்கை. தீண்டாமுன்—தீண்டுவதற்கு முன்னமே. மெய்க்குள்—உடற்குள் இதுவென்று சொல்லத் தக்கவாறு, பேரிளம் பெண் வளைந்த உடலினளாயிருந்தாள். விதி—பிரமன்.
433. மெய்வளைந்து—வணங்கியமையால். அலங்கல் முடி—மாலையணிந்த கீரட்டம். வானோர் அணி—தேவர் வரிசை.

- காவிமலை யானபிதாக் காரவுணர் மேற்சீறும்
மாவி லதுவென்ன வஞ்சகமோ—[மேவி] 434
- அளையது வேழவாத் தோள்மே லழுத்து
வளையுமெனச் சொன்ன வடிவோ—தொளைபடநான் 435
- பற்றேன் எனத்தான் பணிதலோ என்னவொரு
சற்றே சரிந்த தனத்தாள்—குற்றேவல் 436
- கள்ளநம னைக்கொண்டு கள்ளநமன் கூற்றுவுரை
வெள்ளி மலையில் மிசைபோற்றி—உள்ளம் 437
- மருட்டி யரிதொடர்ந்த மாயப் பிணைபோல்
வெருட்டி யவன்களையெ வென்றே—உருக்கிடிலும் 438
- நெய்யிட்டார் வேல்போல் நிறைந்த பருவங்குறித்து
மையிடா தேயிருந்த வாள்விழியாள்—கொய்யுமலர் 439
- கூந்தல் முடிந்தது கோலத்தில் தோன்றிய
ஏந்துமலை நீல மெனப்பாவாள்—காந்தி 440
- மறுத்துடைத்த திங்களென மாதிலதம் நீத்து
நிறுத்து நுதலணி நீத்தாள்— குறத்தியெனு 441
- மாதிக் கலங்காரன் வள்ளி மணமாலை
காதுக் கணியாகக் கைக்கொண்டாள்—தாதுற்ற 442

-
434. காவி—குவளை, மலையான்—தணிகை மலையுடையவனான முருகன்.
435. தொளைபட—காம சரத்தால் தொளைபட.
436. பற்றேன்—ஆற்றேன்.
438. அரிதொடர்ந்த மாயப்பிணை—இராமன் தொடர்ந்த மாய மாரீசு மாள்.
441. நெற்றியில் நுதலணியும் திலகமும் அணியவில்லை.
442. மாதிக்—வள்ளி.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

வேணி யரன்முருகன் வெற்றி விழிநிலமே பூண இருந்த புணர்முலையாள்—வாணிதரு	443
மாப்பலகை மேலிருந்த வள்ளலுக்கன் நேகட்டும் காப்பலது கட்டாத கையினாள்—மாப்புலவன்	444
வையகமெண் செய்யூர் மணக்கோயில் சூழ்வதே செய்ய சிலம்பான சிற்றடியாள்—மெய்யறிந்தோர்	445
பேணாத செம்பொன் பெருங்கலியென்றே கல்வி பூணாரம் பூண்டதொரு பொற்பினாள்—சேணாடர்	446
அண்டத்தும் அப்பாலை அண்டத்தும் ஆதிமுதல் அண்டத்தும் கிட்டாத அழகினாள்—கொண்டகுரு	447
மின்னவை யாள்காய மின்னனையாள் சம்புவினில் பொன்னனையாள் சந்தானப் பூவனையாள்—மன்னனை யாள்	448
ஆவி மருந்தனையாள் ஆடல்புரி ஆடரங்கின் மேவி யிருந்தோர் வியன்குறிப்பால்—சேவிக்கும்	449
தாதியரை நீக்கித் தமர்க்கு விடைகொடுத்து சீத மடவார் கிளையகற்றிப்—பேதையரை	450
செங்கைப் பெதும்பையரை செங்கனியா லுட்பொகுத்து மங்கைக் குமரியரை வாரித்தும்—தங்கள்	451

444. வாணிதரு மாப்பலகை—சரசுவதி சங்கத்தாருக்கு அளித்த சங்கப் பலகை. வள்ளல்—முருகன்; குமரவேல் சங்கத்தில் புலவராயிருந்ததாக இறையனார் களவியலுரை கூறும்.
445. வையகமெண்—உலகம் போற்றுகின்ற.
446. சேணாடர்—விண்ணுலகத்தோர்.
448. குறமின்—வள்ளி. காய மின்னனையாள்—மோகினி போன்றவள். சம்புவினில்—சம்புத் தீவாகிய பூமியில். பொன்—திரு. சந்தானம்—தேவலோகத்து ஐந்தருக்களில் ஒன்று. மன்னனையாள்—பெருமைக் குரியவள்.
449. ஆவி மருந்து—அமுதம். வியன் குறிப்பு—சிறப்பான குறிப்பு (உள்ளுணர்வு).
450. சீத மடவார்—சீதம் இசைக்கின்ற பெண்டிர். நீக்கி விடை கொடுத்து. அகற்றி—அப்பாற் போகச் செய்து.
- 451-2. பிற பருவ மகளிர் அறுவரும் சொல்லப்படுகின்றனர்.
451. வாரித்தும்—தடுத்தும், நீக்கியும். துரத்தி—அப்பாற் செல்லச் செய்து. படிந்து அன்பு பூண்டு.

சேயூர் முருகன் உலா

மடந்தை அரிவை மணித்தெரிவை யென்னத் தொடர்ந்தவரை எல்லாம் துரத்தி—படிந்து	452
வளர்த்த கிளியர் மகளையய லாக்கி உளர்த்திய பூவைதனை யோட்டி—வெளுத்தசிறை	453
அன்னத்தை அப்புறம்செய் தானமா னைக்கழற்றிப் பின்னப் படாப்புறவைப் பேதித்துத்—தன்னீகை	454

மயிலை வினாவுதல்

யொத்த மயிலை உருக்கி உருக்கிஅழைத் தித்தரையின் மேகத் திணக்கமே—துத்தி	455
அரவின் பகையே அயிரா வதத்தோன் உருவம் படைக்கும் ஒளியே—தெரிவையர்தம்	456
சாயலே ஏகாந்தம் சாற்றுவதுண் டாறுமுகர் சேயின் விளையாட்டு தேர்வையோ—மாய	457
நிருதர் செருக்களத்தே நிற்கையோ குன்றைப் பொருதுபுரி போதுபோக் கோதான்—ஒருதுங்கச்	458

453. கிளியர்மகள்—கிளிப்பிள்ளை. அயலாக்கி—அப்பாற் போகச் செய்து. உளர்த்திய—இசையொலி போல் உரையாடுகின்ற.
- 450-54 தாதியர், தமர், மடவார்கிளை, பேதை முதல் தெரிவை வரை அறுவர், கிளி, பூவை, அன்னம், மான், புறவு, இவரனைவரையும் அப்புறப்படுத்தி.
454. தன் ஈகை—தன் பொன்னொத்த. ஈகை—பொன். ஈகையங்கழற் கால்—புறநானூறு 99.
455. உருக்கி—உருக்கத்தோடு விரும்பி. மேகத்திணக்கமே—மேகத்துக்கு விருப்பமான புள்ளே. மேகத்தைக் கண்டால் மயில் ஆலிக்கும். துத்தி—படம்.
456. அயிராவதத்தோன்—இந்திரன்.
457. தெரிவையர் தம் சாயலே: பெண்களை மயில் போன்ற சாயலார் என்று சொல்வது மரபாதலால் இங்குத் தெரிவை பெண்கள் என்று மட்டும் பொருள் படுகின்ற பருவமன்று. மயிலை அழைத்து இணக்கமே, பகையே, ஒளியே, சாயலே என்று கூறுகிறாள். ஏகாந்தம்—இரக்கியம். நீ தேர்வையோ என்றது. மயில் முருகனுக்கு வாகனமாதல் பற்றி.
458. நிருதர்—அசுரர், குன்று—கிரவுஞ்ச மலை. துங்க—உயர்வுடைய.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

சங்கப் பலகைச் சரகமோ நற்கீரர் அங்கச் செழும்பாடல் ஆய்தலோ—பொங்கு	459
திருப்புகழிற் சிந்தையோ செந்தமிழோர் மீதிற் சுரக்கவிதை சொல்லும் துணிவோ—பரக்கவரும்	460
தேவர் சிறைமீட்கச் சேறலோ மூவரையும் மூவுலகை யும்காக்கும் மொய்ப்பதோ— வாவிதனில்	461
அன்னையர் சீராட்டல் ஆய்தலோ ஞானநிலை முன்னை முனிவோற்கு மொழிதலோ— நின்னை	462
நினைக்குமடி யாரிடத்தில் நீத்தலோ மிக்க தினைக்கிரிகள் தோறுமுறை சீரோ— நனைக்கடம்பு	463
வெற்றி யெயினர் வெறியா டலும்பயிலும் பற்றி இருந்த பராக்கதோ—மற்றிங்கு	464
வாராத திண்புயமு மாலிகையும் சேரமுகந் தாராத தென்கடிது சாற்றென்ன—காரார்	465

-
459. சரகம்—பக்கம்; மதுரைச் சங்கத்தாரின் பலகைப் பக்கம் சென்றானோ. செழும் பாடல்—முற்குறிப்பிட்ட திருமுருகாற்றுப்படை.
460. திருப்புகழ்—அருணகிரிநாதர் பாடல். சுரக கவிதை—இசையோடு பொருந்திய பாடல். பொய்யாமொழிப்புலவர் வரலாற்றில், சுரத்திலே முருகன் ஒரு வேடனாய் வந்து அவரைப் பாடல்பாடச் சொல்லவும் அவர் 'பொன்போலும் கள்ளி' என்ற பாடல் பாட முருகன் அது பிழை என்று காட்டி 'விழுந்த துளி அந்தரத்தே வேம்' என்று ஒரு பாடல் பாடிக்காட்டினார் என்ற வரலாறு உண்டு. சுரக் கவிதை—சுரத்தின் கண் நின்று பாடிய கவிதை என்றும் கொள்ளலாம்.
461. சேறல்—செல்லுதல். மூவர்—மும் மூர்த்திகள். மொய்ப்பு—வலிமை. வாவி—சரவணப் பொய்கை.
462. அன்னையர்—கார்த்திகைப் பெண்கள். முனிவோன்—அகத்தியன்.
463. அடியாரிடத்தில் நீத்தல்—அவர்களுக்காகச் செல்லுதல், தினைக் கிரிகள்—தினைப் புணங்கள்; வள்ளியை நாடிச் சென்றது. நனைக் கடம்பு—தேன் நிறைந்த கடம்பு.
464. எயினர்—வேடர். வெறியாடல்—காதல் கொண்ட பெண்ணுக்கு வேலன் வந்திருக்கிறான் என்றெண்ணிச் சுற்றத்தார் வேலனுக்குப் பூசை போடுதல், பராக்கு—வேறு நினைப்பு.
- 456-65. 'சேயின் விளையாட்டு தேர்வையோ?' என்று கேட்டு 'முருகன் வாராதென்?' என்று இத்தனை காரணங்களையும் அவன் ஏறி நடத்தும் மயிலைக் கேட்கிறாள்.
465. வாராதது தாராதது என் சாற்று என்கிறாள். கடிது—விரைவாக. என்ன—என்று பேரிளம்பெண் வினவுகிறாள்.

மயிலின் விடை

மருவார் குழலே மறந்தனையோ செய்யூர்த்
திருநாள் அலவோ தெளியென்—றொருகுருகு 466

தேற்றியிடு மெல்லைக்கண் செங்கண்மால் தன்மருகன்
ஆற்றின் மதலை அருட்குதலை—போற்றரிய 467

தசாங்கம்

தீர்த்தன் அமலனியற் செங்கமுநீர் எப்போதும்
பூத்த தணிகைப் பொருப்புடையான்—கோத்தபெரு 468

வெள்ளித் தரங்க விரிபுனலிற் செம்மணிகள்
அள்ளப் பொலிந்தபா லாற்றினான்—கள்ளுறைவண் 469

டேட்டிற் பசும்பாளை யேத்த கமுகக்காய்
நாட்டிற் பொலிதொண்டை நாட்டினான்—கோட்டுவளை 470

உப்பளவி அப்பளவி ஒப்பளவி லாதுலவிச்
செப்பளகை போலலூர்ச் செய்யூரான்—கொப்பளக 471

466. மயில் பேரிளம் பெண்ணை விளித்துச் சொல்கிறது; கார்—கரு நிறம்; மருவார்—மணம் பொருந்திய; திருநாள்—இன்று செய்யூர்த் திருநாள். முருகன் அங்கெழுந்தருளியமையால் உன்னிடம் வரவில்லை, தெளிவாயாக; ஒரு குருகு—மழில்.

467. ஆற்றின் மதலை—கங்கை புதல்வன்; குதலை—குழந்தை என்றவாறு.

468-477 முருகனுடைய தசாங்கம் சொல்கிறார்.

468. தீர்த்தன்—தீர்த்தம் உடையவன், தீர்த்தன்; அமலன்—மல மில்லாதன்; தணிகைக்குச் சிறப்பானது செங்கமுநீர்; தணிகைப் பொருப்பு—மலை

469. பாலாற்று வெள்ளத்தில் செம்மணிகள் அள்ளப் பொலியுமாம்; கள்ளுறை—தேனில் உறைகின்ற; பாலாறு—ஆறு.

470. ஏடு—கமுகம் பானையின் இதழ் ஏடு எனப்படும்; கமுகு பொலியும் தொண்டை நாடு—நாடு.

471. அளவி—நிறைந்து, உப்பளத்துறை என்று முன்னும் சொல்வார்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்பரையும்

- வெண்தரள பந்திநகை விம்பலித மார்சரியை
சண்டைவிழி யுண்கடப்பாம் தாரினான்—தெண்டிரையின்
- நச்சிளவ நச்சையென நச்சிநவ நச்சியலின்
பச்சைநிறத் தோகைப் பரியினான்—முச்சகமும் 473
- மூடியநி சாசரரை மோதிரண வீதிதிரி
ஆடலயி ராவதமாம் ஆணையான்—கோடிவகை 474
- தேவருல கங்களெல்லாம் சென்ற விருள்விடியக்
கூவிவிடும் கோழிக் கொடியினான்—மூவுலகும் 475
- சிந்தையற வாள்வுணர் சிந்தத் திசையெல்லாம்
முந்தி முழங்கு முரசினான்—சந்திரனும் 476
- பானுநா ராயனனும் பங்கயனும் சங்கரனும்
ஆனதலை மேற்கமக்கும் ஆணையான்—மேனகைதன் 477
- பேரன் இளையிரான் பேராத சூரனைவெல்
சூரன்மணித் தேரின்மேல் தோன்றினான்—காரிகையும் 478

472. அப்பு அளவி—நீர் நிறைந்து; ஒப்பு அளவு இலாது—ஈடும் எடுப்பும்
அற்று; உலவி—வளைந்த சங்கு (கோட்டுவளை 470) உலாவி. அளகை
—குபேரன் நகரான அளகாபுரி ஒத்தது; கொப்பளகம்—கொப்பு
என்ற அணியணிந்த கூந்தல். செய்யூர்—ஊர்.
473. வெண்தரள பந்தி நகை—வெண்மையான முத்துப் போன்ற பல் வரிசை;
கடம்பு—தார்.
473. நச்சு இளநச்சை—சிறுமையும் இளமையுமுடைய நச்சுப் பாம்பு என.
நச்சி—விரும்பி. நவ நச்சியலின்—புதுமை பொருந்திய விரும்பத்தகும்
தன்மை வாய்ந்த பரியினான். மயில்—பரி.
474. மூடிய நிசாசரர்—பற்றிக் கொண்ட இராக்கதர். நிசாசரர்—இரவில்
சஞ்சரிப்போர். மோதி—தாக்கி. ஆடல்—வெற்றி. அயிராவதம்—
இந்திரனுக்குரிய யானை; ஆணை.
475. இக் கோழியின் கூவல் பொழுது விடிவதை மட்டுமன்றி, அகர இருள்
மூடிய தேவருலகுக்கெல்லாமும் விடிவு தந்தது. கோழி—கொடி.
476. சிந்தையற—கவலை நீங்கும்படி. சிந்த—அழிய திசையெல்லாம்
முழங்கும் முரசு; முரசு.
477. மேனகை—மேனை, இமவான் மனைவி, பார்வதியின் தாய். பானு—
சூரியன், பங்கயன்—பிரமன், இவ்வகைத் தேவரெல்லாம் தலைமேற்
சுமக்கும் ஆணை—ஆணை.
478. பேராத சூரன்—புறங்காட்டாத சூரபுதமன்.
வெல்கூரன்—முருகன்.

துதித்தல்

கண்டாள் இரண்டு கரதலம் தன்முடிமேல் கொண்டாள் சிவந்த குமுதவாய்—விண்டாள்	479
குகனே அரசே கொழுஞ்சுடரே கங்கை மகனே கவுரி மணியே—அகணிதனே	480
நித்தனே சோதியே நேயனே சேயனே சுத்தனே ஆயனே தூயனே—முத்தனே	481
வேளே அரனே விநோதனே வித்தகனே தோளே துணையே சுலபனே—வாளவுணர்	482
காலனே செஞ்சதங்கைக் காலனே கந்தனே பாலனே லோகபரி பாலனே—சீலனே	483
ஒருருவே உன்னதமே ஒங்கலே உட்பொருளே காருருவே தாரே கனலுருவே—சீருருவே	484
விண்ணே அனந்தமே வேத விழுப்பொருளே கண்ணே ஒளியே கவிதையே—பண்ணே	485

479. கரதலம்—கை; வாய்விண்டாள்—வாய் திறந்து பேசலானாள்.

480. அகணிதன்—கணிக்க முடியாத இயல்புடையவன். கவுரி—பார்வதி.

480. 489. பேரிளம்பெண் முருகனைத் துதிக்கிறாள்.

481. சேயனே—தொலைவில் உள்ளவனே, அணுக முடியாதவனே; ஆயனே—
ஆயனாகிய திருமாலும் ஆனவனே.

482. வேள்—முருகன் பெயர்களுள் ஒன்று; அரனே—சிவ பரம்பொருளாகவும்
உள்ளவனே. ஹரன்—சங்கரிப்பவன்; சுலபன்—அன்பர்க்கெளியன்.

483. காலன்—யமனமாக உள்ளவனே; பாலனே—இளையோனே; லோகபரி
பாலன்—உலகைப் பரிபாலிப்பவன். காலன்—சதங்கையைக் காலில்
அணிந்தவன்.

484. ஒருருவே—ஒன்றாயுள்ளவனே; ஒங்கல்—மலையொத்தவன்; கார்
உருவே—உலகை மழை பொழிந்து வளர்க்கும் மேகம் போன்றவனே;
கனலுருவே—தீ வடிவமானவனே.

485. அனந்தமே—முடிவில்லாத, எல்லைப்படாத பொருளே. வேத விழுப்
பொருளே; 'விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளை. திரு
மெய்ப்பாவை 4; மேலான பொருள். கவிதையே பண்ணே—இவை
இவருடைய கவிதையுள்ளத்தைக் காட்டுவன.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

அருவே அகண்டமே ஆனந்த வைப்பே உருவே உளமே உணர்வே—கருவே	486
கதியே பரஞ்சுடரே கற்பகமே நண்பே விதியே வெளியே விளைவே—அதிகமே	487
தந்தி முதற்கிளைய தாணுவே தற்பரமே அந்தி ஒளிபடைக்கும் ஆதியே—குந்தம்	488
சிறந்தநிதி யேசெய்யூர்ச் செவ்வேளே என்னை மறந்துவிடி வின்ப வழக்கோ—பறந்திடுவென்	489
கையாற் குளஞ்செறிந்தேன் ஆவிஇத னால்வற்றேன் ஐயா இடைவளைவு மாயினேன்—மெய்யாக	490
வேடிச்சி யாய்நின்றேன் மென்கலையும் இங்கலையாய்க் கூடித் தழுவக் குணங்கொடர்—நாடி	491
என்னை யமணை முருக்கப் பிறந்தநீர் என்னை யமணாக்கில் ஏசாரோ—பொன்னவைபொன்	492
வாமப்பால் உண்டு வடிவமா றொன்றானீர் காமப்பா லுக்கேன் கருதிலீர்—சேமப்பா	493

486. அகண்டம்—பிரிவு படாதது. வைப்பு—நிதியம்.

488. தந்திமுகன்—யானைமுகனான விநாயகன். தாணு—நிலைபேறு
டையவன். தற்பரமே—மேலான பரம்பொருளே. அந்தி ஒளி—செவ்
வேள் ஆதலால். குந்தம்—வேலாயுதம்.

490. உளஞ் செறிந்தேன்—உளத்தைப் பறிகொடுத்தேன். வற்றேன்—
மாழ்கேன்.

491. மென்கலையும்—மெல்லிய ஆடையும், இங்கு அலையாய் நழுவிய
படியால், இல்லாததாய். குணங்கொடர்—அருள் செய்யீர்.

492. என்னை—யான் என்ற பற்றை, ஆணவத்தை. அமணை—அமணர்
களை. முருகன் சம்பந்தராய் அவதரித்து அமணரை அழித்த செய்தி.
அமணாக்கில்—ஆடையற்றவள் ஆக்கில். ஏசாரோ—உலகோர் பழி
யாரோ. பொன்னவை—சிறும்பலம்; பொன்—அம்பிகை.

493. வாமப் பாலுண்டு—முலைப்பால் அருந்தி. வடிவம் ஆறு ஒன்றானீர்—
ஆறு சுடர்கனம் ஒருருவாயினமை. காமப்பாலுக்கு—நான் கொண்ட
காதலுக்கு.

- லூற்றும் கனலி உலகத்தே உம்மைக்கொண்(டு)
ஆற்றும் கனலினால் ஆற்றேனோ—போற்றியிடும் 494
- என்கண் ணுருகா நிரந்தரனா ரன்றளித்த
மின்கண் ணுருகுதலும் மெய்யன்றே—தன்கண் 495
- திருமுகங்க ளெல்லாம் சிலர் பெறினும் நாயேற்(கு)
ஒருமுகநண் பேணும் உதவீர்—மருவணைக்குள் 496
- நானே வருவேனோ நாணாமல் இன்றுநீர்
தானே வருவீரோ சாற்றிடர்—ஆனேன் 497
- மிகுந்தமய லென்றாளை மெய்யருளால் ஆண்டு
தகும்சிலைவேள் எய்யாமல் சாற்றி—முகுந்தனுடன் 498
- மாதவத்தோர் விண்ணோர் மலர்தூவக் கீதமுடன்
வேத வொலியன் மிகமுழங்க—பேதைமுதல் 499
- பேரிளம்பெண் ணீறான பெண்கள் மடலூர
வீர வடிவார் மிகஏத்தப்—பூரணமாம் 500
- செம்மல் அலங்காரன் செய்ய சரவணத்தான்
எம்மலையும் தானாம் இளந்தேவன்—அம்மலையன் 501

496. 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை', 'மதிமலிபுரிசை', 'அடியார்க்கெளியன்' போன்ற பாடல் எழுதிய திருமுகங்கள் (திருமுகம்—கடிதம்). திருமுகங்களின் அருள்நோக்கு என்பது மற்றொரு பொருள். ஒருமுகம்—நன்பு ஒரு கடிதத்தில் எழுதும் அளவு நட்பு, ஒரு முகப்பட்ட நட்பு, ஒரு முகத்தின் அருள் நோக்கு. மருவணை—சயனம்.
498. ஆனேன் மிகுந்தமயல் என்பதுவரை பேரிளம் பெண் கூற்று. சிலை வேள்—காமன். எய்யாமல் சாற்றி—காமபாணம் எய்யாதபடி—யுரைத்தது. முகுந்தன்—திருமால்.
500. பெண்கள் மடலூர: காரணம் காதல் கைகூடாமே. ஆனால், இக் கூற்று உபசாரமே, பேதையும் பெதும்பையும் மடலூர்தலில்லை; பேரிளம் பெண்ணும் காதல் நிலையைக் கடந்தவள். மேலும் இவ் வுலாவினிடையில் மடலூர்தல் சொல்லப்படவே இல்லை. வீரவடிவார்—தேவர்.
501. சரவணத்தான்—சரவணப் பொய்கைக்குரியவன். எம்மலையும்—குன்றுதோறாடல் அவனுக்குரியதாதல்பற்றி. இளந்தேவன்—இளை யோன்.

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

சித்தசனன் மைத்துனனாம் செய்யூர் முருகேசன்
வித்தகனாம் போருக்கு மேலானோன்—மெத்து 502

வளமுரு கன்பொன் விழாமறுகிற் சைவர்
உளமுருகப் போந்தான் உலா. 503

தனிச்செய்யுள்—வெண்பா

மாதர் மடலேற மானிடர்கள் ஈடேற
பூத வகையைந்தும் போந்தேற—நீதித்
திருமுருகாற் றுப்படையான் செய்யூரான் செவ்வேள்
ஒருமுருகன் போந்தான் உலா.

சிறப்புப் பாயிரம்¹

கொற்றவரெண் செய்யூர்க் குமரர் கமலத்தைக்
கற்றவ ரெல்லாம் களிக்கவே—வெற்றிக்

502. சித்தசனன்—மன்மதன்.

503. மறுகில்—வீதியில். சைவர் உளம் உருக—சைவ மக்கள் மனமுருகிப் போற்றுமாறு.

மாதர் மடலேற: மாதர் மடலேறுதல் பண்டை இலக்கிய மரபில் இல்லை. 'கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்—பெண்ணிற் பெருந்தக்கது இல்' என்பது குறள். எனினும், திருமங்கையாழ்வார் பெண் மடலேறத் துணிவதாகக் கூறி, பெரிய திருமடல் சிறிய திருமடல் என இரு பிரபந்தங்கள் அருளிச் செய்தமையைத் தமிழலகு அறியும். செய்யூர் முருகன் அருள் பெறாத மாதர் மடலேறத் துணிகின்றனர் என்க.

மானிடர்கள் ஈடேற: பிரமோற்சவத்தில் பெருமான் உலா வருதல் அனுக்கிரகத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, ஈடேற என்பது பெருமான் அருளைப் பெற என்பதாகும். பூத வகை ஐந்தும் போந்தேற—என்பது, பூதங்கள் ஐந்தும், அவற்றைத் தோற்றிய தன்மாத் திரைகளும், இவற்றினடியாக எல்லாத் தத்துவங்களும் முடிவு பெற; அதாவது பிறவி அற என்றபடி. திருமுருகாற்றுப்படையாகிய பிரபந்தம் பெற்றுடையானைத் திருமுருகாற்றுப்படையான் (அதனுள்ளே அமர்ந்திருப்பவன்) என்றே இவர் கூறுகிறார். நூல் முடிகின்ற 'போந்தான் உலா' என்னும் தொடரைக்கொண்டே இத் தனிச் செய்யுளும் முடிகிறது. இவ்வமைப்பைத் திருவேங்கடநாதர் உலாவினும் காணலாம்.

உலா நூல் முடிந்த பின் ஒரு தனி வெண்பாவில் அதே கருத்தைப் பாடிச் சேர்த்திருப்பதைத் திருக்கயிலாய ஞான உலா, இவ்வாசிரியரே பாடிய திருக்காளத்தி நாதர் உலா, திருவேங்கடநாதர் உலா போன்றவற்றில் காணலாம்.

1 ஏட்டில் இத் தலைப்பு இல்லாவிட்டாலும், இப் பாடல் இவ்வாறு கருதற் குரியது. இது பிற்காலத்தோர் வாக்கு. குமரன் திருவடிக் கமலத்தை, கற்றவர்

சேயூர் முருகன் உலா

கருணேசன் சேறைக் கவிராச ராசன்
ஒருநாளில் சொன்ன உலா.

செய்யூருலா முற்றும்

க. பிரதி (1876 வருடம் மே மாதம்) தாது வருடம் வைகாசி
மாதம் 30ஆம் தேதியோடு செய்யூர் செல். வேதாசல முதலி
யாரால் எழுதி நிறைவேற்றிற்று.

உ. பிரதி. தாது வருடம் மார்கழி மாதம் 10ஆம் தேதி சனி
வாரம் சேயூர் மார்த்தாண்டர் கந்தசாமி முதலியாருடைய சுதன்
வன்மீக முதலியார் எழுதி முடிந்தது.

முருகன் துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

எல்லாம் களிக்க, கவிராச ராசன் உலாச் சொன்னார் என்க. கொற்றவர்
எண்—அரசரும் போற்றும். கமலத்தை—திருவடிக் கமலத்தை. கருணேசன்
—கருணீசர் மரபில் உதித்தவரான சேறைக் கவிராசராசன்; இவ்வாசிரியர் பெயர்.
—ஒரு நாளில் சொன்ன உலா. இப் பிரபந்தத்தை இவர் ஒரே நாளில் பாடினார்
என்று தெரிகிறது.

பாட பேதங்கள்

பின் வருவன காகித ஏட்டில் ஐயரவர்களே இரண்டாம் முறை ஒப்பிட்டபோது பென்சிலால் குறித்திருந்த பாடபேதங்களுள் முக்கியமானவை.

காப்பு இலகுநில வெறிப்ப எழுதிவைத்த நூல்போல்.

- 5, முத்தை இருளுண்ட
- 21, முந்து சிலை
- 43, கூர்ச்சரத்தான்
- 84, சுற்றத்தீர்
- 90, சிறுகுஞ்சி
- 95, சாறுணவோ
- 120, அயனோங்க
- 124, எரியொருமை மேல்
- 136, கொத்துக்கடவுட்
கொண்டு செய்ய
- 156, அடியார் குழாங்
- 198, விழுத்தோகை
- 223, வெருவாதாள்
- 489, செய்யூர் வேளே
- 493, வடிவாறொன்றான நீர்.

பிற்சேர்க்கை

அண்ணாமலையார் வண்ணம்

அவயவம் எழுதரிது என்றல்

இராகம்—புன்னாகவராளி,

தாளம்—ஆதி.

சந்தக் குழிப்பு

தனத்தான தனனதன தனத்தான தனனதன
தனத்தான தனனதன தந்ததனனா

— தனனதன தானதான தனனா .

சிலைக்காம னுடலெரிய விழித்தாடல் புரிபரமர்

செருக்கோல நமனுயிரை யுண்டசரணார் .

மலர்ப்பாவை வருசகல கலைப்பாவை தொழுபசிய

மலைப்பாவை கவுரியொரு பங்கிலுறைவார்

சினத்தாலு மிகவுமெதிர் விழித்தாலு முனிவினொடு

சிரித்தாலும் அழல்வடிவு கொண்டபரணார்

— அரவுகுடி யேறுநீடு குழையார் ,

திருக்கோயில் திருவதிகை திருச்சேய்ஞல் திருமருகல்

திருத்தோணி திருவரதை வஞ்சிபனையூர்

திருச்சேறை தருமபுரம் மறைக்காடு திருமயிலை

திருக்கோவல் தினைநகரம் அன்பில்கடலூர்

திருக்காவை பொதியமலை கழிப்பாவை கயிலைமலை

தெளிச்சேரி யிடைமருது தஞ்சைவழுபூர்

— சுழியல்புன வாயில்கூட லுறைவார் ,

சேயூர் முருகன் உலா மூலமும் குறிப்புரையும்

புலித்தோலி னுடையழகர் பலிக்கேகு நடையழகர்
பொடிப்பூசு நுதலழகர் செங்கைமழுவார்
நெருப்பாறு வரும்வழியில் மயிர்ப்பால மெனுமனதில்
நினைப்பார்கள் வினைகளையும் எங்கள்பரனார்
புயத்தோடு நெடியவரை யெடுத்தானை வெகுளியொடு
புடைத்தானை யுரியையணி கொண்டதிறலார்
— குமுதமலர் மாலைசூடு சடையார்,

புகைப்போல எழுபடல முகிற்கூட மிடறிவிழு
பொழிற்கூடு வளர்கமுகு நின்றநிலையே
குருத்தோடு மிடறொடிய முடத்தாழை விரியவெதிர்
குதித்தோடி வருகயல்கள் துன்னுவயல்கும்
புகழ்ச்சோண கிரியிறைவர் விடைப்பாகர் அமரர்விழி
புதைத்தேபி னிருகைதொழும் அங்கிவடிவார்
— தடவரையெ னாவிபோலு மயிலார்,

மலைப்பார மெனவளரு முலைப்பார மெழுதிடினும்
வளத்தோடு பெருகுணமி ரண்டும்வருமோ
விருப்பான கரியகுழல் இருட்போல வெழுதிடினும்
மிகுத்தேறு வரியளி முரன்றுவருமோ
மதர்ப்பான இணைவிழிகள் வடுப்போல எழுதிடினும்
மடப்பார்வை இருகுழைக டந்துவருமோ.

— குழையெழுதி லூசலாடி வருமோ,

மலர்த்தானை வனசமலர் தனைப்போல எழுதிடினும்
மலர்ப்பாய லனமென நடந்துவருமோ
உறுப்பான திலகநுதல் விதுப்போல எழுதிடினும்
உவப்பான குறுவியர்வ ரும்பிவருமோ
வரிக்கோல மிடறுகமு கினைப்போல எழுதிடினும்
மரப்பாவை உருகுமிசை இன்பம்வருமோ

— விரலெழுதில் வீணைபேச வருமோ,

சேயூர் முருகன் உலா

இலைப்பாதி யிழையுமென நுகுப்பாக வெழுதிடினும்
இதைப்போல ஓசிவொடுத ளர்ந்துவருமோ
வனப்பேறு திகிரியென மணித்தோள்க ளெழுதிடினும்
மயிர்க்கால்கள் புளகிதமெ றிந்துவருமோ
இதழ்க்கோவை யதனைமிகு சிவப்பாக வெழுதிடினும்
இளைப்பான பொழுதமுது வந்துதருமோ
— உகிரெழுதில் மீதுலாவி வருமோ

எழுத்தோடு முறுவல்முலை நகைக்காக எழுதிடினும்
எதிர்த்தாடு புலவிநகை இங்குவருமோ
மதிப்பான வடலையொரு கொடிப்போல எழுதிடினும்
மயிற்சாய லொருசிறிது தங்கிவருமோ
எடுத்தாடு படமெனஅல் குலைப்பேணி எழுதிடினும்
இதத்தோடு மமுதுகுதி கொண்டுவருமோ
— கிழியெழுதி லேதுலாப முரையீர்.
